

La xarxa de revenda d'entrades olímpiques

Amèlia Cabedo

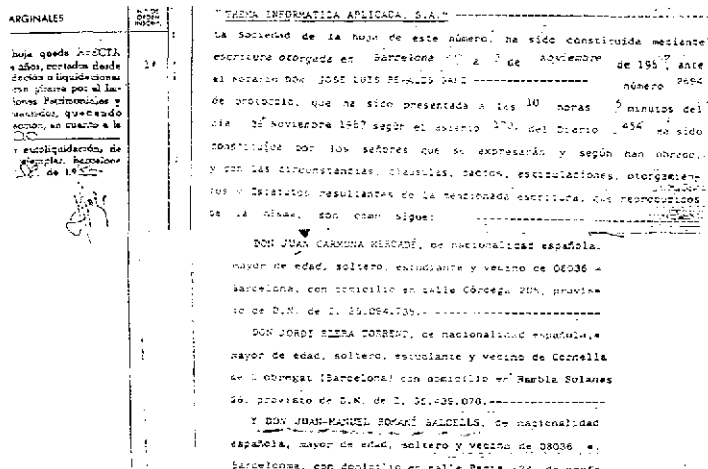
L'intent de revenda de 960 entrades olímpiques en paquets turístics per part de l'administrador de la cadena de gimnasos Holidays Center, Joan Manuel Romaní, va deixar obert més d'un interrogant sobre la manera com aquest empresari va aconseguir fer-se amb les cobejades entrades.

La història, que va ser divulgada pel COOB, presentava Romaní com a l'espavilat administrador que va oferir-se a gestionar la compra d'entrades entre els seus socis, aconseguint que 197 s'apuntessin a la iniciativa.

Els paquets turístics

El total d'entrades demanades per Holidays Center va ser de 13.000, que van quedar després del sorteig en 4.160. Els socis van quedar-se amb 3.200, mentre que Romaní es feia càrrec de les 960 restants que apareixien poc després a la revenda en 32 paquets turístics a un preu de 800.000 pessetes per paquet. Aquests lots, amb 32 entrades cadascun, comptaven amb l'afegit de 16 reserves en diferents hotels de Santa Susana de la cadena Sehrs, grup que figurava també com a

Joan Manel Romaní, l'administrador de la cadena de gimnasos que va intentar revendre un paquet turístic amb 960 entrades olímpiques, és accionista i

organitzador i que presideix l'ex-director general de Turisme Ramon Bagó.

Quan la revista "Fomento de la Producción" va esbombar la notícia de l'existència d'aquest negoci, el COOB va reaccionar amb rapidesa i va demanar la retirada immediata de l'oferta, oferint-se a comprar, davant l'escàndol, les polèmiques entrades.

Connexió informàtica

Romaní va demanar excuses públicament i va al·legar "haver-se equivocat en aquest assumpte, ja que no era conscient d'incórrer en un cas d'intrusisme". Tot semblava indicar que aquest desconegut sortit del no res havia comès una patinada

de la qual no era massa conscient. Però parlar d'en Romaní no és parlar d'un desconegut. El seu principal negoci és Asesores de Inversiones Privadas SA, on Juan Manuel Romaní Balcells, l'administrador de Holidays Center, comparteix accions amb Juan Manuel Romaní Bueno, conseller d'Astilleros Españoles, empresa participada per l'Estat.

L'administrador de Holidays Center tampoc és un estrany pels organitzadors olímpics. De fet, va ser una altra de les seves empreses la que va instal·lar el sistema de xarxa de les sucursals barcelonines de Banesto per la venda d'entrades. Així, és evident que els seus interessos van

responsable de l'empresa de "software" que va instal·lar els sistemes de xarxa dels ordinadors de Banesto en les sucursals olímpiques.

molt més enllà del món de l'aerobic.

Romaní és accionista de Tema Informatica Aplicada SA, societat que va ser subcontractada per Desarrollo Informático SA (DINSA), concessionària oficial d'IBM (soci patrocinador olímpic). DINSA, que va distribuir els ordinadors i les terminals del sistema de venda d'entrades a Banesto, va decidir subcontractar a Tema la instal·lació dels sistemes de xarxa de moltes oficines de Banesto a Barcelona, segons ha explicat a EL TRIANGLE Rafael Saiz, gerent de Jocs Olímpics de la Subdirecció General de Màrqueting de Banesto.

Joan Manuel Romaní coneixia de ben a prop el sistema, ja que ell és precisament un dels accionistes de la societat Tema Informatica Aplicada, empresa que, segons el registre mercantil, té com a únic objecte social: "la confecció, producció i comercialització de programes informàtics coneguts sota la denominació de software". Per més "inri", Tema té instal·lada la seva seu al carrer Entença 102,

precisament al mateix edifici on es troba situat un dels gimnasos de Holidays Center.

El COOB ho sabia

La relació de Tema amb el sistema de venda d'entrades no va passar per alt al COOB. Rafael Saiz, portaveu de Banesto en les qüestions olímpiques, ha reconegut a EL TRIANGLE que quan el negoci de la revenda va fer-se públic aquest organisme va demanar explicacions als membres de l'entitat financera precisament sobre la intervenció de Tema en els sistemes de Banesto. Tot i així, segons Saiz, els sistemes de seguretat són prou perfeccionats per evitar qualsevol trucatge en el repartiment d'entrades, i aquestes han de ser recollides pels titulars mostrant el seu DNI. És clar que suposem que si Romaní va encarregar-se de la gestió de la compra de les entrades, i era alhora responsable d'una de les empreses que van muntar el sistema informàtic, devia tenir la solució als petits inconvenients que se li presentessin.

Censura a Catalunya Ràdio

Xavier Domingo i Alavedra, periodista gastronòmic, ex-editor del setmanari "Set Dies" i convergent de pro, es queixava amargament a "El Observador" (6-3) de la censura que impera a Catalunya Ràdio. S'ha begut l'enteniment o què, en Domingo? Ja sabem que Catalunya Ràdio és un cau de censura, com TV-3, el "Avui" o "El Observador".

Es "vox populi" a la professió periodística que no participa tothom qui vol a les tertúlies, esplèndidament remunerades, que es munten als informatius de Catalunya Ràdio o al programa d'en Josep Cuní. Xavier Domingo és un dels periodistes privilegiats per

l'emissora pública i obté un bonic sobresou per aquest barroer sistema de comprar opinions.

La queixa que formulava Domingo feia referència a la prohibició, transmesa per Josep Cuní als seus col·laboradors, de parlar de la campanya electoral durant les tertúlies matutines de Catalunya Ràdio.

Escriu en Xavier Domingo: "¿Son tan cretinos estos mandamases ocultos (de Catalunya Ràdio) como para creer realmente que un comentario inteligente o satírico, elogioso o crítico, va a incidir en el proceso electoral?"

Y si así fuere ¿qué? Yo voto CiU. Mucha gente lo

sabe. Si lo digo por radio o defiendo sus posiciones ante un contertulio que vote PSC o IU o ERC ¿creen realmente que mis palabras van a arrastrar hacia mis políticos preferidos a miles de oyentes?"

Coneixent el tarannà desagradable d'en Xavier Domingo, segur que no. Ans al contrari. Per això deuen haver-li prohibit parlar de política.

Feminisme de pa sucant amb oli

El feminisme oficial que traspua l'Institut Català de la Dona, presidit per Joaquina Alemany, és llastimós. Clar que encara és pitjor l'ideal de dona que encarna la Marta Ferrusola. Si la progressió social de la dona està en mans d'aquests espècimens femenins anem donades.

Que Jordi Pujol es perpetui al front del govern de la Generalitat ens perjudica. Al govern català no hi ha manera que hi entri una dona per culpa de la misogínia presidencial. Una de les poques dones que podrien haver fet el salt al Consell Executiu, Maria Eugènia Cuenca -que sonava com a possible titular d'Ensenyament- ha sigut vetada per Marta Ferrusola. La raó, que la Cuenca està separada. A més, ha fet una cosa pitjor: s'ha aparellat

amb un diputat del PSC del Parlament de Catalunya. I la Ferrusola, li ha barrat el pas.

L'última mostra que CiU és una olla de carques en el món de les dones la trobem en una de les que entrarà al Parlament en les seves llistes. Es tracta de Maria del Roser Oller Montjà, viuda de l'empresari Capell. Doncs bé, la dona se'ns presenta com a Roser Capell.

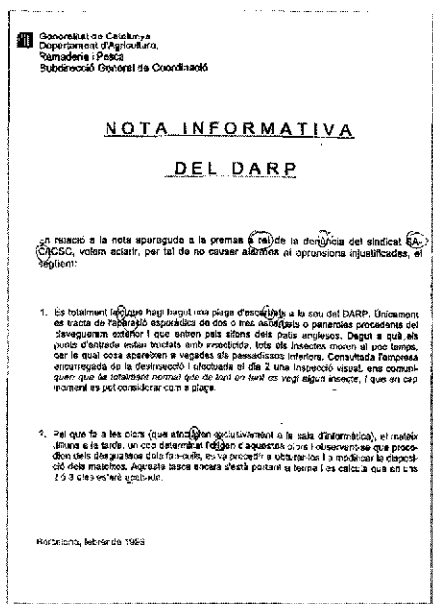
No anem bé. Per molt que s'estimés el seu marit, una dona que faci política no pot fer-ho amb el nom del que va ser el seu company. No és ni seriós ni feminista. A més, és una amenaça. Com que la Ferrusola sobreviurà en Pujol, ja ens veiem a venir la candidatura de Marta Pujol a la presidència de la Generalitat d'aquí a uns anys.

Terrible!

Plaga d'escarabats no ho sabem, però de faltes d'ortografia...

La polèmica per l'aparició d'escarabats i males olors al soterrani del departament d'Agricultura (EL TRIANGLE núm. 427) ha acabat en una batussa dialèctica entre el sindicat SAC/I-CSC i els responsables del departament. Aquests afirmen que no es pot parlar de plaga perquè tot just van aparèixer "dos o tres" escarabats, mentre que la "inspecció ocular" realitzada per un tècnic d'una empresa de desinsectació el dia després que es fes públic l'afer parla de sis. El sindicat, per la seva banda, no dona xifres, però diu que "n'hi ha per donar i per vendre" i que, malgrat les mesures correctores introduïdes (consistents a obturar les canonades dels aparells d'aire condicionat per on entraven insectes i fortor directament del clavegueram), encara en queden. No se sap, reconeix el sindicat, si són nous o són els que quedaven a l'edifici abans d'obturar les canonades. En qualsevol cas, les tesis del sindicat, que assegura poder acreditar que l'afer feia dos anys que es venia denunciant en les reunions del comitè de Salut Laboral, vénen avalades per una declaració signada per 31 treballadors del DARP que treballen al soterrani, en la qual es diu que "el servei de manteniment de l'edifici (...) ha adoptat en tot moment una actitud despectiva i poc resolutiva".

Hi hagi o no plaga d'escarabats, el que és clar és que a conseqüència d'aquesta se n'ha detectat una altra, potser no tan perjudicial per a la higiene i seguretat en el treball però sí per a la imatge del departament. Es tracta d'una plaga de faltes d'or-

tografia en la nota del DARP sobre els escarabats. Tan farcit està d'errades (per no entrar en aspectes sintàctics) que els treballadors pensen que no és autèntica: "Aquesta nota -diu en un comunicat el SAC-, que du capçalera de la subdirecció general de Coordinació i que pretén minimitzar els temes referits, no ens creiem pas procedeixi de la subdirecció, primer, perquè no la firma ningú ni porta cap segell de la unitat en qüestió, i segon, perquè en tan sols unes quinze línies hi ha tota una 'plaga' de faltes ortogràfiques i d'altres, n'hi ha per sucra-hi pa. El seu anònim autor segurament serà una ànima en pena que s'ha pres aquest afer com una qüestió massa personal" ▲

Anunciar Sant Jordi al món va costar 47 quilos

Llegim en el DOGC 2.824 (10 de febrer) que la inserció d'un anunci el dia 23 d'abril del 98 als diaris *The Times*, *Le Monde*, *La Republica*, *Frankfurter Allgemeine*, *The Washington Post*, *Publico* i *Diario de Noticias* li va costar al departament de la Presidència 46,9 milions. També llegim que l'ampliació de l'exposició d'autobombo "Ara és demà", per diversos conceptes (des de més publicitat als serveis de seguretat), va significar una despesa addicional de 139 milions. I en el mateix DOGC tornem a llegir que Presidència ha contractat (per la via de concurs públic) l'empresa McKinsey & Company perquè, pel módic preu de 190 milions de pessetes, faci el "desplegament, seguiment i avaluació de l'execució de la política de modernització de la Generalitat de Catalunya", un enunciat altisonant sota el qual s'hi pot amagar qualsevol estudi tan insipid com inservible. És així com anirem eixugant aquest dèficit de dos bilions? És per això que necessitem el concert econòmic? ▲

Segur que l'alcalde de Mataró és socialista?

Els treballadors de l'hospital de Mataró treuen foc pels queixals, i la seva ira es concentra especialment en una persona: el socialista Manuel Mas, alcalde de la ciutat, president de la Federació de Municipis de Catalunya i president del Consorci Sanitari de Mataró. Resulta que, amb la construcció del nou hospital ("políticament" inaugurat fa mesos però encara per estrenar, com explicàvem a EL TRIANGLE núm. 424), resultat de la fusió de l'Aliança Mataronina i l'Hospital de Sant Jaume, s'ha creat un nou consorci, el Consorci Sanitari del Maresme, i aprofitant l'avinantesa, s'intenta descaradament retallar els drets adquirits pels treballadors de l'antic consorci.

En l'últim número del butlletí *El Comitè Informa*, que elabora el sindicat CATACTSC, s'explica que en una reunió entre els representants dels treballadors i els de les institucions, Manuel Mas va deixar clar que la seva postura és que el nou consorci és una nova empresa i que, per tant, "no subrogarà al personal del vell consorci amb les seves condicions col·lectives (...). Si no hi esteu d'acord, anirem a un jurge, que és el que es fa en un Estat democràtic i aquest jurge decidirà si nosaltres ho hem fet malament o no". L'emprenyada dels treballadors ve motivada perquè, segons recorden, en els darrers mesos de negociació tot el que en treien de Mas era "la cançoneta de 'no us preocupeu', 'tot anirà bé...'". En el citat

butlletí es reproduïx un informe de l'advocat del Consorci Hospitalari de Catalunya (que presideix el nostre "estimat" Ramon Bagó), Francesc José Maria, en el qual es defensa que "no ens trobem davant d'una successió d'empresa típica". De fet, diu que es podria acomiadar tots els treballadors i tornar-ne a contractar els que es volguessin, mesura que desaconsella només pel cost econòmic que això representaria. Aquest informe, però, va una mica més enllà del que són criteris estrictament jurídics i es fica de ple en política laboral: "Caldria plantejar-se una estratègia perquè la nova representació unitària dels treballadors que surti de les urnes trenqui amb el monopoli que fins a la data ha exercit una determinada corrent sindical sobre els successius comitès dels hospitals del Consorci Sanitari de Mataró". En altres paraules, caldria desactivar l'actual comitè i crear-ne un que no toqués els collons!

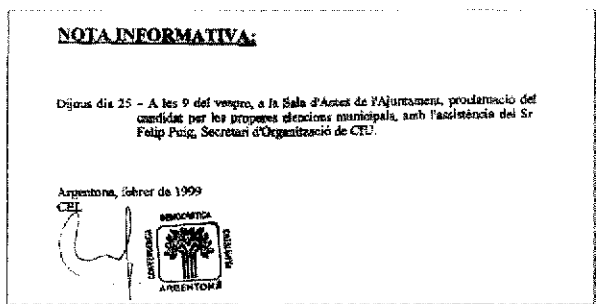
A la revista, també es publica un article de rèplica signat per l'advocat dels treballadors (Pep Manté, del col·lectiu Ronda), on aquest afirma que la jurisprudència obliga a respectar absolutament tots els drets laborals, i que en cas contrari, a més d'acollir-se a un conflicte col·lectiu o tirar endavant les mobilitzacions oportunes, hi hauria prou elements per presentar una querrela criminal contra els responsables.

Visca el socialisme! ▲

Els d'Argentona "ascendeixen" Felip Puig

Llegiu atentament aquest comunicat del comitè local de Convergència Democràtica de Catalunya d'Argentona (Maresme), i digueu-nos on està el parany, que diria en Puyal. No el trobeu? Torneu-ho a intentar...

Els convergents d'Argentona valoren molt la feina que fa Felip Puig, el secretari d'organització del seu partit, i, per això, imaginem que consideren que, ja posats, també s'hauria d'encarregar d'exercir les mateixes tasques amb els socis de coalició. Per això l'han nomenat "secretari d'organització de CiU". Pobre Duran Lleida! Tants esforços de tants anys per desmarcar-se de l'enganxosa ombra de CDC, perquè la gent entengui que CiU són dos partits amb personalitats diferents, i des de l'altra banda els van posant aquesta mena de travetes. Avia'm si se n'enteren: UDC té el seu propi secretari d'organització, que es diu Josep Sánchez Llibre! ▲

som 6 milions

KAP

Duran Lleida té massa dubtes

Duran i Lleida deixarà el Govern i desapareix la conselleria de Governació

BARCELONA, 17 (EUROPA PRESS)

El president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica, Josep Antoni Duran i Lleida, ha decidit deixar el Govern de la Generalitat, després que Jordi Pujol ha nomenat conseller en cap Artur Mas, segons ha pogut saber Europa Press de fonts de la conselleria de Governació i Unió.

La decisió ha estat vinculada aquest vespre pel Comitè de Govern d'Unió, però la seva comunicació oficial s'ha produït aquest dimarts, 17 de gener, a través de la conselleria de Governació i Unió.

Duran i Lleida, a més de Govern, també ha estat conseller de la seva conselleria de Presidència, la major part, i a l'interior, la direcció general d'Administració Local, depenent del departament d'Artur Mas, les direccions de Relacions amb el Parlament, Relacions d'Administració Pública, Treball Social de la Mediterrània, Treball d'Estudis Autonòmics i Transferències Estat-Generalitat.

Duran i Lleida, el Comitè de Govern d'Unió, també ha volgut assegurar la necessitat que Unió, per a la seva continuïtat i el nom d'un mitjà de la seva política, continuï a treballar en aquest servei a l'interior de la Generalitat.

Per la seva banda, Convergència Democràtica ha nomenat al seu Comitè Executiu Nacional, després de la seva reunió, el seu president, en la seva sessió de treball, el seu president, Jordi Pujol, després de la seva reunió amb el Parlament, Relacions d'Administració Pública, Treball Social de la Mediterrània, Treball d'Estudis Autonòmics i Transferències Estat-Generalitat.

TITULARS RELACIONATS

20:25 Duran i Lleida deixa el Govern i desapareix la conselleria de Governació i Unió. El president del Comitè de Govern d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, ha decidit deixar el Govern de la Generalitat, després que Jordi Pujol ha nomenat conseller en cap Artur Mas, segons ha pogut saber Europa Press de fonts de la conselleria de Governació i Unió.

20:25 Duran i Lleida deixa el Govern i desapareix la conselleria de Governació i Unió. El president del Comitè de Govern d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, ha decidit deixar el Govern de la Generalitat, després que Jordi Pujol ha nomenat conseller en cap Artur Mas, segons ha pogut saber Europa Press de fonts de la conselleria de Governació i Unió.

▲ 21:28

Josep Antoni Duran Lleida té tants dubtes sobre si abandona o no la conselleria de Governació que els periodistes que segueixen la informació d'Unió i les seves reaccions sobre el nomenament d'Artur Mas com a conseller en cap, ja s'han fet un embolic. Només cal mirar aquests dos teletips de l'agència Europa Press del dimecres 17 de gener: en el primer, Duran Lleida anuncia que deixa el Govern i que desapareix la con-

selleria de Governació i, en el segon, el líder d'Unió es mostra disposat a continuar i acompanyar Jordi Pujol en el viatge que feia l'endemà a Mallorca. Entre un teletip i un altre només hi ha tres quarts d'hora de diferència. La realitat és que aquell dia ningú sabia a Unió si Duran Lleida se'n anava o es quedava. Finalment, va optar per la decisió intermitja: es quedava "de moment". Un moment que es pot fer molt llarg ▲

Mollet posa traves a un casal d'ERC

ERC ha demanat explicacions al regidor de Seguretat Ciutadana de Mollet del Vallès, Joaquim Aranyó (PSC), per la seva actitud "hostil" cap a l'espai cultural Tio Canya. Segons una nota de premsa de l'agrupació local del municipi difosa per Vilaweb, l'Ajuntament controla "amb un excessiu zel" aquest espai cultural, i adverteix el consistori "que no intenti impedir un dret fonamental com el d'associació amb argüïcies administratives". La delegació local de Tio Canya de Mollet va obrir la seva seu el 29 de desembre, i ofereix un ampli ventall de serveis als seus socis: biblioteca, debats, presentacions literàries, actuacions poèti-

ques i teatrals i exposicions temporals. ERC considera "insòlita" l'activitat policial i inspectora contra entitats culturals independents, "que contrasta amb l'habitual desídia i negligència dels responsables polítics de la Policia Local quan es tracta de fer front a la delinqüència organitzada a la nostra ciutat". En aquest sentit, esmenta unes declaracions del mateix regidor en què nega l'existència de violència skin a la ciutat, "quan durant els darrers mesos hi ha hagut constants atacs d'aquests delinqüents racistes contra ciutadans magribins i fins i tot assalts continuats -fins a cinc- a l'Ate-neu La Maketa" ▲

Els amics de Pujol deixen una presó com un colador

Dos presos perillosos es van fugar la setmana passada de la presó de màxima seguretat de Quatre Camins per la porta principal. Els presidaris van serrar els barrots de la seva cel·la, es van enfilat pels teulats del complex penitenciari, van tallar els filats i reixes metàl·liques com si res i, finalment, es van introduir en el recinte dels presos de règim obert. Quan aquests van sortir com cada matí per anar a treballar, els dos espavilats es van colar dins del grup sense que ningú se'n adonés. Una fuga tan fàcil que cap guionista de cine s'atreveria a reproduir en una pel·lícula perquè no seria creïble. Es van passejar per gairebé tota la presó, van vulnerar totes les mesures de seguretat i sofisticats sistemes electrònics abans d'acomiar-se amicalment dels guàrdies de la porta.

La nova directora general de Serveis Penitenciaris, Mercedes Sánchez, va haver de suspendre l'acte de presa de possessió del seu càrrec per anar-se'n corre-cuita a Quatre Camins per veure què havia passat, segons informacions del sindicat Catac. Sánchez va fer el mateix itinerari dels dos presos fugats per comprovar la cadena de fallades dels sistemes de seguretat, i va anunciar l'obertura d'una investigació interna per depurar responsabilitats.

La directora general ho tindrà fàcil a l'hora de buscar caps de turc entre els funcionaris, però difícilment carregarà contra les empreses responsables de la col·locació i manteniment dels moderníssims, sofisticadíssims i caríssims sistemes electrònics d'aquesta presó, considerada com la més segura de Catalunya. Diverses empreses vinculades a amics de la família del molt honorable Jordi Pujol s'han encarregat de la seguretat de Quatre Camins.

El departament de Justícia ha contractat històricament el manteniment dels sistemes de seguretat electrònica de Quatre Camins a empreses com Tenba, de Marcos Tennenbaum, Unitek United Technology, de Carles Sumarroca, o a Control y Logística, una curiosa societat que havia absorbit una

empresa vinculada a Jordi Pujol Ferrusola i una altra a Francisco Palomino, cunyat de Felipe González. Amb aquest historial s'entén que la presó de Quatre Camins, al municipi de la Roca del Vallès, sigui un colador, tot i que està considerada com la més segura. Aquest centre penitenciari va ser el primer que va construir, dissenyar i controlar la Generalitat.

L'administrador de Tenba SL és Marcos Tennenbaum, fill de David Tennenbaum, el jueu d'origen polonès que va introduir el pare del molt honorable, Florenci Pujol, al món de les finances i amb el qual va col·laborar en la gestió de Banca Catalana.

Unitek United Technology SA, en la qual Carles Sumarroca ha ocupat diversos càrrecs directius, entre els quals hi ha el de president, ha guanyat un munt de contractes de la direcció general de Serveis Penitenciaris pel manteniment dels sistemes de seguretat de les presons de Quatre Camins, Can Brians i l'hospital penitenciari de Terrassa.

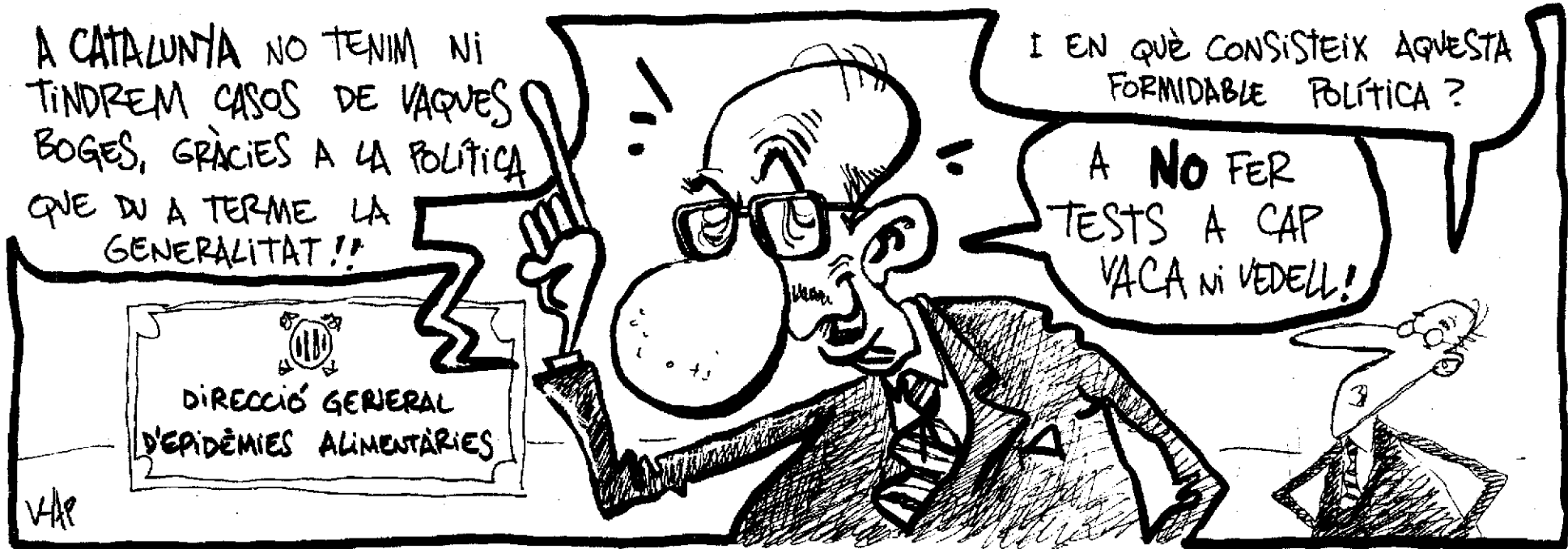
Control y Aplicaciones (CAE) va començar a tenir adjudicacions en seguretat de les presons després de quedar-se el 1989 amb la majoria de les accions de Farc SA, una societat ja dissolta en la qual figuraven com a accionistes, entre d'altres, Jordi Pujol Ferrusola -hereu del molt honorable-, Lluïsa Mas -esposa de Lluís Prenafeta- o Pere Esteve -exsecretari general de la Presidència-.

El departament de Justícia també ha triat empreses molt ben connectades amb els convergents perquè es fessin càrrec del servei de menjador de Quatre Camins, com Cuina Serhs SL, vinculada a Ramon Bagó, exdirector general de Turisme i exalcalde de Calella.

Només faltaria que els dos presos haguessin fugit perquè no els agradava el menjar. Els fugats van tenir totes les facilitats, perquè no funcionaven algunes de les càmeres dels passadissos ja que, segons fonts sindicals, els recanvis són molt cars. Qui s'ha de fer responsable de la seguretat del centre? ▲

som 6 milions

KAP

Microxip

No diàleg

Sembla que la consellera Gil estigui abonada a aquest espai. En aquesta ocasió, la sectorial d'Ensenyament de

CCOO ha amès un llarg i dur comunicat en que l'acusa de falta de diàleg i de no respectar l'autonomia dels centres.

TAMBÉ ES CONDECORA L'ONCE, ESQUITXADA PER GESCARTERA

L'empresari Ramon Bagó, Creu de Sant Jordi!

Sent director general de Turisme, va contractar una empresa seva per editar opuscles turístics, i després s'ha dedicat a xuclar de la mamella pública

REDACCIÓ

Ouan ho hem llegit al DOGC no ho podem creure. Tan estupefactes hem quedat que hem hagut de consultar-ho per confirmar si hi havia alguna mena d'error. I no. És tal com sona: Ramon Bagó, Creu de Sant Jordi. D'acord, passa cada any que entre el llarg llistat de persones i entitats a qui la Generalitat atorga la seva màxima distinció, moltes de les quals es mereixen aquest reconeixement i més (com Jesús Montcada o Eulàlia Vintró, per citar-ne dos de la relació de guardonats d'enguany), sempre se'n cola algun que no hi ha per on agafar-lo. Per exemple, entre els d'aquest any podríem haver citat l'ONCE (és curiós que aquesta menció es produeixi precisament en un dels moments més delicats de

la història de l'entitat degut a la seva implicació directa en l'escàndol de Gescartera). O podríem haver fet esment d'alguns dels altres guardonats, que segur tenen una activitat molt noble però potser no tant com per merèixer una creu de Sant Jordi (com l'Escola Tècnica Professional del Clot o el Col·legi de Censors Jurats de Comptes). Però l'aparició en el llistat de premiats de l'excalcalde de Calella i exdirector general de Turisme eclipsa tota la resta. Bagó, un home que ha edificat un petit empori empresarial gràcies als contractes públics que li han plogut de les administracions controlades pel seu partit (CDC), un home que s'ha caracteritzat per no fer res pels altres i sí molt per si mateix, aquest home té ja dret a una esquila pagada per la Generalitat.

Per qui no sàpiga qui és Ramon

Bagó els recomanem la lectura de l'article publicat a EL TRIANGLE núm. 420. Allà s'explica com a començaments dels vuitanta va fer opuscles turístics per la Generalitat des d'una empresa privada -Publinter- sent ell el director general de Turisme; i com des que va passar al sector privat ha creat un entramat d'empreses -el grup Serhs- dedicades bàsicament a exprèmer la mamella pública: ha portat el servei de càtering de les presons catalanes i d'alguns hospitals, la seva agència de viatges ha treballat per a la Generalitat, també s'ha encarregat de fer opuscles i la papereria d'alguns departaments, etc. A més, Bagó controla el Consorci Hospitalari de Catalunya, per al qual han treballat les empreses del grup Serhs i d'altres creades *ad hoc* dedicades a la gestió hospitalària.

>>>Perles

Artur Mas és presenta a Roma com el "primo ministro" de la Generalitat de Catalunya

COMITATO D'ONORE

Em.mo e Rev.mo Sig. Cardinale Ricard Maria Carles
Arcivescovo di Barcellona

Ill.mo Sig. Jordi Pujol
Presidente della Generalitat de Catalunya

Em.mo e Rev.mo Sig. Cardinale Paul Poupard
Presidente del Pontificio Consiglio della Cultura

Ecc.mo Sig. Carlos Abelló y Ramallo
Ambasciatore di Spagna presso la Santa Sede

Ecc.mo e Rev.mo Mons. Lluís Martínez Sistach
Arcivescovo di Tarragona e Primate e Presidente della Conferenza Episcopale Tarragonense

Ill.mo Sig. Artur Mas
Primo ministro della Generalitat de Catalunya

Ill.ma Sig.ra Núria de Gispert
Ministro dell'Amministrazione e dei Rapporti Istituzionali

Ecc.mo e Rev.mo Mons. Francesco Morichini

Estem d'acord que per traduir un text no n'hi ha prou amb un diccionari, que hi ha conceptes que si es tradueixen literalment poden induir a confusió. Però d'aquí a transformar un "conseller en cap" en un "primo ministro" hi ha un bon tros. A l'opuscle sobre l'exposició "Germínabit", que la Generalitat ha muntat al Vaticà (Palazzo de la Cancelleria, del 14 de setembre al 21 d'octubre) per mostrar la vida eclesial catalana del segle XX i com el català ha estat "vehicle d'expressió espiritual,

litúrgic i pastoral" (un intent, imaginem, que algun dia un Papa parli en català), Artur Mas figura al comitè d'honor com a "primo ministro della Generalitat de Catalunya", i Núria de Gispert com a "ministro dell'Amministrazione e dei Rapporti Istituzionali". En italià existeix la paraula "consigliere", i si no els agradava perquè té connotacions mafioses podrien haver optat per no traduir el càrrec. Perquè, és clar, equiparar Mas amb Tony Blair fa venir ganes de tronxar-se de riure. ■

SUBSCRIU-TE A

setmanari

el triangle >>>

Demaneu-les

Per cada nova subscripció, dues entrades GRATIS a l'Auditori!

SOM ÚNICS!!!

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Dades personals:

Nom i cognoms

Domicili

Població

CP

Telèfon

Professió

NIF

Forma de pagament:

☐ Xec bancari adjunt

☐ Gir postal núm.

☐ Domiciliació bancària

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat

Codi Agència

D.C.

Número de Compte

Signatura:

Se subscriu al setmanari **EL TRIANGLE**
per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 12.000 pessetes.

(Cal que el número de compte bancari hi constin els 20 dígitos)

Microxip

Pàgines va ferir

a l'home va ferir

Un jutjat penal de Barcelona ha condemnat tres directius de la constructora Vanguard SA a penes de presó per un delictes d'im-

prudència amb resultat de mort, la d'un treballador d'una ETT a finals del 96. L'acció contra l'empresa va anar a carrec de OCOO.

>> Perles

Un condemnat pel cas 'Zona Franca' es desfoga en un llibre

Rafael del Barco

Rafael del Barco es va passar dos anys i vuit mesos entre reixes després de ser condemnat, als anys vuitanta, per col·laboració en l'estafa del Consorci de la Zona Franca, el primer gran cas de corrupció de la democràcia que va tenir com a principal protagonista Antonio de la Rosa, pare de Javier de la Rosa i pròfug de la justícia durant una bona pila d'anys. Malgrat els més de vint anys que han passat des que va esclatar l'escàndol, les ferides no han cicatritzat, com ho demostra el fet que Del Barco hagi decidit ara escriure i autoeditar un llibre titulat precisament "Zona Franca". Es tracta d'un feixuc volum de prop de 900 pàgines en el qual es barregen els noms reals amb els de ficció, la qual cosa el converteix en únicament apte per als molt entesos en la matèria. ■

Alonso-Cuevillas, contradictori

El degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Jaume Alonso-Cuevillas, ha recorregut la decisió del jutge que desestimava la denúncia interposada en contra d'ell per una fantasmagòrica associació, còpia de la que l'advocada Avitès va presentar a fiscalia. Alonso-Cuevillas ha demanat que s'obrin diligències per poder-se defensar i que al final s'acabi arxivant. Una actitud sens dubte poc habitual, com s'admet al propi recurs, però sobretot perquè en el moment de l'arxiu, el 10 de desembre passat, Cuevillas va fer unes declaracions en què es felicitava per la decisió del jutge. ■

LA COMPANYIA RECALCA QUE MAI HA CALGUT ARRIBAR ALS TRIBUNALS

Winterthur fa fora empleats amb càncer i embarassades

Dues dones en estat de l'entorn més pròxim a l'antic president, un treballador amb un tumor a l'estómac i una altra amb una mama extirpada figuren entre les 130 baixes negociades de l'any passat

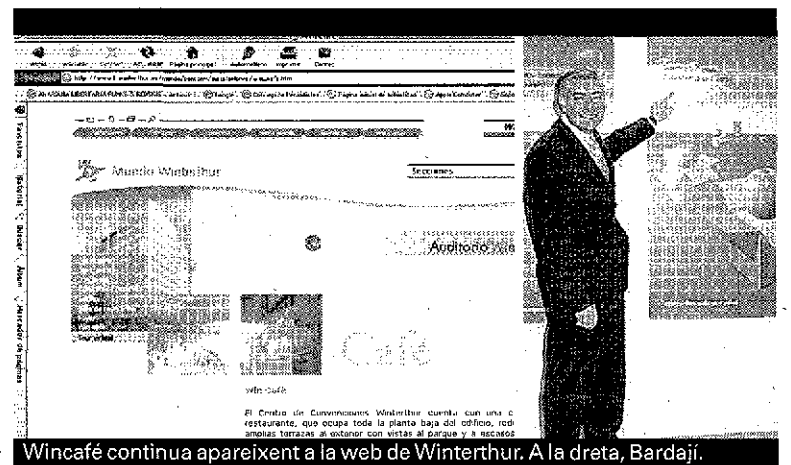
V.S. REDACCIÓ

L'asseguradora Winterthur a Espanya està portant a terme un pla de contenció de la despesa després d'haver registrat pèrdues de més de 317 milions d'euros (55.774 milions de pessetes) en els últims tres anys. Entre les principals mesures, com acostuma a passar, figura la reducció de plantilla. Segons va declarar l'octubre passat el president de Winterthur Insurance, César Bardají, al llarg de 2001 s'han registrat a l'empresa 130 baixes negociades (sobre un total de 2.300). El que no va dir és que en aquest grup hi ha, pel cap baix, dues dones que estaven embarassades i dos treballadors (un home i una dona) que estan sota tractament mèdic a causa del càncer (d'estómac i de mama). Per totes elles serà una mica més difícil que per la resta trobar una nova feina, però la nova direcció de la multinacional suïssa no s'està per romanços.

El cas de les dues embarassades té una segona vessant. Totes dues formaven part del que es podria dir l'entorn més proper de l'antic president, Jo-

sep Cercós, que va ser relegat per la casa mare (Credit Suisse) a una presidència honorífica ara fa un any i que el setembre passat va decidir abandonar definitivament la companyia en la que havia treballat durant 38 anys: es tracta de la seva antiga secretària i de la dona del seu antic director de comunicació, el qual també va ser despatxat per Bardají a les poques hores d'assumir el càrrec de CEO (*Chief Executive Officer*). Winterthur també ha suprimit algunes activitats que considerava superflues per al negoci principal, a més de deficitàries. Entre aquestes figura el "quioskwir" i el "wincafé", un quiosc (que s'ha rellugat a un tercer) i un restaurant situats a l'illa Diagonal i que, casualment, regentava l'exdona de Cercós.

A preguntes d'EL TRIANGLE, Winterthur ha admès l'existència d'aquests acomiadaments, però ha recalcat al seu favor que en tots els casos s'ha trobat una sortida econòmica negociada i que no ha calgut mai arribar als tribunals ni hi ha cap litigi pendent. La direcció de la companyia no ha cregut necessari recórrer a un ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) per reduir planti-

Wincafé continua apareixent a la web de Winterthur. A la dreta, Bardají.

lla, però en tot cas ha permès que l'amenaça de l'acomiadament col·lectiu es palpés en l'ambient, la qual cosa ha facilitat, sens dubte, les baixes incentivades. Fa uns mesos, va circular pels ordinadors de la companyia un missatge anònim en el qual es criticava "el despotisme del Cèsar" [Bardají] i es deien coses com que "les llargues llistes d'acomiadaments fetes per jefecillos acollonits per salvar-se ells primers i els seus amics proven que la por i l'ar-

bitrarietat ja estan a Winterthur, i si no, per què especular amb fer fora persones necessàries i no els paràsits de luxe?". Segons sembla, aquesta por està sobretot instal·lada entre el personal femení en edat fèrtil, estiguin o no aparellades i tinguin o no intenció de tenir descendència. El missatge també posava en dubte que amb aquestes mesures es millorin els resultats, ja que suposen un empitjorament del servei; però això, el temps ho dirà. ■

L'estudi sobre la qualitat dels hospitals catalans és un camelo

REDACCIÓ

El comitè de treballadors del Consorci Sanitari del Maresme ha emès un informe en el qual es desqualifica el suposat estudi d'una consultora nord-americana segons el qual onze dels vint millors hospitals espanyols són a Catalunya. Al comunicat es donen prou arguments com per desconfiar d'aquest estudi, que va ser difós a mitjans del passat mes de desembre i que va servir per donar una notícia positiva sobre la sanitat catalana pre-

cisament en un moment de fortes mobilitzacions entre els treballadors dels hospitals concertats (XHUP). La Vanguardia, sense anar més lluny, ho va publicar en portada.

Entre els arguments aportats pels treballadors sanitaris del Maresme destaca el fet que l'autora de l'estudi, Iasist (filial de Solucient Internacional), fos una empresa que fins a l'any 97 havia estat vinculada al Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), un grup privat presidit per Ramon Bagó (exalcalde convergent de Calella i exdirector general de Tu-

risme i recentment guardonat amb la creu de Sant Jordi) que, a través de CHC Consultoria i Gestió SA i

L'autora de l'estudi va estar lligada fins al 1997 a CHC, que gestiona bona part dels 'millors' centres

amb una mínima infraestructura, gestiona un bon nombre d'hospitals. De fet, Iasist només avalua els centres que abans li compren un determinat programa informàtic, i es dona la circumstància que entre els suposadament millors centres catalans, la major part estan gestionats per CHC. A més, un alt executiu de CHC, Raimundo Belenes, està casat amb la directora general d'Iasist, Mercè Casas.

Els treballadors també recorden que, segons la mateixa agència, l'any 2000 Catalunya tenia catorze dels 20 millors hospitals estatals (una dada que els diaris no van apreciar), i critiquen els indicadors utilitzats per l'avaluació dels centres, que es centren en la rendibilitat econòmica, però, per exemple, no tenen en compte el nombre de reingressos ni la mitjana de temps que els pacients s'estan en una llitera abans de poder accedir a un llit hospitalari. ■

Microxip

Cinco Días ha informat que el ministre Arias Cañete ha introduït dins els pressupostos de l'Estat una partida de 10,8 milions d'euros per ajudar el sector taurí. I recorda que la seva dona explota toros de lidia. Una campanya de mània la retirada de la partida.

PREPARANT EL POSTPUJOLISME

Nou assalt convergent per quedar-se amb l'Aliança

Els 203.000 socis d'aquesta històrica mútua són un mercat molt llaminer que atrau els interessos dels "taurons" que controlen la sanitat catalana

REDACCIÓ

L'Aliança és víctima d'un nou intent de control per part dels fortíssims interessos que es mouen en les bambalines de la sanitat i el mutualisme convergent a Catalunya. Aquest cop, l'excusa per justificar l'intent de "cop d'Estat" ha estat burda i inversemblant. A través de les pàgines de *La Vanguardia*, els consellers de Sanitat i Economia han dirigit una ofensiva mediàtica que buscava, com a objectiu prioritari, preparar el terreny per a la intervenció de la Mútua i l'escapament de la "cúpula rebel" que dirigeix l'entitat, personificada en la seva presidenta, Susanna Martín, i el seu director general, Ramon Carranza. L'excusa: una suposada "doble facturació" que, d'altra banda, va ser impulsada per la pròpia Generalitat arran de la primera crisi de la Mútua, a l'any 1992!

Des de fa tres anys, el Servei Català de la Salut, depenent de la conselleria de Sanitat, està escanyant, de manera deliberada, l'Aliança, retardant els pagaments acordats en virtut del Pla de Viabilitat signat a finals de 1998 entre la Generalitat i la Mútua. A més, el nou centre socio-sanitari construït a Pare Claret no ha rebut cap mena d'ajuda pública, tot i les promeses fetes, i s'han anat tallant els convenis que feien possible la tradicional presència a comarques de l'Aliança. Ara, és a punt de perdre, per decisió política, la gestió de l'hospital de Vil·la.

Què té l'Aliança que concita tantes ambicions i una intervenció tan descarada i sorprenent dels consellers Eduard Rius i Francesc Homs? L'Aliança té 203.000 socis —és la mútua més important de Catalunya— i un remarcable patrimoni immobiliari. Un "fons de comerç" molt llaminer pels "taurons" que durant el llarg mandat convergent han parasitat la sanitat catalana. "Pesos pesants" de l'entramat empresarial pujolista, com ara Ramon Bagó (grup SERHS i Consorci Hospitalari de Catalunya), Carles Sumarroca (EMTE, Teyco, General Lab...) o Josep Lluís Vilaseca (Agrupació Mútua, Federació de Mutualitats de Catalunya...) tenen substanciosos interessos en el mercat assistencial que ha prosperat a l'òrbita de la Generalitat.

En els últims mesos, Carles Sumarroca i la direcció de l'Aliança han man-

El conseller Eduard Rius: la Reus connection.

tingut un duríssim pols a compte del contracte abusiu que General Lab tenia amb l'entitat —heretat dels temps en què la Generalitat tutelava la Mútua—, on ocupa fins i tot unes dependències a l'hospital del Sagrat Cor. La independència de l'equip que dirigeix l'Aliança l'ha portat també a un fort enfrontament amb els òrgans de govern de la Federació de Mutualitats de Catalunya, institució "ocupada" per una espessa trama d'interessos paraconvergens que presideix Montserrat Pinyol.

Què hi ha al darrere d'aquesta ofensiva sense precedents, després de l'intent fallit d'Unió Democràtica d'"assaltar" la Mútua des de la conselleria de Treball? En l'escenari del postpujolisme s'està configurant un important grup financer a l'ombra per tal de contrarestar la previsible hegemonia de les esquerres a la Generalitat. Les mútues serien la base econòmica i logística d'aquest "poder convergent". Des d'aquesta perspectiva, l'assalt a l'Aliança és una peça fonamental. ■

L'empresa General Lab, de Carles Sumarroca, ha parasitat durant anys l'entitat mutualista

El conseller, Josep Prat i el lobby de Reus

Reus és l'epicentre d'una curiosa connexió geogràfica que controla bona part del "pastís" de la sanitat catalana. De Reus és Josep Laporte, primer conseller de Sanitat de la Generalitat, i de Reus és Eduard Rius, l'actual conseller. L'exalcalde de Reus, Josep Abelló, és fundador, expresident i *alma mater* del Consorci Hospitalari de Catalunya, organització semipública que gestiona una munió d'hospitals comarcals. Per la seva banda, el segon tinent d'alcalde de Reus, Eduardo Ortiz, és el president de l'empresa Grup d'Assistència Sanitària i Social (SAGESSA), que obté substanciosos contractes del Servei Català de la Salut (SCS) per fer-se càrrec de diversos centres assistencials del sud de Catalunya. Com a "cirereta" del pastís hi trobem Josep Prat, actual director de l'SCS i que, amb anterioritat, havia estat gerent de SAGESSA i exadministrador del Consorci Hospitalari de Catalunya. Uns parlen de *lobby*. Altres de *Reus connection*. Hi ha qui ho considera una "màfia". ■

Reservat

Un expert en "crisis" a Lear Corporation

Entre les persones que donen la cara per Lear, la corporació que pretén tancar la seva factoria de Cervera, destaca Agustí Farré, periodista nascut a Figueres i vinculat durant anys als mitjans públics de la Generalitat. Farré es va fer un nom com a locutor —alguns el recorden com a "lector del partit"— de RNE en el tardofranquisme. Després, Jordi Pujol va fixar-lo com a director de Catalunya Ràdio —durant un temps va tenir com a adjunt Carles Vilarrubi— i el conseller Max Cahner va incorporar-lo al seu departament com a director general de Mitjans

de Comunicació. En l'actualitat, Farré exerceix com a consultor d'empreses, especialitzat en gestió de situacions de crisi, fins al punt que fa de professor d'un curs de postgrau de la Universitat Ramon Llull que tracta sobre conducció de crisis empresarials per minimitzar el seu impacte mediàtic. De moment, Farré ha fracassat en aquest objectiu, ja que l'alarma que ha generat el tancament és evident, però almenys ha recuperat protagonisme, perquè surta la foto de les reunions de l'empresa amb els sindicats. D'això se'n diu donar la cara. ■

Els jutges de pau, en peu de guerra

Els més de 600 jutges de pau que hi ha a Catalunya porten una emprenyament monumental. La raó: Hisenda s'ha dedicat a fer "paral·leles" a tots aquells que l'any passat es van negar a declarar en l'IRPF les quantitats ingressades per la seva tasca. Resulta que l'any 2000 el ministeri de Justícia va decidir que aquests diners (30.000 pessetes al mes, en el millor dels casos) deixaven de ser considerats "retribucions per despe-

ses" per passar a tenir el concepte de salari... sense que això comportés una equiparació amb el mínim interprofessional, o que a partir d'ara es paguin les vacances o les baixes per malaltia. Els jutges de pau catalans van presentar recurs contenciós a l'ordre ministerial i van enviar cartes de protesta al ministre, però davant la que els està calent, n'hi ha que aposten per accions més contundents. Una vaga de jutges de pau seria la caraba! ■

Impugnada la junta de Picking Pack

Un accionista de la companyia Picking Pack, emprenyat pels tripijocs de la família Bonomi, ha decidit portar als jutjats la darrera junta general, celebrada el juny de l'any passat, i demanar l'anul·lació de diversos acords aprovats. Picking Pack ha tingut en els últims anys un estranyíssim comportament a Borsa, amb pujades i baixades vertiginoses que no s'adiuen

en res amb la marxa dels seus negocis. D'altra banda, força "fantasmagòrics". La sospita que els Bonomi, uns italians afincats a Barcelona, són uns espavilats sense escrúpols que han arruïnat molts inversionistes amb projectes fantasiosos que mai es fan realitat plana darrera la denúncia que ha presentat aquest accionista al jutjat del Prat de Llobregat. ■

Moció de suport a EL TRIANGLE a Torrelles

Torrelles de Llobregat serà el primer Ajuntament (de fet, la primera institució) en el qual es debatrà una moció de suport a EL TRIANGLE per la recent sentència del Suprem que ens condemna a pagar 25 milions a l'exconseller Cullé, situant el dret a l'honor pèrdamunt del dret a la informació. Serà, si res no ho impedeix, en el ple que se celebra aquest dimarts 19 a les 20,30 hores, a instàncies del grup

municipal del PSC-PMC, actualment a l'oposició. Aquest municipi del Baix Llobregat, d'uns 3.200 habitants, està governat per una col·ligació formada per uns independents (Poble i Progrés) i CiU. No cal dir que des d'aquí demanem el vot favorable a la moció, però, al marge del resultat final, la iniciativa (en la qual es proposa també la subscripció al setmanari) ja suposa per nosaltres tot un honor. ■

Microxip

Entren/surten

A la vegada que s'annuncia la possible sortida de Luis Roldán de la premsa, un jutge dictava el reintegrament de Javier de la Riva. A

dina o a fora, per aquest parell màxima exponència de la cultura del "pelotazo" i la condemna de la societat és de per vida.

Denúncia » "Les dades són fàcilment alterables i manipulables"

El rànkung dels millors hospitals és una enganyifa

Els treballadors d'un dels centres sanitaris que sempre ha sortit premiat demanen que el Congrés i el Senat investiguin la metodologia de l'estudi

Victor Saura - BARCELONA

El Comitè de Treballadors del Consorci Sanitari del Maresme i el sindicat CATACTS han adreçat sengles escrits de queixa a les comissions de Sanitat del Congrés i del Senat en els quals demanen que s'investigui la metodologia dels premis "Top 20", organitzats per la consultiors privada Iasist des de fa tres anys i que premien els hospitals vint milions hospitals de l'Estat. També demanen que advertixin el ministeri i les diferents conselleries del ram de l'escassa fiabilitat que té aquest llistat. Segons els treballadors de l'hospital de Mataró -guardonat, per cert, a totes les edicions-, el "Top 20" només amaga un negoci i una operació per captar clients. No obstant això, fins ara ha obtingut un notable ressò mediàtic.

Al seu escrit, els sindicalistes remarquen que les variables en les quals es basa la puntuació d'Iasist són "fàcilment alterables i manipulables". "Un hospital pot complir a la perfecció els indicadors del Top 20 -es diu- i al mateix temps estar oferint una deficient atenció sanitària i una sobre-explotació dels recursos humans". Per exemple, es valora l'índex d'ocupació, però no es controla els pacients que esperen a ingressar a urgències o en "llits virtuals"; s'avalua l'estada mitjana d'hospitalització, però no el nombre de reintegros; i es té en compte l'índex de mortalitat, però s'obvia que molts dels hospitals premiats acostumen a derivar els malalts terminals a altres centres socio-sanitaris abans de la seva mort. L'escrit es completa amb un ampli dossier que conté diversos articles d'experts que critiquen aquest mètode d'avaluació made in USA.

A banda, Iasist només audita els centres que voluntàriament s'hi apunten (i que faciliten les dades), els quals són una minoria. Dels 802 hospitals

» L'hospital de Mataró, premiat a les tres edicions del Top 20, el gestiona el CHC.

de l'Estat, en l'edició d'aquest any han participat 143 (un 17,8%). El 2001 van participar 133 i el 2000, 140 hospitals. Aquests paguen per assistir al sopar-gala d'entrega de premis (180 € per persona) i Iasist ofereix els seus serveis als hospitals "perdensors" perquè l'any següent millorin els seus resultats. En resum, un negoci. La confusió es produeix quan la premsa "seriosa" titula "Nueve hospitales catalanes están entre los 20 más valorados de España por su eficacia" (La Vanguardia, 4.10.2002) o, com va passar a l'últim debat de Política General, quan el mateix Jordi Pujol posa aquest estudi com a mostra de la seva bona gestió.

Domini català

De fet, un altre dels aspectes que ha aixecat protestes arreu de l'Estat és aquesta abundància de guardonats catalans, fet que ha provocat una tendència decreixent. Iasist pertany a la multinacional nord-americana Solucient International, que la va comprar al Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC). Entre els 60 premis que ha donat en aquesta tres anys, 33 han anat a parar a centres catalans (13 el 2000, 11 el 2001 i 9 el 2002), dels quals 17 estaven gestionats per CHC, com els hospitals de Vic, Mataró, Olot i Vall.

En realitat, la major part de premis, catalans o no, són centres públics amb gestió privada, ja que un dels ratls de valoració és el cost per unitat de producció, en el qual guanyen clarament els hospitals que ofereixen pitjors condicions laborals als seus empleats i externalitzen més serveis. ■

Multinacional al servei de la transversalitat

Iasist la va crear el 1991 l'IMAS Institut Municipal d'Assistència Sanitària, amb un 40%, i el Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), amb un 60%, patronat hospitalari controlada pel transversalisme socio-convergent que encarnen l'excalder de Rius, Josep Abelló (PSC), i l'exalcalde de Calella, Ramon Bagó (CDC). El 1997 la van vendre a HCI Sach actualment, Solucient International, però la seva directora general, ara i abans, sempre ha estat Mercè Casas, la qual anteriorment havia dirigit l'Institut Municipal de Salut de Barcelona. Casas està casada amb Raimon Belenós, primer director de CGest SI (l'actual CHC Consultoria i Gestió) i actualment conseller delegat de l'IMAS, un curiós intercanvi de papers. L'any 94, Sanitat va pagar 5,2 milions de pessetes a Iasist per dos estudis sobre la Vall d'Hebron (Informe Roldán).

A la premsa, Casas ha negat que el "Top 20" sigui un rànkung, però, com diuen els treballadors al seu escrit, el mateix nom fomenta aquestes idees, i la manera com es presenta fa l'efecte que els hospitals que no surten a la llista, encara que no s'hi hagin presentat, són pitjors. ■

» Reservat

L'enquesta del CIS està feta a la mida de Mas

L'enquesta del CIS feta pública la setmana passada està feta de "tampers", almenys pel que fa referència a Catalunya. El "corpus" electoral consultat a casa nostra va ser de només 820 persones, amb un marge d'error del 3,3%. Experts en demoscòpia que han analitzat la "falta de pes" de l'enquesta han assenyalat a EL TRIANGULO que, mentre el record de vot a CIU i ERC en anteriors eleccions està molt sobreenrepresentat, en canvi el que afecta a PSC i PP ha estat deliberadament disminuït. En la intenció de vot directe, CIU perd 2,2 punts, mentre que el PSC en perd 0,2 i ERC en guanya 1,7. Fent les correccions habituals, els tècnics conclouen que la lectura més ajustada dels resultats és que el PSC seria el partit més votat, amb tres punts d'avantatge sobre CIU, que perdria un 4% dels vots en relació als comitès de 1999. També és molt esbaltadora la interpretació dels resultats d'ICV, tota vegada que no es contempla que es presentarà en coalició amb EUSA a les properes autonòmiques. Val a dir que totes les enquestes fetes públiques durant l'any 2002 certifiquen la victòria de Maragall. Només la que s'ha donat a conèixer del CIS és la que va encorregar CIU duen que guanyarà Artur Mas.

Francesc Homs ja va proposar la desaparició del PP a Catalunya

No és Mariano Rajoy, ministre de la Presidència, el "pure" de la idea. Ja fa anys que alguns estrategues d'Unió Democràtica rementen la proposta de convertir el partit de Carrasco i Formiguer en sucursal única del PP a Catalunya, de la mateixa manera que ho és la UPN a Navarra o la CSU de Baviera en relació a la CDU alemanya. Però no fa massa, l'actual conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, Francesc Homs, va exposar la mateixa proposta extensiva a CIU -que Artur Mas s'ha encarnat de rebutjar amb grans escàndols- davant Fernando Bécquer, estret col·laborador del president del Senat espanyol, Juan José Lucas. En aquell moment, l'actiu del conseller de CIU va ser rebutjat amb l'argument que "a els del PP marxem de Catalunya, ens serà molt difícil tornar-hi".

L'exconseller Eduard Rius troba refugi a l'hospital de Sant Pau

Entre els membres del comitè d'empresa de l'hospital de Sant Pau es dona per segur que l'exconseller de Sanitat Eduard Rius substituirà ben aviat el també exconseller Josep Laporte com a president de la Fundació de Gestió Sanitària, una mostra més que qui mana a l'hospital no és ni l'Ajuntament ni l'Església, sinó la Generalitat. Rius obtindrà així la recompensa a les amargues llàgrimes vessades durant l'acte de relleu: salari de diputat + salari d'assessor del nou conseller + salari de Sant Pau. No es quedarà. Per cert, que es comenta que el seu successor, Xavier Pomés, està duent a terme unes tries de les que en sentirem a parlar...

El text sobre terrorisme divideix profundament l'episcopat català

El document sobre terrorisme aprovat per la Conferència Episcopal en vot secret (63 a favor, 8 en contra i 5 abstencions) ha mostrat una profunda divisió entre els bisbes catalans. Es dona per descomptat que van votar en contra tres dels quatre prelats bascos i el quart probablement es va abstenir. Hi ha dotze bisbes catalans. Per tant, els números canten: cinc en contra (quina!), quatre es van abstenir (quina!) i tres (quina!) van votar a favor d'un text que, a banda de condemnar ETA, aspecte en el qual hi havia unanimitat en el Ple, du que qüestionar la sobirania d'Espanya és "moralment rebutjable". Els sectors més compromesos de l'Església i ciutadans en general han mostrat el disgust per la "deserció" de tres pastors i la "semdeserció" d'altres quatre i volen que els bisbes es defineixin.

Iasist fa negoci en el sopar-gala d'entrega de premis i als qui han perdut els ofereix els seus serveis

Drets Socials

Ambulatoris

427

En plena ressaca de la polemica sobre l'euro per visita mèdica, la consellera Geli ha anunciat la inversió de 427 milions d'euros per la creació o reforma de vuit nous ambulatoris a Barcelona.

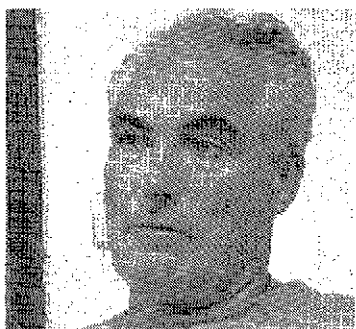
Laboral » Expert Polimers, a l'Arboç

Una protesta acaba amb un detingut i quatre ferits

REDACCIÓ

El conflicte laboral a l'empresa de components de l'automòbil Expert Polimers, a l'Arboç (vegeu EL TRIANGLE 692), s'ha enveninat completament. Dimecres de la setmana passada, la intervenció de la guàrdia civil per permetre l'entrada de dues treballadores d'ETT, a qui el piquet informatiu havia barrat el pas, va donar peu a una batalla campal que es va saldar amb quatre ferits (un dels quals va necessitar una ambulància) i la detenció del secretari general de la CGT al Baix Penedès, **Pedro Duque**, posteriorment posat en llibertat amb càrrecs.

Els fets són molt diferents segons qui els explica. D'acord amb la versió de la guàrdia civil, les persones que formaven el piquet, al voltant de trenta, no només impedièren el pas de les treballadores, sinó que van proferir diversos insults als agents (de l'estil: "La época de Franco ya acabó, fascistas!"), la qual cosa va provocar que aquests sol·licitessin reforços. Mentre intentaven entrar, primer Duque i després tot el piquet s'hau-

→ Pedro Duque, CGT Baix Penedès.

rien abraonat sobre els agents, "escupint, donant patades, trepitjades i agafades".

Per la seva banda, la CGT nega que hi hagués cap provocació, extrem que coincideix amb dos informes dels vigilants de l'empresa que van presenciar la càrrega. En un comunicat, el sindicat afirma que la subdelegació del Govern a Tarragona els va assegurar que no tenia cap notícia del que havia passat fins que van rebre la trucada de la CGT, i demana la separació del cos dels agents implicats. Per aquesta setmana, han convocat noves jornades de vaga i una manifestació. ■

Sanitat » La transversal socionvergent continua controlant el sector

Malestar al tripartit per la proposta de l'euro sanitari

La paternitat de la idea s'atribueix al director del Servei Català de la Salut, Carles Manté, durant deu anys representant d'una patronal hospitalària

REDACCIÓ

La idea, llençada per la consellera de Salut, **Marina Geli**, de pagar un euro per visita mèdica, que s'afegia a la del centim sanitari de la benzina, ha provocat un fort malestar en membres dels partits del Govern i molt especialment en el PSC. El partit no ha donat un suport explícit a la proposta, però sí a la consellera, davant l'enuig que la polèmica ha provocat en l'entorn del president de la Generalitat, **Pasqual Maragall**. Segons fonts socialistes, al partit s'ha arribat a la conclusió que "el problema" no és ella, sinó el seu equip, en part heretat de l'administració convergent.

Aquestes fonts apunten que l'equip que ha hagut d'assumir Geli és la flor i nata de l'anomenada transversal sanitària sociovergent, personificada en l'actual director del Servei Català de la Salut (SCS), **Carles Manté**. Considerat l'ideòleg de l'euro per visita, durant deu anys Manté va ser el director general del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), patronal que agrupa els hospitals municipals de Catalunya, i que presideix l'exdiputat socialista i exalcalde de Reus **Josep Abelló**. Per sota d'aquest, hi ha un insigne convergent: **Ramon Bagó**, exalcalde de Calella i exdirector general de Turisme, presideix la societat que agrupa les empreses del CHC: Consorci Hospitalari de Catalunya SA. Bagó és també president del Grup Sehrs, que proveeix de serveis a molts d'aquests hospitals municipals (càtering, neteja, etc.). De fet, Bagó forma part d'un reduït grup d'empresaris vinculats o propers a CDC que ha gaudit d'una relació privilegiada amb el departament de Sanitat. Entre aquests, **Carles Sumarroca** (General Lab, Hospital General), **Jaume Roma** (Codeh), **Josep Maria Via** (Gesaworld), **Albert Núñez** (Fisiogestió) i **Jordi Setoain** (Cetir).

"Els qui abans venien de visita ara tenen despatx, i els qui abans tenien despatx ara vénen de visita"

→ A dalt, Marina Geli i Carles Manté. A sota, Josep Abelló i Boi Ruiz.

Com a director general de CHC, Manté ja havia proposat que els pacients paguessin pel menjar mentre estiguessin ingressats o fins i tot que abonessin cinc euros al dia per estada a l'hospital. Ara, com a número dos del departament de Salut, havia convençut la consellera, metge de professió i amb escassa experiència en el món econòmic, que l'euro sanitari rebria el suport no només del CHC sinó també de l'altra gran patronal, la Unió Catalana d'Hospitals (CHC), que dirigeix **Boi Ruiz**, un bon amic de Manté, i del mateix Col·legi de Metges, la cúpula del qual sempre s'ha considerat molt propera a l'entorn convergent. La variable que Manté no havia considerat era la resposta de la societat civil. Això ha moltestat especialment el conseller d'Economia, **Antoni Castells**, a qui havien assegurat el ple suport del sector sanitari, i que, després de Geli, és a qui més està desgastant la polèmica sobre la manera com resoldre el déficit sanitari.

D'altra banda, **Josep Abelló** manté una bona amistat amb l'avui president del Parlament de Catalunya, el republicà **Ernest Benach**, que va ser regidor de Reus i president de l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus. Potser això explica la reacció inicial del líder d'ERC i també íntim de Benach,

Josep Lluís Carod-Rovira, el qual d'entrada va declarar que era una mesura a estudiar, si bé després ha preferit no tornar a referir-se a l'assumpte.

'Reus connection'

Una de les prioritats de Carles Manté en el seu nou càrrec va ser buscar una sortida al seu predecessor, **Enric Mangas**, a qui va nomenar director del Consorci Sanitari de Barcelona, una manera d'assegurar-se que rebria un tracte equivalent davant d'un eventual canvi polític. Aquesta manera de fer no és cap novetat en el sector. El director de ISCS anterior a Mangas, **Josep Prat**, és avui assessor de l'Ajuntament de... Reus. Així no és estrany que pels passadissos de la conselleria s'escolti dir que "aquí no ha canviat res, els que abans venien de visita ara tenen despatx, i els que tenien despatx són els qui ara vénen de visita".

Mentrestant, els diputats del tripartit més experimentats veuen amb preocupació com la consellera de Salut s'està cremant amb mesures impopulars, a la vegada que sembla incapaç d'afrontar altres propostes que podrien moltestar el poderós llobbi sanitari i farmacèutic, com la receptació de medicaments per unitats o la fi dels contractes exclusius a determinats proveïdors. ■

»Perles

Beques per "barons catòlics" que no tinguin "defectes físics ni psíquics"

Un lector d'EL TRIANGLE ens comunica que ha rebut una oferta de beques amb unes condicions que, aparentment, vulneren la legalitat per tots cantons. Les ofereix el Real Colegio de España a Bolònia, i són en exclusiva per a varons catòlics; "de conducta irreproachable" i que no pateixin "enfermedad ni de-

fecto físico o psíquico incompatible con el ejercicio de las funciones correspondientes" (www.bolninos.it). En una altra web (www.becas.com) això es rebaixa a "enfermedad crónica o contagiosa". El rector d'aquest Real Colegio es diu **José Guillermo García Valdecasas**, uns cognoms que fan que tot encaixi. ■

Microxip

Que declari Aznar!

11-M

Si alguna cosa d'útil havia de tenir la comissió del 11-M era per deixar Aznar ben retratat. Ara, però, s'ha confirmat que ni PP

ni PSOE demanaran que declari. Fonts socialistes diuen que només serviria per sentir més mentides. Si, volem sentir-les...

»Perles

Mas tira de lobi per fer-se la foto amb John Kerry

Està clar que la compra d'influències a través dels anomenats lobis funciona prou bé als Estats Units, tot i que a **José María Aznar** no li sortís la jugada amb l'assumpte de la famosa medallita. Però a altres sí que els ha funcionat: per exemple a **Artur Mas**, que el passat mes de juliol va aconseguir que l'efessin un raconet com a convidat en la convenció del Partit Demòcrata dels Estats Units -que va servir per entronitzar **John Kerry** com a presidenciable-, això sí, pagant 5.000 dòlars a un "grup influent" que va fer les gestions oportunes, com explica el diari electrònic *Elconfidencial.com*. Segons la web, **José Jon Imaz**, que també hi era, va haver de pagar el mateix que el líder convergent. Encanvi, **Ana Palacio**, l'eurodiputat socialista **Enrique Barón** hi van anar sense rascar-se la butxaca.

L'alcalde de Llívia es passa d'Unió a ERC

Els màxims dirigents d'Unió i d'Esquerra, **Josep Antoni Duran i Lleida** i **Josep Lluís Carod-Rovira**, van fer un intent de flirteig la setmana passada amb un dinar plegats, una trobada presumptament d'incògnit però "casualment" caçada per un fotògraf de *La Vanguardia*. Pel que sembla, la cosa no ha passat de gest de cara a la galeria perquè, per ara, l'únic acostament de posicions entre ambdues formacions polítiques l'ha protagonitzat l'alcalde de Llívia (la Cerdanya), **Josep Pous**, que el mateix diilluns de la setmana passada anunciava que es donava de baixa de militància del partit de **Duran** i s'afiliava al de **Carod**.

Pous diu que ho ha fet per "sentiment nacionalista" i "perquè el vaixell de CiU s'enfonsa sense remei", però sembla bastant clar que al darrera de la maniobra hi ha les fortes tensions entre CDC i Unió a la Cerdanya, barallats arran de la composició del Consell Comarcal.

Sector negocis » Un dels empresaris forjats sota el paraigua convergent

El grup Serhs de Ramon Bagó deslocalitza a Turquia

El qui fou alcalde de Calella i director general de Turisme en el primer Govern de Jordi Pujol anuncia la compra d'una agència de viatges i la creació d'un hotel a aquell país perquè la despesa és menor

REDACCIÓ

El grup Serhs, que passa per ser el holding capdavanter de la indústria turística de Catalunya, ha anunciat que traslladarà part de les seves activitats a Turquia. De moment han fet saber que construiran un hotel i **Ramon Bagó**, president del grup empresarial, ha reconegut obertament, calculadora en mà, el motiu del procés de deslocalització: una instal·lació hotelera a terres turques costa un 30% menys que a Catalunya, mentre que l'estalvi en mà d'obra pot assolir el 80%, i en alimentació el 70%. Igualment, a finals d'agost Serhs va tancat la compra d'una de les principals agències de viatges turques, Casio Tours, adquirida per gairebé un milió d'euros. Aquest desembarcament a l'altra banda de la Mediterrània se suma als interessos que el grup té al Marroc i al Brasil.

Encara no fa un any, en una entrevista al diari *El Punt* que formava part d'una sèrie dedicada al comiat de **Jordi Pujol**, **Ramon Bagó** es desfeia en elogis de l'expressió i definia la Catalunya pujolista gairebé com un paradís per l'empresariat. Ara, però, les coses han canviat. Després d'un estiu marcat per la crisi del sector davant de la competència de nous mercats que reben preus amb l'oferta de sol i platja, Serhs, un dels motors de la indústria turística del país -que va declarar una facturació de 365 milions d'euros l'any 2003-, decideix apostar fort per la deslocalització justament cap a un d'aquests nous competidors emergents.

Bagó, que es vanta de ser bon amic personal de **Pujol** i convergent de la primera hora, és un perfecte exemple d'empresari que ha anat fent el seu "imperi" a base de xuclar d'una administració en la qual ell mateix n'ha ocupat responsabilitats. El 1975, amb **Cris-**

Només de Justícia va rebre 10 milions d'euros en contractes pel servei de càterin de les presons

» Fa un any, Bagó deia a *El Punt* que Pujol deixava una Catalunya empresarialment sòlida. I ara, a Turquia hi falta gent.

tóbal Villegas i **Josep Janer**, va crear la cooperativa Serhs, amb seu a Calella, ciutat de la qual **Bagó** va ser alcalde convergent entre 1979 i 1991.

El 1980, va ser nomenat director general de Turisme en el primer Govern pujolista, càrrec que deixa el 1984. Ben aviat van començar a caure-li del cel contractes de la Generalitat. Primer va ser l'edició d'opuscles turístics; més endavant va aconseguir la concessió del servei de càterin de les presons tutelades pel Govern català per a la seva filial Cuina Serhs SL. Només del departament de Justícia va rebre més de 10 milions d'euros en contractes públics entre 1991 i 1995, molts d'ells atorgats sense cap mena de concurs públic. El 1996, quan el grup Serhs ja havia entrat de ple en el negoci dels viatges organitzats, li va arribar un altre caramellet: l'adjudicació dels desplaçaments dels convidats per la Generalitat al Saló Internacional de Turisme, que curiosament també presidia **Bagó** en aquell moment.

Paral·lelament va anar fent forat

en un altre sector també prou nodrit per la mamella pública: el sociosanitari. Aprofitant la seva bona posició com a responsable del Consorci Hospitalari de Catalunya (agrupa els centres municipals de Catalunya), del qual ha estat vicepresident, conseller delegat i president en diverses etapes, es va dedicar a crear tota una sèrie d'empreses de serveis -càterin, bugaderia, neteja, assistència a la gent gran- que tenien gairebé com a únic client el departament de Sanitat. Tot això coincidia amb l'època en que la conselleria estava dirigida per **Xavier Trias**, marcada per la política d'externalització a empreses privades de bona part dels serveis per a hospitals i centres d'assistència, una estratègia continuada per **Eduard Rius** de la qual se'n van beneficiar i força alguns empresaris filloconvergentes, com **Albert Núñez**, **Carles Sumarroca** i el propi **Ramon Bagó**.

Potser com a agraïment a tots els serveis prestats, al factòtum del grup Serhs li van concedir el 2002 la Creu de Sant Jordi.

De cooperativa a empresa patriarcal

Tot i que de portes enfora el grup Serhs encara manté l'estructura jurídica cooperativa fundacional, el cert és que el holding s'ha acabat convertint en una empresa de caràcter familiar, dirigida amb mà de ferro per **Ramon Bagó**, que hi ha acabat col·locant bona part de la seva nombrosa descendència: un fill seu, **Jordi Bagó Mons**, és actualment director general del grup; un altre fill, **Raimon**, forma part del consell executiu; i **Albert**, **Oiga**, **Òscar** i **Montserrat** -tots ells descendents del prolífic patriarcal- també ocupen seient al consell d'administració.

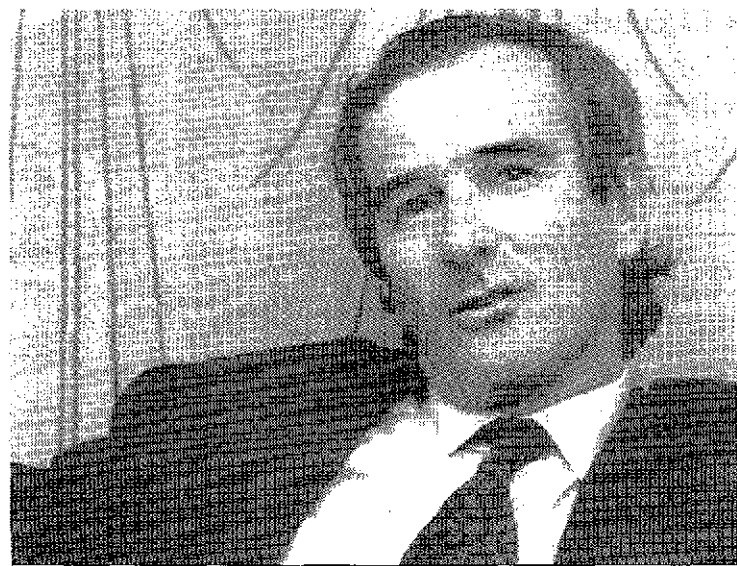
El 'model català', a debat

El model català de sanitat ha estat objecte de debat i crítica durant molts anys.

Frau

El passat juliol, EL TRIANGLE (núm. 694) va preguntar al departament de Salut si la lluita contra el frau, especialment l'or-

topèdic, entrava en els seus plans per reduir el déficit. Van prometre resposta per després de vacances. I, de moment, res.

→ Xavier Trias, en l'època que era conseller de Sanitat.

controlen dos exalcaldes avui allunyats de la política: **Josep Abelló**, exalcalde socialista de Reus, i **Ramon Bagó**, exalcalde convergent de Calella. Tots dos van accedir a la cúpula del CHC en funció del seu càrrec públic. Malgrat que fa temps que el van perdre, un oportú canvi d'estatuts els ha permès aferrar-se a la cadira.

Seguim: si **Manté** prové d'una patronal entroncada en el sistema i **Mangas** només ha baixat un graó en l'escalafó, altres s'han mantingut. El responsable de l'àrea financera i econòmica de l'ICS, **Miquel Argente**, és el mateix que hi havia amb CiU; l'actual subdirector de l'ICS, **Enric Agustí**, era director de compres de l'ICS en l'època de CiU; i **Josep Ganduxé**, l'últim director de l'Institut Català de la Salut (ICS) en l'època convergent, continua en nòmina del departament de Salut.

La teranyina entre l'àmbit públic i el privat és, no obstant, molt més espessa. Un d'aquests proveïdors que han crescut a l'ombra del sistema és la consultora Gesaworld, creada per **Josep Maria Via**, exalt càrrec de Sanitat i exsecretari del Govern de CiU (per cert, membre també de la "comissió de savis"). A Gesaworld treballa **Roser Vicente**, esposa del tinent d'alcalde socialista de Barcelona **Josep Ignasi Cuervo**, expresident de l'IMAS (Institut Municipal d'Assistència Sanitària) i encara avui vinculat a la política sanitària (representa l'Ajuntament de Barcelona al Consell de Direcció del SCS). **Josep Prats**, que havia estat director del SCS abans que **Mangas**, és avui director de Sagesa, l'empresa que gestiona, entre altres, l'Hospital de Reus. Més: l'actual director de l'ICS, **Raimon Belenes**, havia estat un alt càrrec de CHC abans de ser el conseller delegat de

l'IMAS. La seva dona, **Mercè Casas**, té la consultora Iasist, creada en el seu dia per CHC, i coneguda perquè s'encarrega de fer els famosos rànquings "Top 20" dels millors hospitals de l'Estat (on sempre hi ha una nodrida representació dels catalans).

Futur preocupant

En aquest context, les possibilitats de canvi d'aquest sistema, "oligopòlic i endogàmic" en paraules d'un especialista, són remotes. "Per la mateixa raó que s'ha aconseguit silenciar els escàndols de l'Hospital General de Catalunya, el Clínic, Sant Pau, l'Aliança o la privatització de l'assistència primària", assenyala. A més, els contrapesos que podrien existir semblen mirar cap a una altra banda, com ERC, tercer partit parlamentari, o CCOO, primer sindicat del sector, per exemple. Un dels líders del partit republicà, **Ernest Benach**, avui president del Parlament, va ser membre de les principals empreses proveïdores de l'Hospital de Reus, municipi del qual era regidor en l'època en què l'alcalde era **Josep Abelló**. Per la seva banda, el secretari general de CCOO és **Joan Coscubiela**, que com a exresponsable de sanitat del sindicat va coincidir amb el **Xavier Trias** conseller de Sanitat.

Amb tot, la relació de causa-efecte entre déficit públic i benefici privat no és una visió exclusiva d'uns pocs especialistes que prefereixen conservar l'anonimat. Una mostra d'això és l'últim butlletí del sindicat Catac-Cts, en el qual, a propòsit del debat sobre el déficit, es comenta: "S'està configurant un ambient propici a l'especulació i a la lluita aferrissada entre els diversos grups de pressió per repartir-se el que veuen com a pastís sanitari. I és que aquesta situació de camp qui pugui es veu clarament reforçada pel paper destacat que molts dels nous responsables de la sanitat han jugat, segueixen jugant i encara ho faran amb més força en determinats grups empresarials. I si a tot l'anterior hi afegim l'ofensiva de l'Organització Mundial del Comerç i altres organismes internacionals que reclamen la total liberalització del sector, el futur és molt preocupant". ■

Proveïdors » Els principals beneficiaris del "model sanitari català"

L'imperi Bagó (càtering, restauració, neteja, bugaderia...)

Ramon Bagó va ser director general de Turisme entre 1980 i 1984, i alcalde de Calella per CiU del 1979 al 1991. Anteriorment, el 1975, amb setze socis més, la major part restauradors de Calella, havia creat la cooperativa Serhs (Serveis Mancomunats d'Hostaleria i Similars), de la qual actualment pegen mig centenar d'empreses de turisme, viatges, distribució i logística, producció i gestió alimentària, serveis i equipaments que sumen una facturació anual de més de 350 milions d'euros (vegeu www.serhs.es). Moltes d'aquestes empreses són avui proveïdores (de càtering, neteja, bugaderia, etc.) d'un gran nombre d'hospitals concertats. Però **Bagó** té una altra cara: la de factòtum del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), del que va ser president entre 1979 i 1991 (quan el va substituir **Josep Abelló**), i vicepresident des d'aleshores fins al 2000. Actualment presideix CHC SA i CHC Consultoria i Gestió SA, d'on pegen les empreses del consorci. Durant anys, doncs, el **Bagó** concessionari negociava amb el **Bagó** adjudicatari. L'entesa **Bagó-Abelló** es considera, en cercles sanitaris, l'autèntic eix de la socioconvergència sanitària.

Sumarroca: anàlisis, obres i serveis

Carles Sumarroca, empresari cofundador de Convergència i amic personal de **Jordi Pujol**, va crear General Lab el 1994, gràcies a un contracte de deu anys per proveir en exclusiva els anàlisis clínics de l'Aliança, empresa finançada per l'ICS. Actualment compta amb 24 laboratoris propis i participacions en 17 més (www.general-lab.com), amb una facturació conjunta de 16,6 milions d'euros (any 2001).

Sumarroca està present al sector sanitari a través d'altres empreses també finançades amb diner públic, com Egara Laboratoris SA, que té l'exploració en exclusiva de la Mútua de Terrassa; Codeh, una consultora d'hospitals que en el seu dia va dirigir l'exconseller **Jaume Roma** i que va realitzar el pla de viabilitat de l'Hospital General de Catalunya; grup Emte, el qual porta el manteniment d'una bona pila d'hospitals concertats; o Teyco, empresa adjudicatària de projectes de construcció i remodelació de nombrosos projectes en el sector sanitari. General Lab té també un contracte en exclusiva d'anàlisis clínics amb els hospitals d'United Surgical Partners (Clínica Dexeus, entre altres), que presideix el "savi" **Gabriel Masferrer**.

Tecnologia punta per la privada

Especialitzat en medicina nuclear, Cetir (Centre Tècnic d'Isòtops Radioactius) el van fundar fa quaranta anys els metges **Francesc Maria Domènech** i **Jordi Setoain Quinquer** (www.cetir.es). Actualment compta amb quinze centres, entre els quals hi ha l'Institut de Diagnòstic de Catalunya SA, ubicat a l'Hospital de Mataró. De fet, la major part, per no dir tots, es troben dins d'edificis hospitalaris. Cetir factura més de 10 milions d'euros l'any, en part gràcies a que l'administració catalana ha signat contractes en exclusiva amb Cetir que li han permès adquirir tecnologia punta que no existeix enlloc més de Catalunya. Així, per exemple, Cetir Clínica Girona va instal·lar la primera ressonància magnètica de les comarques gironines, gràcies a un contracte amb l'ICS, quan l'hospital de referència, el Josep Trueta, no en tenia cap. O com quan, el juliol de 2002, es va anunciar que l'Hospital de Bellvitge, de titularitat pública, desplegaria el sistema PET (tomografia d'emissió de positrons) pel diagnòstic de càncers gràcies a un conveni signat entre el CatSalut, l'ICS i Cetir. A banda, **Jordi Setoain** és també membre del consell d'administració de General Lab.

Consultoria PSCiU Gesaworld

Gesaworld es va fundar el 1999 de la mà de **Josep Maria Via** i **Albert Núñez** (veure Fisiogestió). Es tracta d'una consultora que realitza estudis per hospitals privats, però que es paguen amb els diners públics que aquests reben. Fins ara, el contracte més important de Gesaworld de que s'ha tingut notícia ha estat la redacció, per 18 milions d'euros, d'un pla d'empresa per la Mútua l'Aliança, poc després que la intervingués la Generalitat i que hi posés com a administrador a **Enric Mangas**, antic col·laborador de **Via**. Segons les dades registrals, les vendes de Gesaworld van passar de 823.000 euros el 2000 a 1.870.520 euros el 2002 (últimes dades disponibles), si bé aquell any va declarar pèrdues de 178.460 euros. Recentment, **Via** ha deixat l'empresa per passar a ser el gerent de Midat Mutua, on ha arribat amb el contracte d'assistència per tots els funcionaris del Consorci Sanitari de Barcelona, el gerent del qual és **Enric Mangas**. La consellera delegada de la consultora és **Roser Vicente**, esposa del polític socialista **Josep Ignasi Cuervo**. Una visita a la seva web (www.gesaworld.com) permet comprovar que la major part dels executius són antics càrrecs del departament de Sanitat, el qual és, al seu torn, un dels seus principals clients.

Núñez, l'amo de la fisioteràpia

Fundat el 1982, es calcula que Fisiogestió reb al voltant del 90% del diner públic destinat a fisioteràpia ambulatoria que compra el Servei Català de la Salut. També, segons fonts del sector, en la major part de centres concertats sociosanitaris el proveïdor de fisioteràpia és Fisiogestió SA o alguna de la vintena de filials que en pegen. Segons dades registrals, Fisiogestió ha passat de facturar un milió d'euros el 2001 i declarar uns beneficis de 97.000 euros, a facturar 15 milions i guanyar-ne 128.000 el 2003. El màxim accionista és **Albert Núñez Pérez** (exdegà del Col·legi de Fisioterapeutes i sobre qui es presumeixen bones relacions amb la cúpula d'Unió Democràtica de Catalunya), el qual, curiosament, no figura com a administrador de la casa mare, però sí com a apoderat de la major part de les filials. **Núñez** és també accionista i administrador de Gesaworld, i membre de la junta directiva de la Unió Catalana d'Hospitals (UCH), on coincideix amb **Albert Sumarroca**, fill de **Carles Sumarroca**; l'expresident blaugrana **Agustí Montal**, que és director general de Mutuam (empresa que rep quasi 60 milions d'euros públics anuals); i **Jaume Suana**, director de la Mútua de Terrasa i soci també de **Carles Sumarroca**.

CONFIDE: CORREDORIA DE SEGUROS

Raventós: assegurances i residències per la gent gran

Més conegut per ser el president del Reial Club de Golf d'El Prat, **Higini Raventós Negra** és també un dels principals contractistes del sistema sanitari català. Presideix el grup Confide, constituït el 1990 i que va declarar uns beneficis de 42.778 euros l'any 2002. El seu negoci es divideix en dues àrees bàsiques: les assegurances i les residències per a la tercera edat (www.confide.es). Pel que fa al primer, gestiona la pòlissa de responsabilitat civil dels metges catalans, en col·laboració amb el Col·legi de Metges, la qual cosa es tradueix en un contracte de prop de 20 milions d'euros anuals. Confide, que compta entre els seus accionistes a altres il·lustres membres de la burgesia catalana (com **Manuel Raventós Negra** i **José Felipe Bertran de Caralt**) és també el màxim accionista del grup SAR (Serveis Residencials i Assistencials), fundat el 1992, i que compta ja amb divuit residències per a la gent gran (a Barcelona, Madrid, Màlaga, Sevilla i Andorra), i en té set més en construcció a altres punts de l'Estat. Una altra empresa del grup, Resa, té residències d'estudiants.

Els llocs clau de la nova administració continuen en mans dels qui sempre han ramenat les cireres

Investigació El model català, a debat

Tripartit » Les noves fórmules per aturar l'endeutament han de passar per eliminar els "paràsits" del sistema

El dèficit de la sanitat pública ha enriquit l'empresa privada

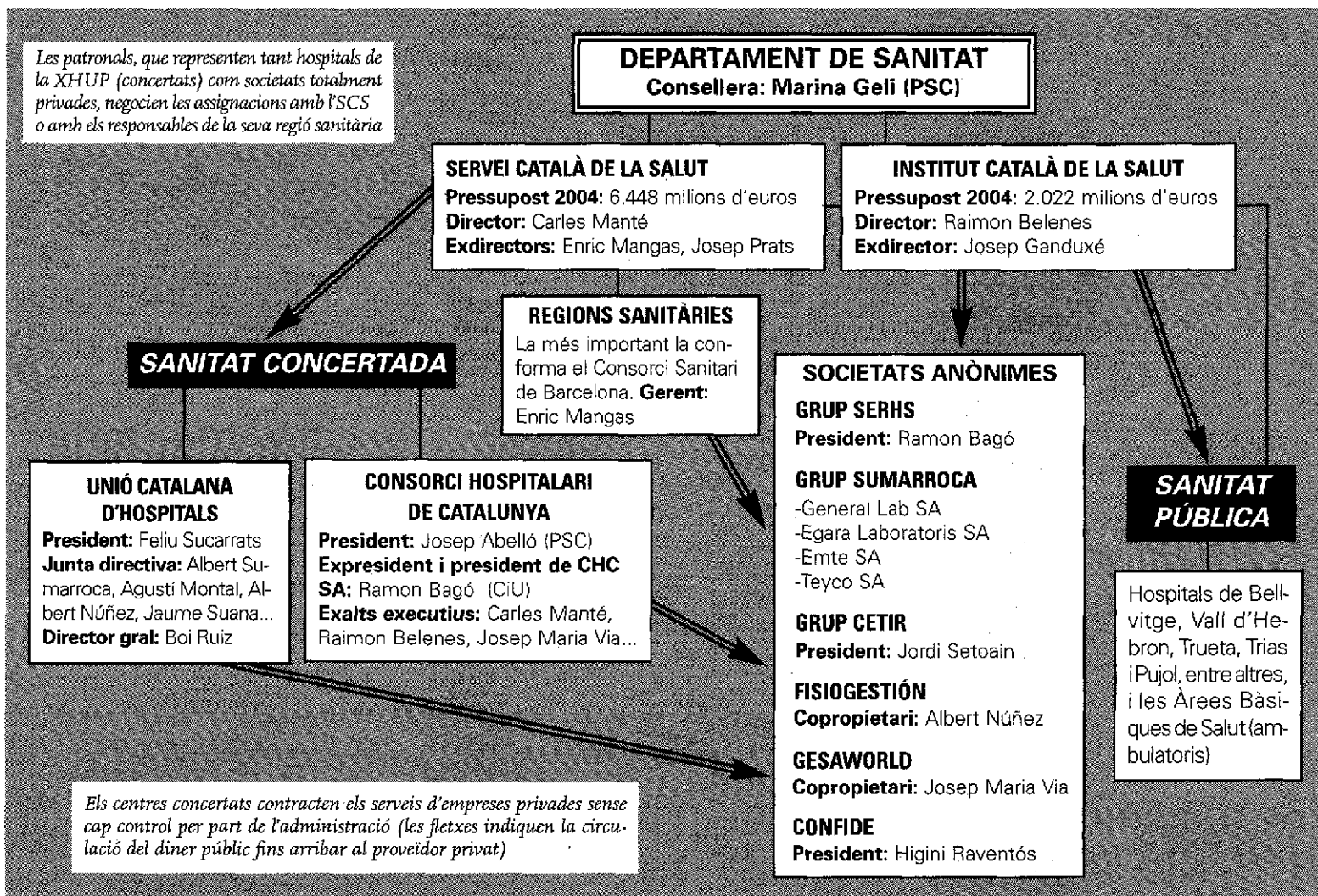
Un reduït grup d'empresaris, estretament vinculats a la transversal sociovergent, s'han fet d'or en els últims anys gràcies a haver-se convertit en proveïdors privilegiats de la xarxa hospitalària concertada, la qual es menja el 50% de la despesa

V.S. / C.R. • BARCELONA

El Govern de la Generalitat està entestat a resoldre el problema del dèficit sanitari, que cada any engeixa el ja infladíssim endeutament que arrossega l'Administració catalana. Així, en els últims mesos ha inventat un petit recàrrec sobre l'impost dels carburants (que ja existia a altres comunitats), ha nomenat una "comissió de savis" per estudiar noves vies d'ingressos després de la polèmica sobre la possibilitat de cobrar un euro per visita, i actualment pressiona el Govern central perquè els pressupostos de l'Estat incloguin una partida per eixugar aquest dèficit. Tot aquest afany recaptatori, però, contrasta amb l'aparent poc interès per reformar el sistema que ha generat aquest dèficit, això és, el que durant anys els prohoms convergents han denominat amb orgull "el model sanitari català". Malgrat que, com s'ha vist, aquest model és financerament insostenible per l'erari públic, també és, paradoxalment, altament rendible per un grapat d'empreses privades que s'han convertit en proveïdores quasi en exclusiva del sistema i que en els últims quinze anys han viscut un creixement exponencial.

Per entendre aquest "model català" cal remuntar-se als anys 80, quan l'avui regidor de CiU a Barcelona Xavier Trias era el conseller de Sanitat. Amb els seus col·laboradors més estrets, que eren Joaquim Tosas, Jaume Roma i Josep Maria Via, va crear un nou organisme, el Servei Català de la Salut (SCS), la funció del qual seria comprar serveis sanitaris a empreses privades a través de concerts. Al seu torn, en una segona fase, aquestes podrien comprar altres serveis a altres

Abelló (PSC) i Bagó (CiU) continuen controlant la patronal d'hospitals comarcals tot i ja no ser alcaldes

empreses, però en aquest cas ja seria un tracte entre privats, per la qual cosa, malgrat que el diner era d'origen públic, el seu control es faria extremadament difícil. A partir d'aquí, segons especialistes consultats per aquest setmanari, neix el principal fet diferencial del sistema sanitari català: a Catalunya, prop del 50% del pressupost sanitari públic (el qual representa aproximadament un terç del pressupost total de la Generalitat) financia empreses privades, un percentatge que a la resta de l'Estat no arriba al 15%.

Una altra característica del sistema és que els concerts no han tractat tot hom per igual. Determinats centres han estat més mimats que altres, amb assignacions desproporcionades respecte la seva despesa, i en aquest ca-

pítol sobresurten la Mútua de Terrassa, el Parc Taulí, l'Hospital Sant Jaume de Calella, l'Hospital de Palamós o l'Hospital Sant Joan de Reus.

Amb tot, és en el segon nivell, el de la contractació de serveis concrets per part d'aquests (i altres) hospitals amb proveïdors privats—que abarquen àrees tan extenses com cafeteries, manteniment, neteja, serveis de radiologia, d'anàlisi clínics, entre altres—, on s'han forjat els negocis multimilionaris. Suposadament, als hospitals els era més econòmic subcontractar aquests serveis que mantenir-los ells mateixos, argument que alguns consideren com a mínim discutible.

El mecanisme era extremadament simple: el departament trucava el gerent d'un hospital perquè contractés

un proveïdor determinat, i, a canvi, oferia un finançament generós que de retruc contribuïa a reduir moltíssim la conflictivitat laboral del centre. Amb contractes a deu i quinze anys, l'empresari tenia assegurada una font d'ingressos de solvència contrastada (diner públic), amb la qual cosa, amb el document a la mà, no tenia cap problema per obtenir el suport d'una entitat financerà.

Els mateixos noms

Aquest sofisticat sistema demanava la cooperació del departament d'Economia, el qual, des de la direcció general de Règim Econòmic de la Seguretat Social, aprova les partides pressupostàries de Sanitat. L'últim director general de l'SCS abans de la cai-

guda convergent, Enric Mangas, havia estat abans director general de Règim Econòmic de la Seguretat Social. Malgrat haver ocupat alts càrrecs en l'administració convergent, actualment ho fa també a la socialista: Mangas és avui el gerent del Consorci Sanitari de Barcelona i de les regions sanitàries de Barcelonès Nord i Maresme, Centre i Costa de Ponent.

El cas de Mangas no és excepcional, i potser és això el que ajuda a explicar perquè la solució al "problema" del dèficit no passa per una revisió del sistema. L'actual director de l'SCS és Carles Manté, que anys enrera havia estat director general del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), la patronal dels hospitals comarcals que

PASSA A LA PÀGINA SEGÜENT »

El doble joc de Port Aventura

Malgrat que Treball ha catalogat d'abusives les condicions laborals de Port Aventura, l'empresa continua oferint contractes precaris als nous treballadors

Aquesta setmana Inspecció de Treball emetia un informe on qualificava d'abusives algunes de les condicions laborals que durant l'any passat van patir els treballadors de Port Aventura. Malgrat les bones intencions que l'empresa assegura que tindrà a partir d'ara a l'hora d'elaborar els nous contractes de temporada als seus treballadors, aquest setmanari ha pogut parlar amb nois i noies que han estat entrevistats pels directius de personal del Parc que posen en dubte les promeses de l'empresa. Segons aquests nois, l'oferta laboral que els ha fet

Port Aventura es concreta en un contracte que -ajustat a la normativa laboral vigent de la Reforma- voreja el salari mínim interprofessional, i uns horaris que els deixen sotmesos a la total disponibilitat dels patrons. Segons ha manifestat la secció sindical d'UGT a Tarragona, com a mitjancers en l'elaboració d'un nou conveni, els treballadors del parc temàtic no estan disposats a acceptar un conveni que no fixi que el sou, com a mínim, sigui similar al que marquen les categories més baixes del sector d'hostaleria.

En concret, l'informe emès per Inspecció de Treball arran d'una denúncia presentada per UGT, considera inacceptable que l'empresa obligui els treballadors a fer jornades de nou hores sense dret a cobrar les hores extraordinàries; que no consideri nocturnes les hores treballades a partir de les 22.00 h. i que les vacances estiguin promatejades en el preu que l'empresa paga al treballador per cada hora de feina. L'informe, al qual ha tingut accés EL TRIANGLE, és més dur encara pel que fa referència a la disponibilitat que l'empresa exigeix al treba-

Com a nota final, l'informe recomana que a partir d'ara, l'empresa pacti amb els òrgans socials un conveni que compti amb l'aprovació d'ambdues parts i substitueixi així el polèmic "Manual d'Actuacions Laborals" redactat per Port Aventura, que fins ara s'imposava com a conveni laboral. Des de fa un parell de mesos, la direcció de Port Aventura i el sindicat UGT estan negociant els nous contractes laborals dels treballadors del Parc, però l'acord entre les dues parts no arriba principalment per les discrepàncies que hi ha entre les propostes de sou i jornada laboral. Mentrestant, Port Aventura ha començat a fer centenars d'entrevistes a nois i noies que opten a un lloc de treball per la temporada del 96 al Parc i a tots ells els parla de salaris que amb prou feines arriba al salari mínim interprofessional i d'horaris marcats per les necessitats de l'empresa, condicions que els representants sindicals es neguen a acceptar.

Contractes legals, però inhumans

Com ja va explicar aquest setmanari, no tots els treballadors del Parc estan en condicions precàries. Els directius i els càrrecs intermitjats estan ben pagats. El problema es concentra en els més de 1.300 nois i noies que estan inclosos en les categories més baixes. Nois que, durant l'any passat, cobraven una mitjana de 540 pessetes brutes l'hora, que quan plouia i no hi havia massa clientela podien ser enviats a casa sense dret a cobrar més de tres hores i que si, per contra, el dia recollia una afluència massiva de gent podien ser obligats a perllongar la seva jornada laboral fins a 12 hores, sense dret a rebre cap plus per hores extraordinàries o nocturnitat. Els torns i els descansos no estaven remunerats i es concretaven segons les necessitats de l'empresa. Els dies festius es treballava, ja que, com les

vacances, estaven inclosos a les 540 pessetes brutes l'hora. Disposaven de dos dies de descans a la setmana que no estaven remunerats i no podien coincidir ni amb festiu ni amb cap de setmana. A més, per cada hora de feina, l'empresa retenia a banda dels impostos corresponents, 50 pessetes a cada treballador, que només se'ls abonaven si finalitzaven sense problemes el seu contracte de treball.

Malgrat que les condicions parlen per si soles, quan les crítiques van començar a sortir als mitjans de comunicació, els màxims responsables del Parc van considerar-les injustes. En especial perquè, segons declaraven, no se'ls podia criticar quan estaven ajudant a reduir les taxes d'atur d'un dels sectors més castigats per la manca de feina, els menors de 25 anys. En aquesta mateixa línia, es va manifestar el conseller de Treball, Ignasi Farreres, que, públicament, va defensar en més d'una ocasió el sistema de contractació aplicat a Port Aventura, al·legant que aquesta era l'única manera de fer viable un projecte que havia suposat una inversió de 48.000 milions de pessetes.

Els representants d'UGT a Tarragona han assegurat que les condicions laborals han de canviar molt per tal que les negociacions amb les empreses es plasmin en un acord abans que el Parc torni a obrir les seves portes. Per ells, els nous contractes haurien de fixar un salari similar al que actualment està vigent per les categories més baixes del sector d'hostaleria, uns horaris més dignes i l'obligatorietat de l'empresa de remunerar les hores extraordinàries, la nocturnitat i les vacances. De no ser així, el sindicat s'ha plantejat la possibilitat de tornar a denunciar l'empresa que gestiona el parc de Vilaseca i Salou. Aquest cop, però, ho faria davant els jutjats.

L.C.

Conflicte de personalitat, el dia de la inauguració del Parc.

llador. Treball considera "abusiu" el fet que Port Aventura pugui enviar els treballadors a casa a mitja jornada sense dret a retribució si l'afluència de públic no és l'esperada o les condicions meteorològiques no són favorables, perquè, segons exposa l'inspector, representa fer assumir al treballador un risc que, per llei, ha d'assumir l'empresa.

Un ex alt càrrec de la Generalitat demanda l'autor del llibre que destapava les corrupteles del parc temàtic

Ramon Bagó, director general de Turisme de la Generalitat entre 1980 i 1984 i durant anys alcalde de Calella per Convergència i Unió, ha presentat una demanda civil contra l'actual defensor del lector de "La Vanguardia", Roger Jiménez, i l'editorial Empúries arran d'unes informacions publicades al llibre "Les desventures de Port Aventura. El cas De la Rosa". Bagó demana cinc milions de pessetes i una re-

tificació pública perquè considera que les al·lusions sobre les seves activitats a l'empresa privada quan ostentava el càrrec públic de director general de Turisme, que Jiménez exposa al seu llibre, són falses. Jiménez, per la seva banda, està disposat a afrontar sense por la demanda perquè assegura comptar amb proves i testimonis suficients per corroborar les seves informacions.

Tot sembla indicar que Bagó ha escollit un mal moment per presentar la demanda. No fa gaires dies el seu nom apareixia als mitjans de comunicació implicat en irregulars i milionàries adjudicacions de concursos públics per part del departament de Justícia de la Generalitat. De fet, la trajectòria professional de Bagó ha estat vinculada en diverses ocasions a presumptes irregularitats i tractes de favor per part de l'administració catalana. Recordem que Bagó va ser cessat en el seu càrrec de director general de Turisme pel llavors conseller del departament de Comerç i Turisme de la Generalitat, Francesc Sereny, amb la conformitat del president de la Generalitat, i que, malgrat no es va fer públic, va ser precisament cessat per la seva poca vista a l'hora de separar les seves activitats i negocis a l'empresa privada de les que obligatòriament li pertanyien com a càrrec públic. L'autor del llibre "Les desventures de Port Aventura", Roger Jiménez narra justament aquesta manca de visió de Ramon Bagó per separar vida pública i privada en un dels seus de pàgina del llibre. Concretament, l'autor parlava del fet que durant quatre anys -el temps que Bagó va ocupar el càrrec de director general de Turisme- "tots els fullatons de propaganda turística de la Generalitat van ser adjudicats a una empresa desconeguda, Publintur SA, que tenia el mèrit indis-

cutible que Ramon Bagó en fos el gerent". La informació de Jiménez només contaria un error, l'empresa no es deia Publintur sinó Publintel, però evidentment hi ha constància que a l'empresa hi havia treballat el senyor Bagó i que durant quatre anys va ser l'adjudicatària dels mencionats fullatons.

Ramon Bagó considera que el llibre de Roger Jiménez ha envaït el seu dret a l'honor, la intimitat personal i la pròpia imatge i en la seva demanda sol·licita que es declari falses les al·lusions contingudes al llibre sobre les seves activitats privades quan era director general de Turisme, una indemnització de cinc milions de pessetes i que la sentència -quan arribi es publicarà al diari "La Vanguardia" i a la revista "Editor", portaveu del sector turístic. Bagó al·lega que mai va actuar com a gerent de Publintel sinó com a president, càrrec que va deixar tot just començar la seva etapa de director general de Turisme i que, per tant, mai va barrejar ambdues activitats. Aquest fet, però, no l'exculpa del cas, ja que resulta igualment "curiós" que en el moment d'adjudicar l'edició dels fullatons turístics de la Generalitat triés justament aquesta societat.

Entre els testimonis que recolzen Bagó a la demanda civil contra Jiménez hi ha Josep Vilella, conseller de Publintel i, durant l'època en què Bagó era un càrrec públic, director del Congrés Català de Cuina,

congrés que va ser subvencionat pel departament de Comerç i Turisme. Curiosament, el nom de Josep Vilella també apareix implicat en el cas denunciat pel rotatiu "El Mundo" en un afer d'un suposat tracte de favor per part de la Generalitat a l'hora d'adjudicar els serveis de catering de les presons catalanes a l'empresa Cuina Serhs, que han suposat per aquesta empresa la no gens menyspreable facturació global de més de 1.800 milions de pessetes. En concret, Josep Vilella va ser un dels fundadors de Cuina Serhs. El 1991, juntament amb dues empreses presidides per Ramon Bagó, la cooperativa Serveis Mancomunats d'Hostaleria i Similars i l'empresa Desenvolupament Hosteler del Maresme SA. Poca mesos després de la seva fundació, Cuina Serhs començava a rebre els primers contractes del departament de Justícia per fer-se càrrec del catering de tres presons catalanes, contractes que s'han anat renovant i ampliant a altres centres penitenciaris fins el dia d'avui. Malgrat tot, però, la Generalitat assegura que tots els contractes d'alimentació de les presons s'han adjudicat en la més absoluta legalitat.

Es molt possible que si la demanda presentada per Bagó contra Roger Jiménez prospera, tots els escàndols que han acompanyat la carrera política i professional de Bagó tornin a sortir a la llum.

L.C.

**El model català,
a debat (III)**

Polítics

La medicina és la professió més representada al Govern de la Generalitat. Fins a quatre consellers (Marina Geli, Montserrat Tura,

Caterina Mieras i Joan Carretero) són metges. També ho era Puig. Després diran que fent de metge no es pot arribar lluny!

Salut >> Els facultatius se senten frustrats perquè guanyen poc i els marginen de les decisions

Els metges catalans aposten pel copagament de la sanitat

El primer Congrés de la Professió Mèdica reobre el debat sobre la possibilitat que els usuaris hagin de pagar una petita quantitat per visita com a mesura de dissuasió per reduir la pressió assistencial

V.S. / C.R. · BARCELONA

La major part dels metges catalans se senten frustrats i desmotivats, especialment aquells que "només són assalariats", a causa de la baixa remuneració, de la creixent pressió assistencial, de les poques expectatives de promoció professional, del "divorci" amb els gestors sanitaris—els quals els allunyen de la presa de decisions—, i pel minvant reconeixement social de la seva professió. Aquest és, en resum, el contingut d'una de les ponències presentades el cap de setmana del 20 i 21 de novembre, a Sitges, durant el primer Congrés de la Professió Mèdica de Catalunya.

Entre els remeis per superar aquest estat d'insatisfacció creixent avalats per la major part dels 1.200 assistents (a través d'una enquesta a què responien en relació a cadascuna de les subponències presentades), hi ha la millora retributiva fins a posar-se al mateix nivell que als altres països del nostre entorn (enlloc es diu que això pugui tenir com a contrapartida l'allargament de la jornada o la dedicació ex-

clusiva), una major participació en els òrgans de govern dels centres i la disminució de la pressió assistencial.

Precisament, aquest últim és un aspecte força més determinant del que podria semblar. La fórmula per reduir la pressió, d'acord amb les enquestes, passaria per la contractació de més metges, però també per la introducció d'un copagament dissuasori, sense més definició, de moment, però que reescalfa la polèmica oberta en el seu dia quan la consellera de Salut, Marina Geli, va suggerir la possibilitat de cobrar al pacient un euro per visita mèdica. La polseguera desfermada va desaconsellar l'aplicació d'aquesta mesura. De fet, no se'n havia tornat a parlar més... fins ara.

Així, en una d'aquestes enquestes es preguntava als assistents: "¿Com veuríeu que els malalts haguessin de pagar una quantitat fixa i modesta per visita?". Respostes: "Molt bé, tindria un efecte dissuasori de la freqüentació excessiva" (40%); "bé, quan la visita no fos indicada pel mateix metge o un altre metge" (36%); "malament, perquè tothom té dret a unes presta-

→ La consellera Marina Geli, amb el degà dels metges, Miquel Bruguera, a Sitges.

cions gratuïtes i il·limitades" (17%). I, en una altra, s'hi tornava: "¿Quina d'aquestes mesures et sembla més útil a favor de la sostenibilitat del sistema sanitari?". Respostes: "Copagament per cada acte assistencial per part de l'usuari" (52%); "excloure algunes prestacions del catàleg" (11%); "im-

posició d'impostos finalistes" (21%); "reduir el pressupost d'altres prestacions socials per desviar-les a sanitat" (9%); "reclamar que es limitin les prescripcions de fàrmacs cars" (7%).

Un altre model profusament elogiat al Congrés va ser el de les EBA (Entitats de Base Associativa), socie-

Dues 'classes': uns gestionen i altres visiten

Els metges són d'un planeta, i els metges que es passen a tasques de gestió, d'un altre totalment diferent. Així es dedueix d'una altra de les conclusions del congrés celebrat a Sitges. En diversos llocs es parla de la falta de sintonia entre uns i altres, i fins i tot es formula una pregunta en aquest sentit: "¿Per què creus que hi ha tantes dificultats perquè s'entenguin metges i gerents, que tot sovint són metges?". Les respostes majoritàries són: "Perquè els metges pensen que tenen obligacions amb malalts individuals i els gerents tenen la responsabilitat de preocupar-se de les necessitats col·lectives" (51%); "perquè les gerències desconfien de la bona voluntat dels metges de col·laborar per fer sostenible el sistema i els metges capten aquesta desconfiança" (37%). La distinció entre els metges que gestionen i els que s'ocupen dels malalts (o sigui, entre els que manen i els que fan de metges) no la percep el conjunt de la societat, però. En una ponència sobre la imatge dels metges, es diu que en conjunt és bona, però són vistos com un "clan corporativista", la qual cosa no sembla que s'interpreti com un fet massa negatiu. ■

tats participades per metges i infermeres que avui gestionen una part dels ambulatoris del país, i que en canvi han estat molt criticades per les plataformes a favor de la sanitat pública. Una ponència advocava per convèncer l'administració i els professionals dels "attractius de l'autogestió". ■

Legislació >> Es frustra la signatura d'un conveni amb el departament

El Consorci Hospitalari perd l'oportunitat del segle

V.S. / C.R. · BARCELONA

Aquesta setmana estava prevista la signatura d'un conveni de col·laboració entre el departament de Salut, l'Associació Catalana de Municipis (ACM), la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i el Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), a partir del qual els tres primers encarregaven al Consorci la redacció d'un pla per a una futura des-

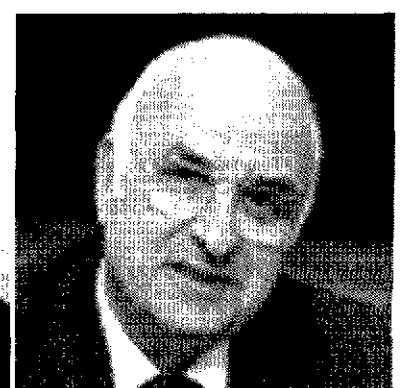
centralització i territorialització de la sanitat catalana. Amb tot, segons expliquen fonts internes del departament, la signatura d'aquest conveni, que ja estava completament aparamat i redactat (EL TRIANGLE ha tingut accés a una còpia), ha quedat sobtadament ajornada *sine die*.

Les fonts consultades ignoren del cert el motiu d'aquest canvi de plans, si bé, diuen, no és difícil de deduir. El conveni descriu el CHC com "una en-

titat pública de base associativa i de caràcter local que agrupa diversos ajuntaments, diputacions i entitats sense afany de lucre (...) amb una llarga experiència en els àmbits de la gestió de serveis sanitaris, salut mental, sociosanitaris i socials, la salut pública i la consultoria". Unes monges de la caritat, vaja. Però, com ha explicat repetidament EL TRIANGLE, sota el paraigua de CHC, avui ferriament controlat per dos exalcaldes (Josep

→ Josep Abelló (PSC), a l'esquerra, i Ramon Bagó (CIU) són els 'amos' del CHC.

Abelló, de Reus, i Ramon Bagó, de Cal·lella) operen més de mitja dotzena de societats anònimes, que constitueixen una veritable màquina de guanyar diners i, sobretot, influència, ja que tenen a les seves mans l'adjudicació, sense control administratiu, de tots els contractes dels hospitals concertats, centres sociosanitaris i centres d'atenció primària que gestionen, que són molts. El conveni ara ajornat

encoratjava CHC a proposar fins i tot reformes legislatives, que és com demanar a la patronal dels constructors que redacti la normativa urbanística. Així, diversos actors polítics que havien estat consultats al respecte havien posat objeccions als promotors del conveni. En part també pel fet que el director del Servei Català de la Salut, Carles Manté, ha estat durant anys director general del CHC. ■

El model català,
a debat (III)Intervencions
quirúrgiques

36'7%

Segons l'anuari Anescat, el 2003 es van posar 600.000 anestèsies, de les quals el 36'74% van ser a centres privats. Això vol dir que

aquest és el percentatge d'intervencions quirúrgiques que suporta el sector privat i que, per tant, s'estalvia el sector públic.

→ La dedicació exclusiva es començaria a implementar a l'atenció primària.

no s'ha de confondre amb la "comissió de savis" sobre el finançament de la Sanitat, del qual també forma part) ha recomanat formalment a la consellera, Marina Geli, que incentivi aquesta dedicació exclusiva, en una primera fase en tota l'atenció primària, i en una segona en l'hospitalària. A banda, s'estudien fórmules per posar fi a la dualitat de llistes d'espera; és a dir, les que es donen en un mateix centre en funció de si qui paga és el Servei Català de la Salut (més lent) o una assegurança privada (molt més ràpid).

Això passaria, lògicament, per un sensible increment de les retribucions dels metges, i per l'allargament del seu horari laboral. Amb uns ambulatoris accessibles les 24 hores del dia, sostenia Navarro, es rebaixaria la pressió sobre el segon nivell. Una tesi semblant l'ha defensat el doctor Armando Martín Zurro, especialista en medicina familiar que avui tre-

balla per l'administració de l'Estat i abans ho havia fet per la catalana, en un informe de 2003 sobre la situació de l'atenció primària a Catalunya. La baixa dedicació mèdica (causada per les baixes retribucions) i l'increment de la demanda assistencial (envelliment i immigració) porten a la massificació, això dona peu a una assistència no resolutiva, i d'aquí al fet que molts malalts acabin derivats cap a la xarxa hospitalària o la medicina privada. Una recepta per modificar aquesta situació, escriu Martín, passa per "potenciar la dedicació exclusiva dels professionals al sistema públic i estendre la jornada partida de matí i tarda".

L'experiència de Lluç

Fer aquest canvi, si finalment l'assumeix el Govern de Maragall, no serà fàcil. Primer, perquè passa per un increment molt notable dels recursos destinats a la sanitat pública, i segon, perquè caldrà vèncer les resistències de la major part de la professió mèdica. En aquest cas, aniria molt bé l'experiència d'Ernest Lluch. Com a ministre de Sanitat, l'any 1984, Lluch es va proposar establir una barrera clara entre la sanitat pública i la privada. Quan va veure que amb la dedicació exclusiva i jornada partida no se'n sortiria va aprovar un règim d'incompatibilitats que era d'adhesió voluntària, i que donava un complement salarial als professionals que allarguessin el seu horari laboral fins a les cinc de la tarda, quan normalment acaba a les tres. "¿Que et penses que es fa molta cosa de tres a cinc de la tarda als hospitals?", ens comenta el nostre metge de confiança. Les instal·lacions hospitalàries catalanes, ens diu, continuen infrautilitzades o totalment inactives per la tarda perquè es continuen guanyant més diners treballant dues tardes en una mútua que una setmana de jornada completa en un hospital.

Un expert consultat recorda que quan l'incentiu de l'incompatibilitat es va començar a aplicar, una de les majors oposicions la va plantejar l'aleshores conseller de Sanitat, Xavier Trias. "Aleshores no parava de repetir que la sanitat pública es quedaria sense els metges bons perquè aquests marxarien a la privada". Una cantarella que podria tornar. ■

'Xanxullós' » Una línia divisòria borrosa i permeable

Fa unes setmanes, EL TRIANGLE va demanar als seus lectors, en especial als que treballen al sector de la sanitat, que ens fessin arribar les seves experiències i coneixements. Són nombroses les persones que han respost a aquesta crida, però, tota vegada que totes elles demanen confidencialitat, i que bona part del que expliquen és versemblant però difícilment comprovable, el que n'hem tret és la percepció que la major part de denúncies verbals tenen com a denominador comú que finalment el que es produeix és un desviament de recursos públics cap al sector privat, en bona part per aquesta permeabilitat entre tots dos sectors. I sigui dit això amb tota la prevenció, ja que, com és fàcil d'entendre, parlem d'una minoria. El que ve a continuació no té cap intenció de posar en dubte la bona i honorada feina de la immensa major part dels 31.000 metges que hi ha a Catalunya.

Hospitalització dual: car a la pública, barat a la privada

S'explica, com a pràctica recurrent, que molts accidentats de trànsit passen els primers dies en un hospital públic—que

és precisament quan es consumeixen més recursos assistencials, terapèutics i de diagnòstic—, mentre que, quan aquest consum baixa, són traslladats a una clínica privada. Les companyies d'assegurances, que són les que es fan càrrec de la factura, paguen una tarifa fixa per cada dia d'hospitalització, amb la qual cosa el sector privat mai perd i sempre hi guanya. Perquè, si el pacient de sobte empitjora, i per tant encareix la seva estada, és molt probable que sigui retornat a l'hospital públic. Tot això seria força més difícil si el cap de servei d'un i altre centre no fossin la mateixa persona.

Les llistes d'espera públiques, vitals pel sector privat

Ningú discuteix que al sector privat les llistes d'espera són quasi inexistentes, mentre que al públic són desesperants, especialment a les intervencions quirúrgiques per implantar una pròtesi. Segons una recent resposta parlamentària de la consellera Geli, a 30 de juny hi havia 67.073 pacients en llista d'espera, que són 506 més dels que hi havia sis mesos abans, si bé "el temps mitjà de resolució s'ha reduït un 5%, passant de 5,6 a 5,3 mesos". Algunes patologies poden esperar, però la majoria no, i d'aquí que es pugui donar el cas de metges que no poden iniciar el tractament d'un pacient pel matí (públic) fins transcorreguts uns mesos, però

que per la tarda (privat) ho podran iniciar d'immediat. Amb més motiu si el pacient en qüestió compta amb una cobertura mèdica privada, una mútua normalment, com passa amb un 24% de la població de Catalunya. Encara que hagi accedit al sistema per la pública—confiant que allà es trobarà els millors professionals i la tecnologia més puntera—aquest pacient acabarà a la privada. Per alguns, gràcies a aquest sistema la privada aconsegueix descarregar la pública de molta feina. Per altres, des del moment que això només se sustenta en l'existència de llargues llistes d'espera públiques, els qui les haurien de combatre no ho faran mai perquè posarien en perill el negoci privat. A EL TRIANGLE han arribat casos de serveis que han estat objecte de represàlies per haver estat més eficients i resolutius del que estava programat.

Analítiques a la privada pagades amb diner públic

Apartir d'aquí, existeixen altres modalitats de desviament de recursos. Per exemple, si l'assegurança privada d'un pacient cobreix les visites però no les exploracions, el metge el pot enviar al seu mateix hospital perquè es faci les analítiques, radiologies, mamografies, etc. que convingui sense haver de passar per llista d'espera. Aquest metge només necessita parlar amb un amic perquè "col·li" el seu pacient, o bé fer-lo ingressar d'urgències el dia que ell està de guàrdia. Amb aquest mateix procediment fins i tot es poden fer intervencions quirúrgiques a la pública de malalts que han accedit al sistema assistencial per la privada. La clínica cobra tot el tractament excepte la intervenció, que es precisament l'únic que el pacient no es podia pagar.

Activitat assistencial privada dins d'hospitals públics

El summum de la distorsió es produeix quan un mateix metge té la seva consulta privada de tarda en el mateix centre públic on treballa pel matí. O quan un servei externalitzat (és a dir, privatitzat), en virtut d'un suposat guany en eficiència, continua ocupant unes dependències d'un hospital públic o concertat. La confusió del usuari és majúscula, però també dels professionals. "¿On comencen i on acaben el públic i el privat quan parlem de despeses comunes com llum, aigua, manteniment, fotocòpies, entre altres?", ens pregunta un remitent.

Competència deslleial

A banda, es poden donar casos de competència deslleial, ja que un especialista amb consulta dins d'un hospital, encara que la seva activitat no formi part del catàleg de prestacions públiques, sempre ho tindrà més fàcil per captar clients i fer negoci que els que estan fora. Això, més o menys, és el que passa amb un dentista i un especialista en medicina natural que tenen la seva consulta dins de les dependències del Hospital de Mataró, sota el paraigua legal de la

Fundació Salut, propietat del Consorci Sanitari del Maresme (foto). Segons fonts del sindicat Catac-Cts, els odontòlegs de la zona estan furiosos amb aquesta situació, però, encara que ho han intentat, no han aconseguit modificar-la. Una altra modalitat d'aquest fenomen la trobem una mica més amunt, a Calella i Blanes. L'empresa que gestiona aquests hospitals, BCGest, propietat del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), ha obert amb diners públics centres privats d'estètica i atenció al turisme, cosa que ha aixecat indignació entre els competidors més directes.

Tot el que és rendible acaba sent privatitzat

El confusionisme públic-privat troba la seva màxima expressió en la creixent privatització d'una part de l'assistència mèdica. "Tot el que és rendible s'externalitza", ens comenta un directiu. La llista és inacabable. La major part d'hospitals comarcals tenen l'oftalmologia externalitzada (les societats Institut Català de la Retina i Institut Oftalmològic del Vallès copen el mercat); l'Hospital de Terrassa ha externalitzat recentment el seu servei d'esterilització, ara gestionat per una empresa, Elenpunt SL, el capital de la qual és de Mútua de Terrassa; els hospitals de l'IMAS (Institut Municipal d'Assistència Sanitària) i molts hospitals comarcals ja no fan les seves analítiques, sinó que les tenen contractades a Laboratori de Referència, vinculat al CHC, mentre que de tota la radiologia se n'encarrega l'empresa CRC; cada cop queden menys hospitals amb cuina pròpia i compren el càter a fora; l'Hospital del Sagrat Cor (l'Aliança) ha externalitzat les seves consultes externes, que ara fa una empresa privada anomenada Institut Català de Serveis Mèdics, i així indefinidament. El dubte que sorgeix aquí és si realment amb aquests processos s'ha aconseguit algun estalvi pel sistema públic—en virtut de l'anomenada economia d'escala—o si més aviat han alimentat negocis privats en els quals participen alguns metges o gestors sanitaris. En tot cas, es millori o no en eficiència, l'externalització comporta una rebaixa dels controls de la qualitat del servei, i un notable increment de la precarietat laboral.

Precarietat i llei del silenci

Aquest reportatge s'ha elaborat bàsicament a partir de les aportacions dels lectors d'EL TRIANGLE. Curiosament, tots aquells que s'han desplaçat a aquesta redacció amb ganes d'explicar coses, tots sense excepció, han exigit la confidencialitat més absoluta gairebé abans de dir bon dia. "M'hi va la feina i a mi ja em tenen en el punt de mira", deien. Ja no es tracta que no es reveli el seu nom (cosa per altra banda freqüent en els temes que toca EL TRIANGLE), sinó que tampoc no es pugui identificar ni el centre on treballen, ni quina és la seva especialitat, ni tan sols si són metges, infermers, tècnics o administratius. Aquest nivell de prevenció és poc habitual, però posa en evidència, com diu un d'ells, que "hi ha molta por a parlar i molts diners en joc". D'aquesta por n'és una causa l'elevat índex de precarietat laboral que hi ha al sector, tant entre els metges com els que no en són. ■

Microxip

Megasalaris

6,2

L'any 2004, el conseller delegat de l'SCH, Alfredo Sáenz, va cobrar 6,2 milions d'euros; el president, Emilio Botín, 2,7 milions;

el president del BBVA, Francisco González, 3,6 milions; el conseller delegat, José Ignacio Goñigolzarri, 2,8... I això és el blanc!

Salut » Dos 'ganones' al descobert

Abelló i Bagó s'emporten una milionada de Mèxic

→ El cas Bagó-Abelló és la notícia a Mèxic.

Víctor Saura • BARCELONA

La fama del tàndem **Abelló-Bagó** —o a la inversa— ja ha aconseguit creuar l'Atlàntic i arribar fins a Mèxic. La revista electrònica *Imagen Médica* dedica un explosiu article als negocis del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) amb l'Institut Mexicano del Seguro Social (IMSS). La revista descriu com a escandalós que l'IMSS pagués a CHC prop de 21 milions de dòlars (més de 3.000 milions de pessetes!) per quatre projectes, realitzats entre els anys 2000 i 2002, a través dels quals s'han instrumentalitzat les polítiques dels hospitals especialitzats, “i que en la pràctica —diu l'article— han demostrat ser un camí obert a la corrupció i a la impunitat” (vegeu www.imagenmedica.com.mx).

Josep Abelló, exalcalde socialista de Reus, i **Ramon Bagó**, exalcalde convergent de Calella, controlen aquest consorci d'hospitals públics locals malgrat haver deixat de tenir cap tipus de representació política, i, per molts entesos, són la millor mos-

tra del que es coneix com la transversal sanitària sociovergent. Per obra i gràcia d'aquest dos “ganones”, segons els defineix l'article, del Consorci penja un autèntic hòlding empresarial, la major part societats de consultoria i gestió hospitalària. Una d'aquestes, Consultoria i Gestió SA (de la qual **Bagó** és president i **Abelló** conseller delegat) va ser l'encarregada de fer els quatre projectes per un import total de 20.835.616 dòlars. El mateix Consorci informa d'aquests imports a www.chc.es.

“Però en la transformació financera de l'IMSS —continua l'article—, els genis catalans van oblidar que els malalts tenen drets, que necessiten una atenció de qualitat i ràpida, mitjans i medicaments per pal·liar les malalties. També van oblidar que a l'IMSS hi ha el Sindicato Nacional de Trabajadores del Seguro Social i que moltes de les decisions que es van prendre haurien d'haver estat de forma bilateral, sota pena d'incórrer en múltiples violacions del Contracte Col·lectiu de Treball.” ■

Josep Maria Via va treballar

Consultoria i Gestió és només una de les diverses empreses que pegen de Consorci Hospitalari de Catalunya SA. Segons s'informa a la web, ha treballat per a un llarg llistat de països llatinoamericans: Guatemala, Panamà, Costa Rica, Colòmbia, Perú, l'Equador, Xile, l'Argentina, Nicaragua, República Dominicana, Veneçuela, el Brasil, l'Uruguai, si bé difícilment ha obtingut contractes tan sucosos com els de Mèxic (la web no permet consultar-los tots). També ha tingut dos projectes a Europa: la reestructuració del sector

farmacèutic a Macedònia (406.444 dòlars pagats pel Banc Mundial), i la modernització dels laboratoris hospitalaris a Albània (132.094 dòlars pagats per la Unió Europea). El director d'aquests dos projectes, tots dos del 1995, va ser **Josep Maria Via**, home de confiança de l'exconseller **Xavier Trias**, exsecretari del Consell Executiu, i que anys després fundaria la consultora Gesaworld, que posteriorment passaria a mans de **Roser Vicente** (esposa del socialista **Josep Ignasi Cuervo**). Una altre cas de transversalitat sanitària. ■

Especulació » Els empleats salven la fàbrica i eviten el 'pilotasso'

El nou gerent de la Puigvert va sortir per cames de Maó

Una querella per estafa va frustrar els plans de Josep Maria Drudis de descapitalitzar una històrica empresa de bijuteria i quedar-se'n els actius

J. R. / V. S. • BARCELONA

El seu nom és **Josep Maria Drudis Zambrano** i és, des de fa més d'un any, el gerent a l'ombra de la Fundació Puigvert. La directora general, **Esperança Martí**, l'ha presentat a l'*staff* mèdic i administratiu com el seu successor quan ella es jubili del càrrec directiu per passar a ser *només* la presidenta de la Fundació. Però fins que arribi aquest dia **Drudis** continuarà a dins, però a l'ombra. El cas és que **Drudis** va aterrar a la Fundació Puigvert procedent de Maó, on va protagonitzar un tèrbol intent de *pilotasso* immobiliari que va derivar en una querella per estafa presentada per CCOO, en nom dels prop de 40 empleats, i que es va retirar encara no fa un any, a canvi —com aquell qui diu— que mai més tornés a treure el cap per la capital de Menorca.

La història s'inicia el 1999. **Drudis** apareix com el salvador d'una emblemàtica empresa de bijuteria que arrossegava fortes pèrdues i que té la seu al centre històric de Maó. El maig d'aquell any, compra Carretero i Timoner SA (Catisa) pel preu simbòlic d'una pesseta per acció, 4.200 en total, amb el compromís de mantenir l'activitat i d'invertir-hi 180 milions de pessetes. Els terrenys —5.300 metres quadrats a tocar del port de Maó— continuen en mans dels antics propietaris, però Catisa (és a dir, **Drudis**) obté una opció de compra molt avantatjosa per executar en els quatre anys següents i que en principi no podia passar a tercers. Això és el que no trigarà a fer, a còpia d'amenaçar els propietaris dient-los que o es canviava aquest punt del contracte o es veuria obligat a iniciar un expedient concursal i Catisa desapareixeria. Davant d'aquest escenari apocalíptic, l'octubre del 2000 **Drudis** obté el llum verd, i no triga a vendre l'opció de compra a una societat denominada Puck Tower 2000 SL, que segons els querellants resultarà no ser altra cosa que una societat pantalla del mateix **Drudis**.

Inversions amb trampa

Simultàniament, fa veure que s'estaven realitzant les inversions promeses, i així el febrer del 2001 Catisa compra uns terrenys en un polígon industrial a fi de traslladar-hi la fàbrica, una idea que ja s'havia previst inicial-

→ Josep Maria Drudis, amb barba, amb dos doctors de la Fundació Puigvert.

ment dins el pla per reflatar la companyia, però en realitat la compra es fa gràcies a un préstec atorgat per Puck Tower 2000. Es tractava que Catisa no pogués tornar mai aquest préstec, i així, setmanes abans fins i tot del venciment del primer termini de devolució, **Drudis**, en nom de Catisa, comunica a Puck Tower que no tornaran el préstec i que el millor és cancel·lar-lo a canvi dels terrenys.

Així, en pocs mesos Catisa havia perdut tot interès per **Drudis**. Continuava sent deficitària, i els seus principals actius (els terrenys nous i l'opció de compra sobre els de la fàbrica) ja estaven en mans d'una societat, Puck Tower 2000, respecte a la qual **Drudis** sempre ha dit no tenir res a veure, però que, com va remarcar un i altre cop la premsa menorquina quan va esclatar l'escàndol, està domiciliada a l'adreça del carrer Balmes de Barcelona del bufet d'avocats de **Drudis** (Buxó abogados), la mateixa on precisament aquest administra una altra societat, Norio Corporation.

En aquest context, el maig del 2001 apareixen uns suposats inversors interessats a comprar Catisa, i **Drudis** la ven (també a pesseta per acció). Fins i tot es convoca la premsa per presentar el representant dels nous amos de la planta, **Enric Perera Garcia**, a qui la

querella qualifica de simple “testaferrero o prestanoms”.

Arriba l'enterraempreses'

La funció de **Perera** era enterrar l'empresa a fi d'eliminar obstacles quan Puck Tower executés la seva opció de compra sobre els terrenys de Catisa. Però l'agitació social va *in crescendo*, i quan aquesta empresa presenta a l'Ajuntament de Maó el projecte de construcció de 91 habitatges sobre el solar de la fàbrica es destaca tot el pastís. Abans que es pugui executar l'opció de compra, els empleats es querellen per estafa contra **Drudis** i contra l'advocat **Diego Caparrós**, del bufet Buxó. L'agost de 2003, el jutge admet a tràmit la querella.

La història s'acaba un any més tard amb un pacte a tres bandes: els treballadors accedeixen a retirar la querella i les famílies Carretero i Timoner també la demanda civil que havien interposat contra Puck Tower per evitar haver de vendre la finca; a canvi, la societat pantalla renuncia a l'opció de compra i desisteix de les accions que havien endegat per desnonar Catisa a fi de començar les obres. Avui la fàbrica de bijuteria continua oberta i torna a ser rendible. Els empleats són els amos. I del senyor **Drudis** no en guarden, precisament, un gran record. ■

ERC del Baix Llobregat insta el conseller Salvador Milà a mantenir amb fermesa la proposta de protegir les reserves del delta del Llobregat i denunciar “la ingerència de l’Ajuntament de Barcelona”.

Muntanya » L’estació d’esquí del Solsonès promou una nova urbanització

Port del Comte aposta més pel totxo que per la neu

La plataforma Salvem la Vall de Lord s’oposa a la construcció d’un complex urbanístic de més de 400 habitatges a peu de pistes per evitar un model turístic basat en la proliferació de segones residències

J. M. C. · BARCELONA

La Generalitat va presentar al juny passat un Pla director d’estacions de muntanya que abomina el binomi *neu + totxo*, o sigui, les grans promocions immobiliàries perpetrades amb l’excusa de l’esquí; però, malgrat això, ha autoritzat un pla urbanístic a Port del Comte (Solsonès) que possibilita la construcció de més de 400 habitatges de segona residència, justament en una estació que acostuma a passar la major part de l’hivern tancada per manca de neu.

El pla especial afecta una superfície de 878 hectàrees, en la qual s’han projectat una urbanització de 405 habitatges, una àrea hotelera i comercial, l’ampliació d’un camp de golf, així com diverses instal·lacions relacionades amb la pràctica de l’esquí, algunes de les quals ja s’han realitzat: construcció i prolongació de telecadires, aparcaments, serveis i dos embassaments per subministrar aigua als canons de neu.

L’empresa propietària de l’estació, Guimaru, al capdavant de la qual hi ha el solsoní **Jaume Majoral**, aposta per la promoció immobiliària. De fa anys, el negoci de les estacions d’esquí catalanes no està en els forfets, sinó en la venda de parcel·les i d’habitatges. Port del Comte pateix crisis cícliques per manca de nevades; però, tot i així, s’hi projecta una urbanització amb més de 400 habitatges, quan en el municipi –la Coma i la Pedra– tan sols hi ha en l’actualitat 254 habitants censats. A sobre, hi ha una antiga urbanització a l’estació que encara té un terç dels carrers sense pavimentar.

Davant aquesta situació, recentment s’ha constituït Salvem la Vall de Lord, una altra plataforma de defensa del territori amb el nom de “Salvem” que pretén “denunciar els projectes es-

Els opositors adverteixen que es tracta d’un projecte “especulador” que malmet el paisatge

→ Aspecte d’una de les pistes de l’estació d’esquí de Port del Comte aquest estiu.

peculatiu” i promoure un debat sobre el model de desenvolupament d’aquesta contrada, segons apunta un dels seus portaveus. La plataforma adverteix que la proliferació de segones residències comporta, d’una banda, l’enriquiment d’uns quants empresaris a curt termini i, de l’altra, el deteriorament de l’entorn, ja que s’opta per un model turístic que paradoxalment destrueix els principals atractius turístics de la vall de Lord.

En un manifest, la plataforma subratlla que es tracta d’un “projecte d’especulació urbanística”, justament a l’estació d’esquí catalana situada més al sud, on “absolutament mai” es garanteixen les nevades i que, per tant, s’hi pugui esquiar. Les instal·lacions van romandre parcialment tancades bona part de la temporada passada i, fa cinc anys, només van aconseguir obrir un cap de setmana. A més, els opositors es pregunten com es pensa solucionar la manca d’aigua –tant per als habitatges com per als canons de neu– i com es tractaran les aigües residuals.

El grup polític El Comú, candidatura d’esquerres que governa Sant Llorenç de Morunys, la principal població de la vall de Lord, va al·legar en el seu moment tant contra la urbanització, sobretot perquè no s’hi preveïen els mecanismes per a la depuració d’aigües residuals, com contra les obres a l’estació d’esquí, pel fet de considerar que s’intentava legalitzar equipaments que ja s’havien fet.

Els portaveus de Salvem la Vall de Lord presentaran aquesta setmana la plataforma a Lleida, en una roda de premsa en la qual anunciaran les pròximes accions de protesta. No descarten la presentació d’un contenciós administratiu per la decisió d’Urbanisme de la Generalitat d’autoritzar una nova urbanització a Port del Comte, situada al paratge anomenat Prat Berlà, a només un quilòmetre de peu de pistes. L’empresa promotora ha anunciat que el projecte s’executaria en diverses fases, la primera de les quals consisteix en la construcció d’un bloc de vint apartaments.

L’estació de Port del Comte sovint ha estat envoltada per la polèmica. L’Institut Català de Finances (ICF) va embargar fa alguns anys l’hostal del complex hivernal per l’impagament d’un crèdit i, posteriorment, a l’abril de 2003, el va vendre a l’empresa Eco Begudes Vallès, una societat participada per Guimaru i pel grup hotelier Serhs que presideix **Ramon Bagó**, ex-director general de Turisme en els anteriors governs de CiU. Malgrat que l’ICF havia valorat l’immoble en 188 milions de pessetes, el va vendre per 150 milions –19 al comptat i la resta en còmodes terminis a pagar en quinze anys– segons va confirmar l’aleshores conseller d’Economia, el convergent **Francesc Homs**, en resposta a una pregunta parlamentària del diputat **Jaume Roma**. El solsoní **Jaume Majoral** figurava com a administrador de Guimaru –actual propietari de les instal·lacions– i d’Eco Begudes Vallès, però fa un any va abandonar el consell d’administració d’aquesta última empresa. ■

»» Perles

ICV vincula el suport al PSOE al IV Cinturó

La diputada al Congrés per ICV **Carme Garcia** ha advertit que el seu grup podria no donar suport al Govern en els pressupostos generals de 2006 si finalment l’Executiu que presideix **Rodríguez Zapatero** hi introdueix alguna partida destinada a la construcció del IV Cinturó, l’autopista orbital a l’àrea metropolitana entre Granollers, Terrassa i Martorell. **Garcia** recorda que no hi ha encara cap tipus de consens en relació amb aquesta via entre els tres partits del Govern català. ICV considera que “es tracta d’una infraestructura que suposa un greu impacte ambiental a la comarca”. La parlamentària ha criticat el PSC “per haver portat aquesta qüestió al debat sobre pressupostos de 2006” i insisteix que la seva proposta “és, en tot cas, el quart cinturó ferroviari”. ■

Els ecologistes volen salvar els Muntanyans

La plataforma Salvem els Muntanyans i Greenpeace han mostrat en un vídeo com van quedar de negats els terrenys dels Muntanyans arran dels darrers aiguats que es van registrar a la costa catalana al principi del mes de setembre. Amb aquesta acció, els ecologistes pretenen demostrar que el projecte d’urbanització dels terrenys, a Torredembarra (Tarragonès), suposaria “no només el deteriorament irreversible d’una zona protegida, sinó també un disbarat urbanístic”.

Els Muntanyans es troba a la desembocadura del torrent de Gibert i constitueix l’únic connector biològic entre l’adjacent platja natural de Torredembarra i de Creixell i els espais rurals i protegits de l’interior. El projecte és en aquests moments a les mans del conseller **Joaquim Nadal**, que s’ha de pronunciar sobre el recurs plantejat per l’Ajuntament i per l’empresa constructora a la resolució de denegació de la comissió d’Urbanisme de Tarragona atenent la inundabilitat dels terrenys. ■

Generalitat va decidir -sense explicacions- prescindir dels seus serveis.

En l'actualitat, Bon Servei es troba immersit en una greu crisi econòmica, s'enfronta a diferents denúncies interposades a Magistratura per antics

Malgrat que Justícia sigui un departament controlat per Unió, tots els implicats en aquest afer formen part de l'altre partit de la coalició

treballadors i a les demandes de cobrament de diferents proveïdors i entitats financeres.

Un ex-alt càrrec que també suca

Un altre dels personatges beneficiats pels contractes públics del Departament de Justícia és l'ex-director general de Turisme de la Generalitat i ex-alcalde de Calella per Convergència i Unió, Ramon Bagó. L'empresa de càtering Cuines Serhs, vinculada a Bagó, ha aconseguit des del 1991 fins al dia d'avui més de 1.800 milions de pessetes de les arques públiques de Justícia per diferents contractes de càtering de les presons de Quatre Camins, Wad-Ras i la Trinitat.

Cuines Serhs SL va ser constituïda a Calella el 3 d'agost de 1991 -pocs mesos abans que comencessin a rajar els contractes de la Generalitat- per Josep Vilella, Miquel Casajoana i Eduard Ollé, en representació pròpia i de dues societats matrius més: Desenvolupament Hostaler del Maresme SA i la cooperativa Serveis Mancomunats d'Hoteleria i Similars, totes dues presidides per Ramon Bagó.

A l'història de Bagó hi figuren altres casos similars, com ara el fet que durant els quatre anys que va ocupar el càrrec de director general de Turisme, la confecció de tots els fulletons de propaganda turística de la Generalitat va ser adjudicada a l'empresa Publintel, presidida durant anys pel mateix Bagó.

Sumarroca, un més a la llista

El darrer militant de CDC que s'ha vist esquitxat per les polèmiques adjudicacions de Justícia ha estat l'empresari Carles Sumarroca, un altre

històric de CDC. La setmana passada, el diari que ha donat més guerra en aquest afer, "El Mundo de Catalunya", esbombava la notícia: l'empresa Unitek United Technology SA, presidida per Carles Sumarroca, ha guanyat el contracte de la Direcció General de Serveis Penitenciaris pel manteniment dels sistemes de seguretat de les presons de Quatre Camins, Can Brians i l'hospital penitenciari de Terrassa. Aquests contractes atorgats per la via de concurs restringit li suposen a l'empresa Unitek un ingrés anual de 65 milions de pessetes. En aquesta societat també hi figura com a conseller Jaume Rosell i Sanuy, un dels socis de Pujol a Banca Catalana, militant de tota la vida a CDC i antigament sots-director general d'Esports de la Generalitat.

Una altra empresa de Carles Sumarroca, Lab SA, també es va fer l'any passat amb l'adjudicació de 55 milions de pessetes pels serveis d'anàlisi de sang dels reclusos de les presons de Wad-Ras, Trinitat, la Model i Can Brians.

La relació d'amistat entre Carles Sumarroca i Jordi Pujol és notòria en diversos àmbits. Tots dos formaven part del grup dels primers 200 funda-

dors de CDC; les seves respectives esposes, Núria Claverol i Marta Ferrusola, són sòcies a l'empresa Hidroplant SA i alguns dels fills d'ambdós matrimonis han compartit algun que altre negoci. És el cas, per exemple, de Pere Pujol i Albert Sumarroca, tots dos accionistes de l'empresa Entorn SL, també implicada en presumptes concessions irregulars per part de l'administració catalana.

Resulta curiós comprovar que, malgrat que Justícia sigui un dels pocs departaments controlats per Unió Democràtica de Catalunya, tots els implicats en aquest afer formen part de l'altre partit de la coalició pujolista de CDC. En diferents ocasions, la consellera Núria de Gispert ha sortit del pas de les crítiques, assegurant que mai hi ha hagut cap irregularitat en les concessions de contractes que ha fet, però... ¿qui s'atreveiria, després de llegir totes les dades aportades en aquest article, a posar la mà al foc per l'honestetat del Departament?

Nosaltres, no ▼

L.C.

Els funcionaris es rebel·len contra la privatització dels menjadors de presons

Les concessions de contractes de restauració a les empreses de càtering esmentades en l'article que encapçala aquestes pàgines ha provocat la reacció del comitè intercentres del Departament de Justícia de la Generalitat. Els representants sindicals han denun-

Segons un estudi elaborat pel comitè intercentres de Justícia, mentre que a les cuines de presons gestionades amb personal de la Generalitat el pressupost del menjar per intern i dia és de 482 pessetes, a les gestionades per les empreses de càtering recentment contractades aquest pressupost es dispara a 900 pessetes. La diferència entre ambdues quantitats -412 pessetes- multiplicada pel conjunt d'interns als qui actualment serveixen menja aquestes empreses -3.800 reclusos- suposen 654.964.000 pessetes que la Generalitat paga de més per aquest servei de restauració, que fins fa poc temps era públic. Els representants sindicals creuen que aquest càlcul deixa sense fonament els arguments utilitzats per la Direcció General de Serveis Penitenciaris, que justificava la decisió de privatitzar el servei de menjadors com una mesura per reduir despeses.

En un comunicat de premsa, el president del comitè intercentres, Josep Lluís Ibarro, denunciava també el fet que la contractació d'empreses privades de càtering ha suposat la pèrdua d'un dels serveis de rehabilitació i reinserció que fins ara tenien els interns. Mentre el servei va ser públic, a les cuines de presons hi treballaven un màxim de tres cuiners empleats per la Generalitat que, tot de cap de brigada i mestres d'ofici a tot un reguit d'interns que prenien el menjar, s'encarregaven, dia a dia, d'elaborar els diferents plats del menjar. "Arra-

ciat el que consideren "una actitud sospitosa" del Departament a l'hora de privatitzar el servei de cuina dels centres penitenciaris i de justícia juvenil perquè suposa incrementar les despeses de la Conselleria en més de 650 milions de pessetes.

ca del director general de Serveis Penitenciaris, el senyor Ignasi Garcia i Clavel, primer tasques tan útils com les manualitats en cartó pedra, cursos de fotografia o vídeo, enquadernació manual o pintura a l'oli".

Fins ara, s'han privatitzat els serveis de cuina dels centres penitenciaris de Lleida (900 interns), Trinitat (250 interns), Wad-Ras (200 interns), Quatre Camins (1.300 interns), Brians (1.200 interns) i els centres de justícia juvenil l'Abadia, els Castanyers i els Tàllers.

Les protestes dels funcionaris no es limiten només a aquest cas concret. En diverses ocasions han demostrat públicament la desafecció d'Ignasi Garcia i Clavel i s'han manifestat contra la seva política perquè consideren que no té en compte la problemàtica real que es viu als centres penitenciaris. Sense anar més lluny, la setmana passada els representants de presons dels sindicats CCOO, GSIF i UGT de Lleida van llençar, en un acte simbòlic de rebuig, els vídeos d'autopropaganda "Dau anys de política carcerària" que la Generalitat havia regalat a tots els funcionaris de presons de Catalunya. El vídeo, en el qual s'afirmava la gestió de la Generalitat des del 1984 va assumir les competències de presons, ha estat catalogat pels sindicats com un "malbaratament" més de la Conselleria de Justícia. Segons els sindicats, les actives manifestacions a les presons "no es poden aniquillar amb cintes de vídeo".

L.C.

La Generalitat contracta a dojo les empreses de Ramon Bagó

Als negocis privats de l'ex-director general de Turisme li plouen les adjudicacions del Govern català

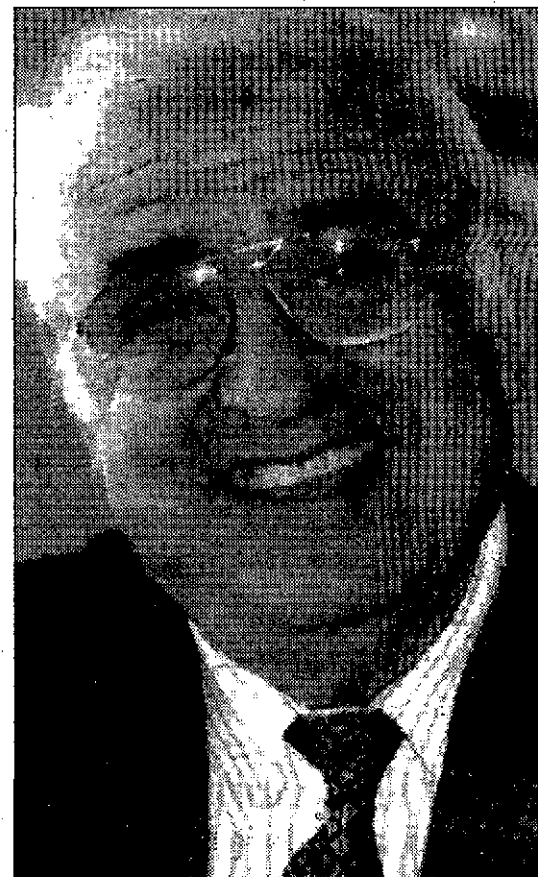
Primer van ser els contractes per l'edició dels opuscles turístics de la Generalitat, després van venir els contractes pel servei de càterring de diverses presons catalanes i més tard la contractació de la seva agència de viatges per cobrir els desplaçaments dels convidats de la Generalitat al Saló Internacional de Turisme de Catalunya (SITC), cer-

tamen que també presideix Bagó. Tot plegat, milers de milions de pessetes en subvencions que han ajudat a engrandir els negocis empresarials de Ramon Bagó, un home que es va veure forçat a dimitir en el seu càrrec de director general de Turisme l'any 1984 precisament per compaginar la seva vida pública amb els negocis privats.

La setmana passada sortia a la llum l'existència d'un contracte més d'adjudicació del Govern català a una de les empreses de l'actual president del Saló Internacional de Turisme de Catalunya i ex-director general de Turisme de la Generalitat, Ramon Bagó. El diari "El País" es feia ressò de la contractació per part de la Generalitat dels serveis d'una agència de viatges vinculada a Bagó, per fer de tour-operador dels agents de viatges europeus convidats pel Govern al Saló. Viatges Serhs, lligada

200 milions de pessetes i actualment està administrada pel fill de l'ex-alt càrrec, Ramon Bagó.

La concessió del servei de càterring de les presons catalanes a empreses privades ha provocat la protesta pública dels diferents sindicats de funcionaris de presons perquè, segons van exposar, "la privatització d'aquest servei que fins ara era públic suposa incrementar les despeses de la conselleria de Justícia en més de 650 milions de pessetes".

Bagó, un home que s'ha enriquit amb la Generalitat

"la Caixa"
CAJA DE PENSIONES DE BARCELONA

Codi compte client (CCC)

Entitat	Oficina	Control	Núm. de compte
2100	0829	06	0200668479

Pagos, por aquest rec. a **VIATGES SERHS HOTELS**

Pessetes (en lletres) **SIS MILIONS CINC-CENIES MIL**

Serie num. **122** **BARCELONA** **Vint-i-nou de desembre** de 199**3**

0.951.172 3

CONSORCI PROMOCIO TURISTICA DE CATALUNYA

al grup del mateix nom -un hòlding empresarial que presideix Bagó- va fer-se amb aquest contracte sense haver de competir amb d'altres empreses del sector, donat que la Generalitat va optar pel sistema d'adjudicació directe, un procediment considerat "discriminatori" per part d'altres agents turístics catalans. En concret, Viatges Serhs va rebre uns 50 milions de pessetes, satisfets pel Consorci de Promoció Turística de Catalunya, un organisme adscrit al departament de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat. Els pagaments es van fer mitjançant diferents xecs nominatius del Consorci a Viatges Serhs. EL TRIANGLE ha pogut interceptar alguns d'aquests talons, com el que us oferim reproduït com a prova testimonial en aquesta mateixa plana per import de sis milions i mig de pessetes.

El SITC és un estament públic i té com a objectiu primordial promoure el desplegament del sector turístic català. El nomenament de Bagó -militant de CDC des de fa molts anys- com a president del Saló l'any 1992 va ser impulsat per la mateixa Generalitat, que compta amb majoria representativa dins el consell directiu de l'entitat.

Altres concessions

Bagó havia estat amb anterioritat objecte de crítiques per les adjudicacions de contractes que li havia fet el departament de Justícia. Des del 1991 fins al dia d'avui, l'empresa Cuines Serhs, vinculada també al Grup Serhs, ha cobrat més de 1.800 milions de pessetes del Govern català pel servei de càterring de diferents centres penitenciaris catalans. Cuines Serhs va ser constituïda a Calella l'any 1991, mesos abans que comencessin a rajar els contractes milionaris de la Generalitat. Des d'aleshores, la seva facturació ha augmentat en un 700 per cent. El seu capital social volta els

Precedents a Calella

Ramon Bagó, propietari de diversos hotels a la zona del Maresme, va ser també alcalde de Calella per Convergència i Unió des de les primeres eleccions democràtiques fins a les municipals de 1991. Des d'aquest consistori ja va protagonitzar més d'un escàndol, com la creació l'any 1982 d'una empresa privada de seguretat ciutadana que era remunerada des de l'Ajuntament. L'empresa, anomenada Ten and Ten, va ser constituïda pel llavors primer tinent d'alcalde del consistori de Calella, Jordi Ten, i el seu germà. La contractació d'una policia privada per part de l'ajuntament va provocar fins i tot les protestes del governador civil de l'època, Ferran Cardenal, i dels màxims responsables de la Policia de Barcelona.

Amb Jordi Ten, Bagó va crear més tard l'empresa Publinter, adjudicatària de la confecció de tots els opuscles de propaganda turística de la Generalitat durant els quatre anys en què Bagó va ocupar la direcció general de Turisme de la Generalitat (1980-1984).

Els companys de partit de Bagó al consistori de Calella han estat en moltes ocasions copartícpis dels seus negocis privats. Així, a banda de Jordi Ten, a Publinter també hi va treballar Ramon Vilella, ex-regidor de

Calella. Vilella també apareix com accionista fundacional de l'empresa Cuines Serhs, l'adjudicatària dels serveis de càterring a les presons, i va ocupar el càrrec de director del Congrés Català de Cuina, un certamen fortament subvencionat per la Generalitat.

Malgrat que no hi hagi una vinculació directa, potser seria interessant comprovar per què a començaments d'any, el director del Consorci de Promoció Turística de Catalunya -el mateix que va firmar els talons a nom de Viatges Serhs- va presentar la seva dimissió. Fonts del departament de Comerç, Consum i Turisme, asseguren que ho va fer per dedicar-se de ple a l'empresa privada, tot i que no van voler precisar si es tractava d'empreses vinculades a Bagó.

A hores d'ara és difícil creure en les declaracions de la Generalitat, quan assegura que les adjudicacions dels concursos públics que han anat a parar a mans d'empreses relacionades directament o indirecta amb Bagó, s'han fet sota la més estricta legalitat ▼

El hòlding d'en Bagó

Viatges Serhs forma part juntament amb 28 societats més del Grup Serhs SA, un hòlding que factura més de 20.000 milions de pessetes l'any i que compta aproximadament amb uns 14.000 clients. El grup té instal·lades diferents seus a Catalunya, a la Comunitat Valenciana i fins i tot compta amb un tour-operador a Runcorn (Anglaterra).

Grup Serhs va ser fundada a Calella l'any 1975 com una cooperativa, però es va constituir en entitat mercantil l'any 1987. Actualment està presidida per Ramon Bagó i té un capital escriturat de 625 milions de pessetes. Les activitats del Grup Serhs estan distribuïdes en cinc grans grups: adquisició i construcció de finques, distribució de begudes, alimentació, serveis i societats de cartera. Entre d'altres serveis, el grup té una agència de viatges, Viatges Serhs, una mutua de previsió social, un centre de càlcul i un centre de gestió laboral. Grup Serhs disposa, a més, d'una àmplia oferta hotelera -aproximadament uns 3.000 llits- al Maresme Nord i a la Costa Brava ▼

Ajudicacions a dit pels amics de la casa

De nou hem de posar en entredit la "bona fe" amb què diu actuar l'administració catalana a l'hora de resoldre les adjudicacions de concursos convocats per diferents departaments de la Generalitat. Les darreres setmanes han sortit publicades al "Diari Oficial de la Generalitat" diferents adjudicacions de contractes a empreses relacionades directament amb personatges de l'entorn convergent. Parlem de personatges com l'empresari Carles Sumarroca, el president del Saló Internacional de Turisme, Ramon Bagó, l'ex-diputat de CiU per Girona, Josep Capdeferro, o el "candidat clau" de la coalició, Joaquim Molins.

La Generalitat mima les empreses de Sumarroca

En dos mesos, ha obtingut contractes públics per valor de més de 85 milions

El departament de Justícia ha adjudicat per segon any consecutiu el servei de realització d'anàlisis clíniques de tres centres penitenciaris catalans a l'empresa General Lab SA, presidida per l'històric militant de CDC i gran amic de la família de Jordi Pujol, Carles Sumarroca. En concret, General Lab ha estat l'adjudicatària dels quatre lots posats a concurs pel departament per un import global de 77 milions de pessetes. El "Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya" feia pública la setmana passada la concessió en exclusiva a l'empresa d'en Sumarroca dels serveis d'anàlisis de sang de les presons de la Model -per 45.600.000 pessetes-, Wad Ras -per 12.000.000 de pessetes-, la Trinitat -per 7.400.000 pessetes- i Can Brians -per 12.000.000 de pessetes-. Aquest no és el primer cop que aquesta empresa treballa per la Generalitat. Recordem que, l'any passat, General Lab SA ja va ser objecte de crítiques per haver-se fet també amb l'adjudicació en exclusiva del servei d'anàlisis clíniques de les presons de la Model, Brians i Wad-Ras per 55 milions de pessetes.

Les acusacions de favoritisme que reben diverses conselleries de l'administració catalana a l'hora d'adjudicar concursos públics a gent de l'entorn convergent es veu amparada per casos com el de Carles Sumarroca.

La relació d'amistat entre Carles Sumarroca i el president Jordi Pujol és històrica. Tots dos pertanyen al grup dels primers dos-cents fundadors de CDC. Les seves respectives esposes, Núria Claverol i Marta Ferrusola, són sòcies a l'empresa Hidroplant SA i dos dels seus fills, Pere Pujol i Albert Sumarroca, es reparteixen bona part del control de l'empresa Entorn SL, una societat que també ha rebut concessions per part del departament de Medi Ambient, de les quals EL TRIANGLE n'ha parlat diverses vegades.

Medi Ambient també contracta Sumarroca

General Lab SA no és l'única societat d'aquest empresari convergent contractada per la Generalitat. Fa menys d'un mes el departament de Medi Ambient de la Generalitat també va adjudicar un contracte públic a Unitek, United Technology SA, presidida per Sumarroca. En con-

cret, i segons publicava el DOGC, es van atorgar 16 milions de pessetes a Unitek per la "instal·lació, connexió i subministrament de l'equipament necessari per al càlcul de l'emissió massica en els focus potencialment contaminants". EL TRIANGLE ja va explicar fa un parell de mesos que l'empresa Unitek, United Technology SA, havia guanyat varis contractes d'adjudicació públics convocats pel departament de Justícia pel manteniment dels sistemes de seguretat de les presons de Quatre Camins, Can Brians i l'hospital penitenciar de Terrassa. Aquests contractes -atorgats per la via de concurs restringit- han suposat a Sumarroca un ingrés anual de 65 milions de pessetes.

Unitek es va constituir el mes de setembre de 1984, té un capital escriturat de 100 milions de pessetes i està domiciliada a Esplugues del Llobregat. En aquesta empresa també hi figura com a conseller Jaume Rosell Sanuy, militant de tota la vida a CDC i antic subdirector general d'Esports de la Generalitat.

El hòlding d'en Sumarroca

Tant General Lab com Unitek United Technology formen part del grup Proelec SA, un hòlding empresarial presidit per Carles Sumarroca. Entre les societats mercantils en les que aquest empresari català figura com a conseller, president o accionista hi ha també Consultora de Hospitales SA (CODEH), una empresa de gestió sanitària que recentment ha fitxat com a assessor l'ex-conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Jaume Roma. Segons publicava la setmana passada el rotatiu "El Mundo de Catalunya", CODEH SA ha contractat a temps parcial a Jaume Roma donada la seva experiència dins el sector sanitari (recordem que Roma va ser director del Servei Català de la Salut durant dos anys) amb la finalitat de millorar les perspectives econòmiques de l'empresa. La consultoria CODEH està dirigida actualment per Elvira Guilera, directora general d'Assistència Sanitària entre el 1980 i el 1985. Guilera va ser precisament la persona que va retirar de l'empresa privada Jaume Roma quan l'any 1982 va promoure el seu fitxatge dins la Generalitat.

L.C.

Capdeferro, un ex-diputat que fa bons negocis amb l'executiu català

Josep Capdeferro i Maureta, ex-diputat de CiU per Girona entre el 1992 i el 1995, és més conegut a Girona com a constructor que com a polític. Dins el sector de la construcció gironí, però, se'l considera com un home que fa bons negocis gràcies als seus contactes polítics i al seu carnet de militant de CDC. Capdeferro Constructor SA s'ha fet amb varis contractes de l'administració catalana en els darrers anys, molts d'ells atorgats per la via de "negociat sense publicitat", és a dir, sense concurs públic i, per tant, pel sistema

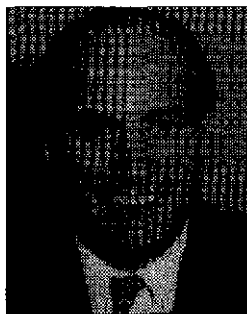

Un gironí espavilat.

camuflat d'adjudicació directa. El darrer contracte que per aquesta via li ha atorgat el departament de Justícia de la Generalitat ha estat la realització de "les obres d'adequació d'espais de la planta segona de l'Audiència Provincial de Girona", una obra dotada econòmicament per les arques públiques amb 11.988.895 pessetes. Capdeferro Constructor SA està presidida i administrada per Josep Capdeferro i la seva germana Montserrat. Entre les obres públiques més importants que ha realitzat aquesta empresa hi figura la Universitat de Girona ▼

Ciments Molins rep 22 milions de Medi Ambient

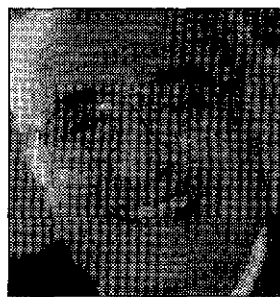
El departament de Medi Ambient va adjudicar a finals de 1995 quatre subvencions directes a l'empresa familiar del cap de llista per CiU al Congrés dels Diputats, Joaquim Molins. Així, per "l'automatització i desmuntament de la càrrega del clinker de ciment portland sobre camió", Cementos Molins SA ha rebut 2.546.022 pessetes; pel "cobriment del parc de pre-homogeneització de pedra calcària" la conselleria li ha abonat 16 milions de pessetes més; per "l'acondicionament de la càrrega de ciment", l'empresa dels Molins ha rebut un ajut de 4.065.000 pessetes; i, finalment, "per l'automatització del reg del parc de carbó i coc", li han atorgat 296.259 pessetes. Tot plegat, més de 22 milions de pessetes en ajuts públics per una empresa que té com a principal valor, un accionariat amb cognoms il·lustres ▼

Molins, al natural.

Ramon Bagó continua sucant del Govern

L'actual president del Saló Internacional de Turisme i ex-director general de Turisme de la Generalitat, Ramon Bagó, continua mantenint bons contactes dins l'administració catalana. N'és un bon exemple el darrer

Anar sumant.

contracte que el departament de Justícia ha atorgat a l'empresa Cuines Serhs SL "pel servei de restauració per a interns i el servei de cafeteria i menjador dels funcionaris" de diverses presons catalanes per més de 431 milions de pessetes. De les adjudicacions de milionaris concursos públics a empreses relacionades amb Bagó n'hem parlat en diverses ocasions. De fet, es calcula que des del 1991 fins al dia d'avui els departaments de Justícia i Turisme han atorgat a empreses del Grup Serhs -presidit per Ramon Bagó- més de 2.000 milions de pessetes en concepte de contractes d'obres i serveis. L'empresa del hòlding Serhs que ha fet més carrera gràcies a l'ajut indirecte del Govern català ha estat Cuines Serhs SA, una societat de càtering que actualment serveix menjar preparat a diferents centres penitenciaris catalans.

Cuines Serhs SL va ser constituïda a Calella el 3 d'agost de 1991 -pocs mesos abans que comencessin a rajar els contractes de la Generalitat- per Josep Vil·la, Miquel Casajoana i Eduard Ollé, en representació pròpia i de dues societats matrius més: Desenvolupament Hostaler del Maresme SA i la cooperativa Serveis Mancomunats d'Hoteleria i Similars, totes dues presidides per Ramon Bagó ▼

L'Atenció Primària, a mans de l'empresa privada

El sindicat CATAAC denuncia la privatització encoberta que està fent la Generalitat dels centres d'atenció primària de Catalunya tot traspasant la seva gestió a societats privades

Feta la llei, feta la trampa. La frase resumeix, en boca dels representants de la branca de Sanitat del sindicat CATAAC, la paradoxal situació de privatització encoberta que pateixen els serveis d'atenció primària de la sanitat pública catalana emparats en la llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (LOSC). Segons el sindicat, malgrat que aquesta llei preven que el Servei Català de la Salut pugui contractar entitats privades per a la prestació de serveis sanitaris d'atenció primària

Laura Cortada

Actualment, el CATAAC té comptabilitzats un total de 27 Centres d'Assistència Primària (CAP) a Catalunya que, malgrat pertànyer al Servei Català de la Salut (SCS), estan gestionats per societats privades. Tot i que bona part d'aquestes empreses estan participades per institucions públiques (ajuntaments-consells comarcals i el propi Servei Català de la Salut), tenen la seva activitat subjecta al dret privat i, el més greu, bona part d'elles no realitzen directament el servei que els hi ha estat traspasat per la conselleria de Sanitat sinó que subcontracten el servei a terceres empreses, aquestes sí absolutament privades. Així, per exemple, el Centre d'Assistència Primària de la Barceloneta, tot i estar oficialment gestionat pel Consorci Sanitari de Barcelona, se sap que qui fa realment les tasques de gestió és una empresa privada anomenada Serveis Mèdics SA, dirigida per un metge anomenat Joan Josep Avendaño. Un altre exemple el trobem al CAP de Mataró, el qual sobre el paper depèn del Consorci Sanitari de Mataró però que a la pràctica està sent gestionat per l'empresa CGest SL, una societat controlada per l'exdirector general de Turisme de la Generalitat, Ramon Bagó. Els nostres lectors habituals coneixeran Ramon Bagó, un empresari de qui sovint hem parlat en aquesta revista, per denunciar els milionaris contractes que la Generalitat ha adjudicat en els darrers anys a les seves societats privades.

Segons el CATAAC, que des de fa dos anys està denunciant aquesta situació paral·lelament als jutjats i al Síndic de Greuges, el que realment s'està fent amb aquesta pràctica de cessió és "una privatització encoberta de la sanitat pública". Amb el traspàs de la gestió dels CAP's, el Servei Català de la Salut perd absolutament tant el control pressupostari del centre com el del seu personal i "es dona peu a què s'estiguin cometent autèntiques barbaritats com ara que els metges adscrits a l'Institut Català de la Salut es vegin obligats a atendre clients de mútues privades, o que en ocasions a un CAP hi hagi paral·lelament dues llistes d'espera, una formada pels usuaris de la sanitat pública i una altra pels clients privats de la mútua que té subcontractada la gestió del centre".

Pel sindicat és absolutament desconcertant que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma espanyola on es toleri que l'organisme públic que teòricament va ser creat per gestionar tots els centres sanitaris catalans (l'SCS) es limiti a pagar a entitats gestores alienes i "que siguin aquestes qui decideixin en què i com es gasten els diners de la sanitat pública i qui

tinguin la potestat d'acomiarar i contractar el personal d'un centre d'atenció primària".

Així, mantenen que, tot i que és cert que la llei d'Ordenació Sanitària (LOSC) deixa la porta oberta a què en determinades ocasions es pugui portar a terme aquesta pràctica, això "no s'ha d'interpretar com que sigui aquesta la fórmula que s'imposi com a model sanitari a Catalunya".

Entre la retafila d'irregularitats denunciades pel CATAAC en aquestes cessions, destaquen els casos dels centres d'assistència de Lloret de Mar, de Vic o de Torroella de Mongri.

En el cas de Lloret, un Centre d'Atenció Primària absolutament nou, el Servei Català de la Salut va signar un conveni de col·laboració amb el Consorci Sanitari de la Selva per tal de cedir-los la gestió del centre. En realitat, l'esmentat consorci -de capital 100% públic i on hi participen el propi SCS, el Consell Comarcal de la Selva, l'Ajuntament de Blanes i la Fundació Hospital Sant Jaume de Blanes- s'havia creat poc temps abans amb l'únic objectiu que li fos traspasada la gestió del nou CAP. Alhora el consorci va subcontractar aquesta tasca a BCGest SL, una empresa privada propietat de l'abans esmentat Ramon Bagó.

En el cas del CAP de Vic s'ha utilitzat una altra fórmula, la d'una suposada autogestió del personal. I diem suposada perquè, en realitat, el personal hi pinta poca cosa en la gestió del centre. Així, l'SCS ha traspasat el servei a la societat EAP Vic SL, participada majoritàriament pel Col·legi de Metges de Barcelona. El fet que una institució col·legial privada figure com a màxim accionista deixa, segons els denunciants, "la porta oberta perquè qualsevol persona o empresa pugui controlar la gestió d'un centre públic".

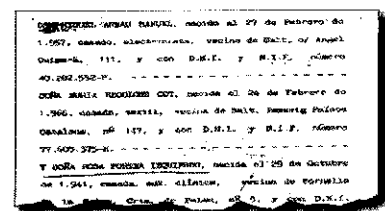
El cas del CAP de Torroella també va provocar en el seu dia força polèmica. En un principi la gestió d'aquest centre va ser traspasada a la Fundació Privada Mossèn Costa (patronat que gestiona l'Hospital de Palamós). Davant les denúncies sindicals, l'any següent es va traspasar la gestió del CAP al Consorci Assistencial del Baix Empordà. Qui hi ha rera aquest consorci? Doncs ni més ni menys que la mateixa Fundació Mossèn Costa i, minoritàriament, el Consell Comarcal del Baix Empordà. Com a exemple de la privatització encoberta que, segons el sindicat, hi ha rera aquestes actuacions, expliquen que la mútua Previa presenta com a propis els centres de l'SCS gestionats pel Consorci Assistencial del Baix Empordà ▲

en determinades Àrees Bàsiques de Salut, "no empara ni de bon tros el reguitzell d'irregularitats que acompanyen tots i cadascun dels contractes de cessió de la gestió de serveis públics que s'estan realitzant a Catalunya". El CATAAC té interposades diverses demandes judicials per aquests traspassos i paral·lelament, i donada la lentitud de la justícia, ha denunciat la caòtica situació que es viu en alguns Centres d'Atenció Primària davant el Síndic de Greuges.

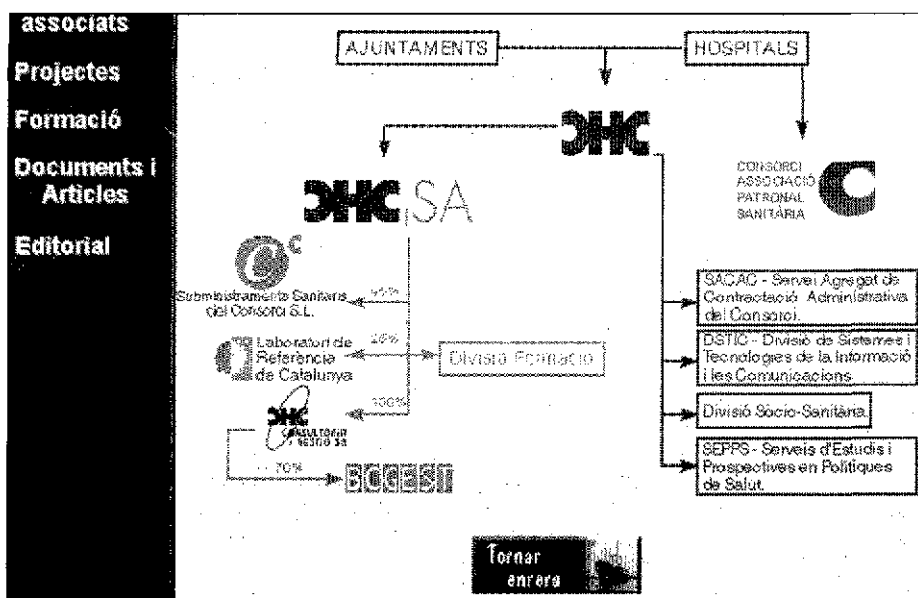
Centres d'Atenció Primària	Entitat gestora oficial
Terrassa A, B i F	Consorci Sanitari de Terrassa
Terrassa G	Mútua de Terrassa
Olesa	Mútua de Terrassa
Sant Cugat	Mútua de Terrassa
Rubí 2	Consorci Sanitari de Terrassa
Vic 2	EAP Vic SL
Barcelona 1A i 10A	Consorci Sanitari de Barcelona
Barcelona 4c	Consorci GESCLINIC
Badalona 9 i 12	Badalona Gestió Assistencial
Mataró 4	Consorci Sanitari de Mataró
Baix Penedès	Fundació de Centres Assistencials
El Vendrell	Fundació de Centres Assistencials
Torredembarra	Fundació de Centres Assistencials
Vila-Seca	Fundació de Centres Assistencials
Vandellòs	Sagessa
Hospitalet	Sagessa
Riudoms	Sagessa
Torroella -La Bisbal	C.A.del Baix Empordà
Palafrugell	C.A.del Baix Empordà
Lloret de Mar	Consorci Sanitari de la Selva
Breda - Hostalric	Institut d'Assistència Sanitària
Sant Joan les Fonts	Fundació St. Jaume d'Olot
Ribes de Freser - Campdevàrol	Fundació Hospital Campdevàrol

Personal privilegiat i tràfic d'influències

La manca de control públic per part del Servei Català de la Salut dels Centres d'Atenció Primària provoca també que de tant en tant als sindicats se'ls hi puguin colar contractacions de nou personal que fan pudor a endollisme. Un cas denunciat pel CATAAC és el de la jove Meritxell Buil. Aquesta noia, filla d'un administrador del CAP Güell de Girona, Ramon Buil, va ser contractada "amb el millor tipus de contracte possible -una interinitat per vacant d'una plaça de nova creació-, quan constava en llista d'espera de contractació amb 0 punts... o sigui, sense cap possibilitat de ser contractada". Tot i que la plaça va ser creada absolutament a mida per a ella, mai no es va presentar a treballar, ja que va ser sol·licitant el seu alliberament sindical i va passar a treballar com a secretària del sindicat SASTE. Pel CATAAC, la prova de l'endollisme que es va practicar amb aquesta noia és que la plaça que es va crear per a ella no l'ocupa actualment ningú. Quan Ramon Buil va assabene-

tar-se que el CATAAC denunciaria la contractació de la seva filla va anar-los a fer una visita i va comunicar-los que la contractació responia a "favors deguts". Tal i com afirma el CATAAC en un escrit que ha presentat davant el Síndic de Greuges, "no sabem quants favors deu haver fet Buil a l'Institut Català de la Salut, però considerem que ja se'ls pot haver cobrat per altres sistemes. Ens referim a les adjudicacions de serveis d'obres a l'empresa Instalaciones Arnau SL, on hi consta com a accionista la seva senyora Rosa Fortea Izquierdo". Com a prova documental us adjuntem el registre empresarial de l'esmentada empresa ▲

Organigrama del Consorci Hospitalari de Catalunya, extret de la plana web de la propia associació

l'Administració. No és cap secret que l'empresa Cuina Serhs SL -presidida per un dels seus fills- té o ha tingut adjudicat durant anys el servei de menjador dels hospitals gestionats per CGest SL, com ara l'Hospital de Mataró, el de Blanes, el de Calella o el de la Selva. A l'Hospital de Mataró, el sindicat CATAc va dur a terme una dura campanya de denúncia que va aconseguir fer fora Cuina Serhs del seu menjador. Els sindicats, després de recollir un munt de queixes dels treballadors de l'hospital per la pèssima qualitat del menjar que elaborava aquesta empresa, van realitzar un estudi que demostrava que a l'Administració catalana li sortia molt més car contractar Cuina Serhs que disposar de cuina pròpia. En qualsevol cas, però, s'ha de dir que l'adjudicació dels serveis de càterin a Cuina Serhs s'ha fet sempre per la via del concurs públic, cosa que no vol dir que la contractació sigui més transparent sinó simplement ajustada a la llei.

Un altre exemple de la barra de Bagó a l'hora de fer negoci amb els pressupostos

públics és el fet que tots els opuscles, revistes i material de papereria que edita el Consorci Hospitalari de Catalunya, els realitza l'empresa Publinter, presidida per ell mateix i on hi figura com a conseller delegat Jordi Ten, extint de l'alcalde de Calella.

Segons el sindicat CATAc, també és públic i notori que els viatges que gestiona i organitza el CHC es vehiculen sempre a través d'una empresa anomenada Viatges Serhs SL, presidida durant anys per Ramon Bagó i actualment a mans d'una de les seves filles.

Es comenta que si Ramon Bagó no va seguir endavant amb la seva carrera política és precisament perquè tenia molt clar que els diners els faria a l'empresa privada. Bons contactes -bona part d'ells aconseguits gràcies als seus càrrecs públics- i el carnet de militant de Convergència sempre a punt a la butxaca, li han obert portes suficients com per poder vanagloriar-se actualment de tenir un aclaparador imperi empresarial del que us en fem cinc cèntims en la peça que acompanya aquesta informació ▲

Una empresa amb un himne ridícul

Actualment el holding que dirigeix Ramon Bagó es concentra en dos grans grups. D'una banda el muntat al voltant del Consorci Hospitalari de Catalunya i de l'altre el Grup Serhs SA, l'empresa mare al voltant de la qual aquest empresari ha fet rutllar tota la seva carrera. El Grup Serhs va ser creat com una cooperativa l'any 1975 amb 850.000 pessetes però es va convertir en una societat mercantil l'any 1987. Actualment Grup Serhs SA agrupa un conjunt de 29 societats diferents, bona part d'elles presidides per Bagó o alguns dels seus fills (Jordi, Albert, Raimon i Oscar Bagó Mons) i factura aproximadament uns 25.000 milions de pessetes l'any.

Així, Grup Serhs SA, controla 9 empreses de distribució de begudes (Barcelonesa de Begudes SA, Begudes SA, Coratama SA, Dimarser SL, Dibama SA, Eudivasa SL, Facil Car SL, Port Parés SA i Disduber SL), 8 societats del sector alimentari (Serhs SCCL, Codiserhs SL, Cuina Serhs SL, Ecobegudes Vallès SL, Ecoserhs SL, Cobrama SL, Nam Nam SL i Serhs Costa Barva Centre SA), 7 empreses de serveis (Serhs S.Coop., Viatges Serhs SL, Equip Turis SA, Inverserhs SA, Mutua del Maresme EPS, Sakistes SA i Sunrider Holidays LTD), dues societats de cartera (Adi SA i Gasoses Caballé SA) i tres societats patrimonials (Fleca Espiga d'Or SA, Dehoma SA i l'Hereu SA).

Grups Serhs SA està muntat com una empresa americana a l'estil Tupperware. Tenen un himne i una bandera propis i un lema "il·lusió, força i competitivitat". Munten gran festes, trobades i viatges de germanor de treballadors -on tothom canta l'himne amb la màl cor- que són absolutament manicomials.

A molts d'aquests fastuosos actes -on no hi falten els guardons als millors treballadors de la temporada- hi acudeixen gairebé cada any alguns representants del Govern català.

Una de les "festasses" més sonades del Grup Serhs SA va tenir lloc l'any 1995 per commemorar "els vint anys de l'acte de constitució de la Cooperativa". Va tenir lloc al Hotel Gran Palace de Lloret i va ser-hi present el llavors conseller de Comerç, Consum i Turisme, Lluís Alegre. Us reproduïm un paràgraf de l'article-resum de l'acte que va publicar la revista que edita Grup Serhs SA per tal que us feu una idea de l'esperpèntica filosofia empresarial del holding: "Amb la foscor de la Sala i les notes del Cant del Ocells del mestre Pau Casals de fons, la presentadora va començar a explicar una història fantàstica que va succeir fa vint anys, quan un home (Ramon Bagó) amb esperit emprenedor i amb el cervell curull d'inquietuds, va descobrir una llavor petita com un sospir, fràgil com un pensament. La petita llavor plantada en el terreny adequat, ben treballada, tindria prou vitalitat per convertir-se en un arbre esponent. Aviat un petit grup d'homes la van plantar. I ho van fer amb la il·lusió que aquella llavor arrelaria en terra catalana, que portaria el símbol de les quatre barres en homentage al seu país, que naixeria a Calella.(...) La Serhs és el fruit de la unió i l'esforç d'uns homes i dones que treballen per cercar un millor status econòmic i social per a ells i per al seu entorn posant els interessos col·lectius per damunt dels personals. Si amics això és la Serhs!. En aquell moment es va interpretar l'himne de l'entitat..." Val a dir que l'article en qüestió va ser escrit per Jordi Ten, l'inseparable amic i alhora mà dreta empresarial de Ramon Bagó ▲

Obliguen Can Ruti a readmetre personal

El sindicat CATAc guanya el plet que mantenia amb l'SCS per una estranya fórmula de contractació en precari de quatre ATS's

L. C.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat una sentència que obliga el Servei Català de la Salut (SCS) a readmetre quatre ATS's que va acomiadar l'any 1997 de l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona (conegut popularment com Can Ruti). El cas és paradigmàtic perquè és en base a un informe elaborat per Inspecció de Treball i a l'expedient disciplinari que en el seu dia va obrir aquest departament de la Generalitat contra el Servei Català de la Salut que el jutge ha considerat que tant la contractació com el posterior acomiadament d'aquests treballadors es va fer de manera improcedent. De fet, la contractació d'aquestes quatre persones -que formaven part de la borsa de treball de Can Ruti- no es va fer per la via habitual sinó a través d'una empresa pública anomenada Badalona Gestió Assistencial SL (BGA). D'aquesta manera, amb BGA

com a mitjancera es va poder fer a aquests treballadors un tipus de contracte en precari que seria absolutament il·legal si l'hagués dut a terme l'SCS. Així, els ATS's, tot i fer les mateixes tasques que la resta del personal del centre hospitalari de Can Ruti, tenien unes condicions salarials i laborals molt inferiors.

En el seu dia, el sindicat USTEC-CATAc va denunciar el conveni signat entre l'SCS i BGA SL després d'observar que en pocs mesos a l'Hospital de Can Ruti s'havia contractat una trentena de persones (metges, ATS i auxiliars) de manera irregular. L'esmentat conveni es va posar en marxa per tal de reforçar el servei d'urgències del Barcelonès Nord durant els quatre mesos de més col·lapse que coincideixen amb l'entrada del fred de l'hivern. El Servei Català de la Salut es va comprometre a pagar setze milions de pessetes mensuals a BGASL (64 milions

en total pels 120 dies que durava el conveni) per tal que fos aquesta empresa qui s'encarregués de fer la contractació del personal de reforç, els hi abonés el seu salari i cobrés les despeses de menjar i de serveis dels pacients que fossin atesos per aquest nou personal. Unes gestions que, segons consta en l'informe realitzat per Inspecció de Treball, representaven unes despeses per BGA de tretze milions mensuals (uns 52 milions de pessetes en total). És a dir, que pel seu paper de mitjancera, BGA es va endur un benefici de dotze milions de pessetes dels pressupostos de Sanitat en quatre mesos. L'afer va ser posat en coneixement de la fiscalia anticorrupció l'any passat pel sindicat USTEC-CATAc.

Al marge d'aquesta denúncia, però, el sindicat va recolzar la demanda de quatre dels treballadors que amb càrrec d'ATS's havien format part del personal de reforç

contractat temporalment pel BGA a l'Hospital de Can Ruti. Segons van argumentar en la seva demanda, BGA SL -societat que pertany a l'Ajuntament de Badalona- havia actuat com una empresa de treball temporal sense ser-ho, amb l'únic objectiu de poder oferir al Servei Català de la Salut mà d'obra més barata.

Tot i que en primera instància els jutjats socials van desestimar la demanda, el recurs presentat pels treballadors davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha fallat en favor dels treballadors acomiadats. La recent sentència obliga l'Institut Català de la Salut (organisme que ostenta la titularitat pública de Can Ruti) a readmetre els quatre treballadors o a indemnitzar-los per l'import global de les nòmines que haurien esdevingut efectives si haguessin seguit contractats des del dia del seu acomiadament fins ara i la corresponent liquidació ▲

El hòlding de Ramon Bagó, un escandalós imperi creat a l'ombra del poder convergent

L'exdirector general de Turisme s'ha muntat al dòlar gràcies als contractes que li ragen de l'Administració

Sovint hem denunciat des d'aquestes pàgines els descarats tractes de favor que les empreses privades de Ramon Bagó han rebut de diferents departaments de l'Administració catalana des que aquest va ser cessat en el seu càrrec de director general de Turisme l'any 1984. Primer van ser els contractes públics per l'edició d'opuscles turístics de la Generalitat, després van venir les adjudicacions pel servei de càterring de diverses presons catalanes i d'alguns hospitals, més tard

va arribar la contractació de la seva agència de viatges per cobrir els desplaçaments dels convidats de la Generalitat al Saló Internacional de Turisme... Ara, Ramon Bagó s'ha ficat de ple en un nou camp, el de la sanitat. Aprofitant el seu càrrec de conseller delegat del Consorci Hospitalari de Catalunya SA, ha auspiciat la creació d'un import entremat d'empreses de serveis que tenen com a únic client la conselleria de Sanitat.

Laura Cortada

Fa un parell de setmanes, EL TRIANGLE es feia ressò de les denúncies presentades davant el jutjat pel sindicat CATAC pel que ells consideraven una privatització encoberta de la sanitat pública. Concretament, us explicàvem la situació paradigmàtica que es viu a molts Centres d'Atenció Primària de Catalunya, que, malgrat ser de titularitat pública, tenen traspasada la seva gestió a empreses privades. Entre aquestes empreses que es nodreixen del pressupost públic de sanitat destacàvem un parell de societats presidides per Ramon Bagó, BCGest SL i CGest SL. Ara, tirant del fil, hem pogut esbrinar que l'entramat empresarial que Ramon Bagó ha muntat al voltant dels serveis sanitaris públics va molt més enllà. Sota el marc legal que fixa la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (LOSC) i que preveu que el Servei Català de la Salut pugui traspasar la gestió d'hospitals i centres sanitaris a empreses privades,

Ramon Bagó, l'empresari espavilat.

Ramon Bagó ha propiciat amb la tutela del Govern català un autèntic hòlding empresarial. La seva aventura dins el món sanitari data de l'any 1980, quan encara ocupava l'alcaldia de Calella per Convergència i Unió i va participar en la creació del Consorci Hospitalari de Catalunya, una mena de patronal dels hospitals i centres sanitaris municipals de Catalunya. El Consorci Hospitalari de Catalunya va néixer com a resposta a la necessitat dels primers alcaldes democràtics que s'havien trobat de sobre amb l'herència de gestionar uns hospitals municipals poc rendibles i competitius. El seu objectiu era transformar aquests hospitals i crear uns centres competitius a comarques que alleugerissin la saturació que patien els grans hospitals de les capitals. Ramon Bagó va ser un dels principals impulsors de la iniciativa i va estar lligat a aquest projecte fins i tot quan va deixar l'alcaldia de Calella i va ser nomenat director general de Turisme

de la Generalitat. L'any 1987 quan ja havia estat destituït del seu càrrec públic a la Generalitat, Bagó va ser nomenat president del CHC i va ser de la seva mà que el consorci va impulsar la creació d'una empresa pública subjecte a dret privat que obrís la possibilitat de fer negoci amb la sanitat pública. Consorci Hospitalari de Catalunya SA, controlada al 100% pel propi CHC i presidida per Bagó, va ramificar-se ràpidament. Així, dos anys després neixien BCGest SL i CGest SL -dues empreses participades per CHC SA i controlades directament per Bagó- a qui l'Administració catalana ha adjudicat la gestió d'alguns hospitals públics i alguns Centres d'Atenció Primària de Catalunya. A hores d'ara se sap que CGest SL gestiona els hospitals de la Selva, Calella, Mataró, Vilafranca, Puigcerdà i el Centre d'Atenció Primària de Mataró i de Tossa-Lloret. Val a dir que l'any 1996 el conseller delegat de CGest SL va ser Josep Maria Via, actualment secretari del Consell Executiu català.

Per entendre el volum de negoci que representa per a empreses com CGest SL gestionar centres sanitaris públics concretarem un cas, el del Consorci Sanitari de Mataró (CSM). El conveni signat l'any 1994 entre aquest consorci i l'empresa presidida per Bagó concreta que "per gestionar el CSM, CGest SL rebrà una quantitat fixa corresponent a l'1,5% del pressupost anual corresponent a assistència hospitalària del CSM (el consorci es nodreix dels pressupostos de Sanitat). I una quantitat variable -un màxim del 0,4%- del pressupost anual d'ingrés del CSM, en funció dels resultats aconseguits".

Bagó també presideix altres empreses participades per CHC SA, com ara el Laboratori de Referència de Catalunya (LRC SA) que gestiona o té subrogats els laboratoris de diferents hospitals concertats, entre ells el de l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària (IMAS). També depèn d'ell la presidència de la societat Subministraments Sanitaris del Consorci SL, participada en un 25% per CHC SA, i que té com a principal activitat "participar en concursos internacionals de subministraments a tercers països".

Objectiu: "Xuclar" del Govern

Paral·lelament, Bagó ha aprofitat la seva vinculació al Consorci Hospitalari de Catalunya per col·locar altres empreses privades familiars a "xuclar" de

Un historial carregat d'anècdotes

Ramon Bagó, propietari de diversos hotels a la zona del Maresme, va ser alcalde de Calella des de les primeres eleccions democràtiques fins a les municipals de 1991. Des d'aquest consistori va protagonitzar més d'un escàndol, com la creació l'any 1982 d'una empresa privada de seguretat ciutadana que era remunerada des de l'Ajuntament. L'empresa anomenada Ten&Ten va ser constituïda pel llavors primer tinent d'alcalde de Calella, Jordi Ten. La contractació d'una policia privada per part del consistori va provocar fins i tot les protestes del governador civil de l'època, Ferran Cardenal, i dels màxims responsables de la policia de Barcelona.

Amb Jordi Ten, Bagó va crear més tard l'empresa Publinter, adjudicatària de la confecció dels opuscles de propaganda turística de la Generalitat durant els quatre anys que Bagó va ocupar la direcció general de Turisme de la Generalitat (1980-1984). Els companys de partit de Bagó al consistori de Calella han estat en moltes ocasions copartícpis dels seus negocis privats. Així, a banda de Ten, a l'empresa Publinter també hi va treballar Ramon Vilella, exregidor

d'aquest Ajuntament del Maresme, qui també va ocupar anys més tard el càrrec de director del Congrés Català de Cuina, un certamen que va ser força subvencionat per la Generalitat. El cas de Publinter va ser denunciat pel defensor del lector de *La Vanguardia*, Roger Jiménez, en el seu llibre "Les Desventures de Port Aventura".

Un dels escàndols més sonats el va protagonitzar Bagó l'any 1995, quan es va fer públic als mitjans de comunicació que l'empresa Cuina Serhs SL havia rebut des del 1991 més de 1.800 milions de pessetes en contractes públics del departament de Justícia. Alguns d'aquests contractes -la majoria per cobrir el servei de càterring dels centres penitenciaris de Wad-Ras, la Trinitat i Quatre Camins- es van fer per la via de l'adjudicació directa i, per tant, sense concurs públic. En pocs anys i gràcies a l'ajut inestimable del departament de Justícia, la facturació d'aquesta companyia que fins aleshores havia estat més aviat pèssima, va augmentar en un 700%. El seu balanç empresarial va passar de registrar unes pèrdues de 31.000.000 de pessetes l'any 1991 a tenir uns beneficis de vuit milions a finals del 1994.

La concessió del servei de càterring de les presons catalanes a l'empresa Cuina Serhs SL va provocar la protesta pública dels diferents sindicats que representen els funcionaris de presons perquè, segons van exposar en el seu dia, "la privatització d'aquest servei que fins llavors havia estat públic -cada presó disposava de cuina pròpia- suposava incrementar les despeses de la conselleria en més de 650 milions de pessetes".

La darrera adjudicació sonada que va rebre aquest empresari espavilat data de l'any 1996, quan es va fer públic que la Generalitat havia contractat una agència de viatges vinculada a Bagó (Viatges Serhs SA) per fer de touroperador dels agents de viatges europeus convidats pel Govern català al Saló Internacional de Turisme, certamen que en aquell moment també presidia Bagó. L'adjudicació, en aquella ocasió, es va fer per la via directa i va reportar a Viatges Serhs uns ingressos nets de més de 50 milions de pessetes. El cas va aparèixer als mitjans gràcies a la denúncia presentada per altres touroperadors que van considerar "discriminatori" que l'adjudicació d'aquest contracte no es fes mitjançant un concurs públic ▲

EL TRIANGLE

SETMANARI D'INFORMACIÓ POLÍTICA, SOCIAL I CULTURAL

Número 420 • Tel. 93 317 71 56 • E-mail: triangle@mail.intercom.es • Fax 93 317 13 82 • 16 de desembre de 1998 • Preu: 300 ptes./1,7 euros

El jutge fa peritar el xalet de l'exconseller Cullell

► El constructor reclama un suposat deute de 32 milions

► El tribunal decidirà si es va "simular" o no el contracte

MARROS 'SOCIATES'

Els socialistes agafen un autobús amb parada final a la tupinada

El nou concurs per a l'exploració de les línies d'autobusos nocturns de Barcelona, el Nitbús, està aixecant una furia polsueira política i sindical. Quatre empreses han presentat ofertes, però sembla que la que té més possibilitats és Tibusal, la marca que des de l'any 1991 s'encarrega del servei. En les últimes setmanes, sobretot arran de la renúncia de Transports de Barcelona (que pertany a l'Entitat Metropolitana del Transport, controlada pels socialistes) a presentar-se al

concur, s'ha parlat de "pressions" dels "capitans" perquè es renovi l'adjudicació a Tibusal, que, malgrat ser una empresa privada, està estretament lligada al PSC i UGT. El gerent i membre del consell nacional del PSC, Fermín Casquero, nega totes les acusacions i parla de "gent interessada a desquadrar-me a mi i a l'empresa". Casquero és en realitat el centre de tota la polèmica, ja que molta gent contempla amb recel la seva creixent influència a les àrees de poder socialista. (Pàg. 5)

MARROS CONVERGENTS

Ramon Bagó o com fer-se d'or després de deixar la Generalitat

Ramon Bagó, director general de Turisme fins l'any 1984, ha mutat un autèntic empori empresarial dedicat bàsicament a sucar de l'Administració a la qual ell va pertànyer. Com ja ha explicat EL TRIANGLE en altres edicions, primer van ser els contractes públics per a l'edició d'opuscles turístics de la Generalitat, després van venir les adjudicacions pel servei de càtering de diverses presons catalanes i d'alguns hospitals, més tard va arribar la con-

tactació de la seva agència de viatges per cobrir els desplaçaments dels convidats de la Generalitat al Saló Internacional de Turisme... Ara, Ramon Bagó s'ha ficat de ple en un nou camp, el de la sanitat. Aprofitant el seu càrrec de conseller delegat del Consorci Hospitalari de Catalunya SA, ha acompanyat la creació d'un important entramat d'empreses de serveis que tenen com a únic client el departament que dirigeix el conseller Eduard Rius. (Pàg. 6 i 7)

President de la Borsa

JOAN HORTALÀ

L'actual president de la Borsa de Barcelona acumula un llarg historial polític i acadèmic: ha estat conseller d'Indústria de la Generalitat, secretari general d'ERC, degà de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, i ara ocupa un lloc al comitè executiu de CDC. Joan Hortalà reconeix, però, que també li agrada passar-s'ho bé. (Pàg. 19 i 20)

SUMARI

- 8 Còlides de Montbau es governa des dels tribunals
- 10 Núñez es queda sense projecte de Barça triomfant
- 10 Fainé ens entabona sobre els beneficis d'ACESA
- 11 La Costa Brava es revela com la Costa de la Corrupció
- 22 Norman Labrecht corregeix contra els interessos creats en el món de la música clàssica

► L'estudi sobre els hospitals, una presa de pèl.

La setmana passada diversos diaris es van despenjar amb una notícia segons la qual tretze dels 20 millors hospitals de l'Estat espanyol es troben a Catalunya. La informació citava un estudi fet per la consultora privada lasist, filial espanyola de la nord-americana HCIA-Sachs. Doncs bé, al marge que els nord-americans no són precisament els més adequats per donar lliçons sobre política sanitària (tothom sap que als EUA la sanitat és la més cara del món i la que garanteix menys l'atenció dels ciutadans desvalguts), resulta que l'autora de l'estudi no es pot considerar gens imparcial. Un bon amic d'aquest setmanari ens informa que bona part dels hospitals catalans citats a l'estudi estan gestionats per la mateixa empresa, CHC Consultoria i Gestió SA, que depèn del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC). Casualitats gens casuals, CHC Consultoria i Gestió SA va crear lasist l'any 91, i el 97 se la va vendre a la firma nord-americana. Però hi ha més: la directora general d'lasist, **Mercè Casas**, està casada amb un alt executiu del Consorci Hospitalari, **Raimundo Belenes**, que per més inri va ser el primer director general de CHC Consultoria i Gestió (quan es denominava C. Gest SL). Amb aquests precedents, no són d'estranyar les greus deficiències que aquest amic i lector ha detectat en l'estudi: "A l'estada mitjana -diu- no se li contraposa el nombre de reingressos; l'índex d'ocupació no va acompanyat d'un estudi sobre les hores i els dies que ha d'esperar un pacient en una camilla per ocupar un llit hospitalari... en el fons la major part dels indicadors utilitzats són d'ordre econòmic i prescindeixen d'altres aspectes que demostren la seva perversitat". A més, considera, el moment de publicació d'aquest estudi no podia ser més oportú: "La ferma decisió del govern del PP per impulsar la política de fundacions en els hospitals està fent aigües, i per tant el missatge subliminal és que no s'ha d'abandonar aquesta política, sinó que s'ha de generalitzar emmirallant-se en el model català i en les fórmules de gestió d'aquí", conclou.

► Felip Puig estudia passar-se als qui s'oposen al PHN.

El conseller de Medi Ambient, **Felip Puig**, està analitzant amb alguns dels seus assessors la conveniència de canviar radicalment de postura pel que fa al Plan Hidrológico Nacional (PHN) i passar-se al bàndol dels qui s'hi oposen. El gran rebuig social que el pla ha provocat a les comarques de l'Ebre ha deixat descol·locada la Generalitat i amenaça d'endur-se per davant, des del punt de vista polític, tots aquells que encara el defensen. El posicionament massiu en contra del transvasament ha encès la llumeta del conseller, que està reconsiderant a cuita-corrents la situació. Així, ha transcendit que no hauria d'estranyar ningú que en els pròxims dies **Felip Puig** -desmentint-se a sí mateix- digui que no al PHN, almenys pel que fa al transvasament de l'aigua de l'Ebre a la zona de Barcelona. L'alternativa seria insistir en la necessitat del transvasament del Roina, el vell projecte de la Generalitat convertit en la "ninet dels ulls" del Govern, tot i resultar inviable per l'esbojarrada inversió que comportaria. En qualsevol cas, el canvi de postura del conseller no vindria motivat per qüestions d'índole mediambiental sinó de pur oportunisme polític ▲

► El Periódico s'oblida de consultar el comitè professional.

Les innovacions tecnològiques i de disseny que està fent *El Periódico de Catalunya* han vingut precedides d'alguns canvis en l'estructura de l'estaf directiu del rotatiu. Segons s'estipula en l'Estatut de Redacció, aprovat ara fa uns pocs anys, qualsevol nomenament en els comandaments de la redacció ha de ser sotmès a la consideració dels periodistes, tot i que no és un pronunciament vinculant. Tot i això, el comitè professional no ha estat convocat per dir-hi la seva, cosa que ha generat un cert malestar entre una part dels redactors del rotatiu. L'Estatut de Redacció va ser anunciat a bombo i plateret quan va entrar en vigor. En aquesta qüestió, però, ara l'empresa se l'ha passat pel foire.

► Nerviosisme a les ràdios per les noves dades d'audiència.

Les ràdios catalanes tremolen per les dades del pròxim Estudi General de Mitjans (EGM), que es farà públic la setmana vinent, que mesurarà les seves audiències i, per tant, l'èxit o el fracàs de les seves estrelles mediàtiques. **Antoni Bassas** (Catalunya Ràdio), **Joan Barril** (COM Ràdio), **Josep Cuní** (Ona Catalana), **Albert Om** (RAC 1) i **Jordi González** (RNE-4) estan frenètics per conèixer la part del pastís que els pertoca de l'audiència matinal en català. L'EGM és el veritable examen, que permetrà saber la incidència de les noves ràdios (RAC 1 i Ona Catalana), la tirada de les "patums" (**Joan Barril** i **Josep Cuní**) i com han afectat tots aquests canvis en l'emissora del règim (Catalunya Ràdio). Per cert, **Antoni Bassas** va batre l'altre dia un rècord de la radiofonia catalana: la seva entrevista amb **Jordi Pujol** va sobrepasar de molt l'horari previst, de manera que els oients que van connectar puntualment per escoltar l'informatiu es van haver d'esperar cinc minuts a què acabés el president. Això no es veia des de feia molts anys.

► Marta Gironès se'n va de TV3 després de cobrar la liquidació.

Després que **Lluís Oliva** abandonés el despatx de director general de TV3, la seva cap de gabinet i relacions públiques, **Marta Gironès**, ha fet el mateix, això sí, un cop ha cobrat la liquidació, segons va precisar ella mateixa a les amistats que tenia a la casa. **Marta Gironès** és cunyadíssima de **Jordi Pujol Ferrusola**, l'hereu del president de la Generalitat. La noia no es va mostrar gens amoïnada per trobar una nova feina.

► Duran Lleida no convenç la parròquia.

L'esperada conferència de **Josep Antoni Duran Lleida** a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona no ha contentat ningú. Bé, només a **Alberto Fernández Díaz** i als dirigents del PPC, que van interpretar-la com un signe inequívoc d'acostament d'Unió Democràtica a les files d'**Aznar**. Estem en vigílies d'una coalició PPIU? No ho sembla. **Josep Piqué** no s'està de posar a parir, sempre que pot, els democristians catalans per l'escàndol dels fons ocupacionals als aturats. Per la seva banda, destacats dirigents d'Unió critiquen acarnissadament l'acció política del govern d'**Aznar** envers Catalunya. En aquest núvol d'intoxicacions i punyalades en què s'ha convertit la política catalana i, en especial, la cohabitació entre els socis de la coalició que governa la Generalitat, cada dia ens llevem amb una de nova. Per exemple, la publicació a *El Periódico* que **Duran** estava disposat a anar de número 2 en una llista de CiU sempre i quan l'encapçalés **Miquel Roca**. "Després que *El Periódico* ha estat el diari que més ens ha matxacat amb l'afer Pallerols, algú creu que l'utilitzariem per filtrar l'estratègia de la direcció del nostre partit?", comentava irònic un destacat membre de la cúpula d'Unió. Tampoc és creïble el suposat acostament del sector més "pragmàtic" de CDC (Catalunya i Progrés) als rengles democristians, màxim quan la decisió de la Unió Europea de congelar el pagament dels fons de l'any 1999 corresponents a la Generalitat ha posat **Duran Lleida** a l'ull de l'huracà i ja hi ha qui fa llenya de l'arbre caigut. Com és obvi, l'anunci fet per **Duran** de "renegar" del nacionalisme l'ha allunyat definitivament de tots aquells que encara veien en UDC un partit que, per afinitat històrica i ideològica, podria jugar un rol semblant al del PNB ▲

Microxip

Megasalaris

6,2

L'any 2004, el conseller delegat de l'SCH, Alfredo Sáenz, va cobrar 6,2 milions d'euros; el president, Emilio Botín, 2,7 milions;

el president del BBVA, Francisco González, 3,6 milions; el conseller delegat, José Ignacio Goñigolzarri, 2,8... I això és el blanc!

Salut » Dos 'ganones' al descobert

Abelló i Bagó s'emporten una milionada de Mèxic

→ El cas Bagó-Abelló és la notícia a Mèxic.

Víctor Saura • BARCELONA

La fama del tàndem **Abelló-Bagó** —o a la inversa— ja ha aconseguit creuar l'Atlàntic i arribar fins a Mèxic. La revista electrònica *Imagen Médica* dedica un explosiu article als negocis del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) amb l'Institut Mexicano del Seguro Social (IMSS). La revista descriu com a escandalós que l'IMSS pagués a CHC prop de 21 milions de dòlars (més de 3.000 milions de pessetes!) per quatre projectes, realitzats entre els anys 2000 i 2002, a través dels quals s'han instrumentalitzat les polítiques dels hospitals especialitzats, “i que en la pràctica —diu l'article— han demostrat ser un camí obert a la corrupció i a la impunitat” (vegeu www.imagenmedica.com.mx).

Josep Abelló, exalcalde socialista de Reus, i **Ramon Bagó**, exalcalde convergent de Calella, controlen aquest consorci d'hospitals públics locals malgrat haver deixat de tenir cap tipus de representació política, i, per molts entesos, són la millor mos-

tra del que es coneix com la transversal sanitària sociovergent. Per obra i gràcia d'aquest dos “ganones”, segons els defineix l'article, del Consorci penja un autèntic hòlding empresarial, la major part societats de consultoria i gestió hospitalària. Una d'aquestes, Consultoria i Gestió SA (de la qual **Bagó** és president i **Abelló** conseller delegat) va ser l'encarregada de fer els quatre projectes per un import total de 20.835.616 dòlars. El mateix Consorci informa d'aquests imports a www.chc.es.

“Però en la transformació financera de l'IMSS —continua l'article—, els genis catalans van oblidar que els malalts tenen drets, que necessiten una atenció de qualitat i ràpida, mitjans i medicaments per pal·liar les malalties. També van oblidar que a l'IMSS hi ha el Sindicato Nacional de Trabajadores del Seguro Social i que moltes de les decisions que es van prendre haurien d'haver estat de forma bilateral, sota pena d'incórrer en múltiples violacions del Contracte Col·lectiu de Treball.” ■

Josep Maria Via va treballar

Consultoria i Gestió és només una de les diverses empreses que pegen de Consorci Hospitalari de Catalunya SA. Segons s'informa a la web, ha treballat per a un llarg llistat de països llatinoamericans: Guatemala, Panamà, Costa Rica, Colòmbia, Perú, l'Equador, Xile, l'Argentina, Nicaragua, República Dominicana, Veneçuela, el Brasil, l'Uruguai, si bé difícilment ha obtingut contractes tan sucosos com els de Mèxic (la web no permet consultar-los tots). També ha tingut dos projectes a Europa: la reestructuració del sector

farmacèutic a Macedònia (406.444 dòlars pagats pel Banc Mundial), i la modernització dels laboratoris hospitalaris a Albània (132.094 dòlars pagats per la Unió Europea). El director d'aquests dos projectes, tots dos del 1995, va ser **Josep Maria Via**, home de confiança de l'exconseller **Xavier Trias**, exsecretari del Consell Executiu, i que anys després fundaria la consultora Gesaworld, que posteriorment passaria a mans de **Roser Vicente** (esposa del socialista **Josep Ignasi Cuervo**). Una altre cas de transversalitat sanitària. ■

Especulació » Els empleats salven la fàbrica i eviten el 'pilotasso'

El nou gerent de la Puigvert va sortir per cames de Maó

Una querella per estafa va frustrar els plans de Josep Maria Drudis de descapitalitzar una històrica empresa de bijuteria i quedar-se'n els actius

J. R. / V. S. • BARCELONA

El seu nom és **Josep Maria Drudis Zambrano** i és, des de fa més d'un any, el gerent a l'ombra de la Fundació Puigvert. La directora general, **Esperança Martí**, l'ha presentat a l'*staff* mèdic i administratiu com el seu successor quan ella es jubili del càrrec directiu per passar a ser *només* la presidenta de la Fundació. Però fins que arribi aquest dia **Drudis** continuarà a dins, però a l'ombra. El cas és que **Drudis** va aterrar a la Fundació Puigvert procedent de Maó, on va protagonitzar un tèrbol intent de *pilotasso* immobiliari que va derivar en una querella per estafa presentada per CCOO, en nom dels prop de 40 empleats, i que es va retirar encara no fa un any, a canvi —com aquell qui diu— que mai més tornés a treure el cap per la capital de Menorca.

La història s'inicia el 1999. **Drudis** apareix com el salvador d'una emblemàtica empresa de bijuteria que arrossegava fortes pèrdues i que té la seu al centre històric de Maó. El maig d'aquell any, compra Carretero i Timoner SA (Catisa) pel preu simbòlic d'una pesseta per acció, 4.200 en total, amb el compromís de mantenir l'activitat i d'invertir-hi 180 milions de pessetes. Els terrenys —5.300 metres quadrats a tocar del port de Maó— continuen en mans dels antics propietaris, però Catisa (és a dir, **Drudis**) obté una opció de compra molt avantatjosa per executar en els quatre anys següents i que en principi no podia passar a tercers. Això és el que no trigarà a fer, a còpia d'amenaçar els propietaris dient-los que o es canviava aquest punt del contracte o es veuria obligat a iniciar un expedient concursal i Catisa desapareixeria. Davant d'aquest escenari apocalíptic, l'octubre del 2000 **Drudis** obté el llum verd, i no triga a vendre l'opció de compra a una societat denominada Puck Tower 2000 SL, que segons els querellants resultarà no ser altra cosa que una societat pantalla del mateix **Drudis**.

Inversions amb trampa

Simultàniament, fa veure que s'estaven realitzant les inversions promeses, i així el febrer del 2001 Catisa compra uns terrenys en un polígon industrial a fi de traslladar-hi la fàbrica, una idea que ja s'havia previst inicial-

→ Josep Maria Drudis, amb barba, amb dos doctors de la Fundació Puigvert.

ment dins el pla per reflotar la companyia, però en realitat la compra es fa gràcies a un préstec atorgat per Puck Tower 2000. Es tractava que Catisa no pogués tornar mai aquest préstec, i així, setmanes abans fins i tot del venciment del primer termini de devolució, **Drudis**, en nom de Catisa, comunica a Puck Tower que no tornaran el préstec i que el millor és cancel·lar-lo a canvi dels terrenys.

Així, en pocs mesos Catisa havia perdut tot interès per **Drudis**. Continuava sent deficitària, i els seus principals actius (els terrenys nous i l'opció de compra sobre els de la fàbrica) ja estaven en mans d'una societat, Puck Tower 2000, respecte a la qual **Drudis** sempre ha dit no tenir res a veure, però que, com va remarcar un i altre cop la premsa menorquina quan va esclatar l'escàndol, està domiciliada a l'adreça del carrer Balmes de Barcelona del bufet d'advocats de **Drudis** (Buxó abogados), la mateixa on precisament aquest administra una altra societat, Norio Corporation.

En aquest context, el maig del 2001 apareixen uns suposats inversors interessats a comprar Catisa, i **Drudis** la ven (també a pesseta per acció). Fins i tot es convoca la premsa per presentar el representant dels nous amos de la planta, **Enric Perera García**, a qui la

querella qualifica de simple “testaferró o prestanoms”.

Arriba l'enterraempreses

La funció de **Perera** era enterrar l'empresa a fi d'eliminar obstacles quan Puck Tower executés la seva opció de compra sobre els terrenys de Catisa. Però l'agitació social va *in crescendo*, i quan aquesta empresa presenta a l'Ajuntament de Maó el projecte de construcció de 91 habitatges sobre el solar de la fàbrica es destaca tot el pastís. Abans que es pugui executar l'opció de compra, els empleats es querellen per estafa contra **Drudis** i contra l'advocat **Diego Caparrós**, del bufet Buxó. L'agost de 2003, el jutge admet a tràmit la querella.

La història s'acaba un any més tard amb un pacte a tres bandes: els treballadors accedeixen a retirar la querella i les famílies Carretero i Timoner també la demanda civil que havien interposat contra Puck Tower per evitar haver de vendre la finca; a canvi, la societat pantalla renuncia a l'opció de compra i desisteix de les accions que havien endegat per desnonar Catisa a fi de començar les obres. Avui la fàbrica de bijuteria continua oberta i torna a ser rendible. Els empleats són els amos. I del senyor **Drudis** no en guarden, precisament, un gran record. ■

Microxip

'Fuck!'

470

Algú amb poca feina s'ha dedicat a fer un rànquing dels films en què es pronuncia més cops el mot *fuck* (el renec per excel·lència en anglès) i ho ha penjat a la enciclopèdia d'Internet *Wikipedia*. Ha guanyat *Nil by Mouth* (1997), amb 470 *fucks*.

>> No badem!

Xavier Garcia · PERIODISTA

Lluís Bosch Martí, a Girona

Una exposició antològica a Girona recordarà aviat els 50 anys del pintor i activista cultural Bosch Martí

Després d'anys i anys de no poder tenir-hi una conversa com Déu mana, retrobo el pintor, muralista, professor i humanista gironí Lluís Bosch Martí (1941), en la seva salsa, el seu estudi taller del barri vell, pràcticament sota la catedral. M'hi porta l'amic comú Ricard Planas, director de la revista *Bon Art*, i comencem una gresca que durarà ben bé un parell d'hores, entre els records de la nostra coneixença, a la Barcelona gòtica dels primers anys 70, amb les corresponents rondes de supervisió etilicocultural (Portolón, Casa Pepe, galeries...), al costat de primeres espases com el poeta Josep Espunyes, el cineasta Nunes, el pintor Niebla i tants d'altres.

I, justament, en aquest seu cas, "gràcies" al temps, veig i escolto Bosch Martí millor que mai, amb una activitat mental, verbal i gestual trepidant, amb conviccions més arrelades, i que escampa amb bon humor, que jutja indispensable per no caure irremissiblement en el fons

depressiu que provoca el moment present. Aquest home és tota una icona revoltada de la millor Girona, aquella que ell va ajudar a fer, amb la revista *Presència*, el moviment de l'Estampa Popular, l'Assemblea Democràtica d'Artistes o el Grup Praxis 75, amb la intenció, ja des del 1966, d'abandonar el "carrerisme" típic del pintor burgès i la voluntat d'esdevenir, com ell mateix diu, "un pintor èpic-nacional-popular-català".

A fe de Déu i de Marx que ho ha esdevingut! Des d'aleshores deu haver format part de tots els comitès, comissions i comissariats que en el món s'han format per tal de fer activa –políticament i artísticament– la solidaritat amb tots els "damnats de la Terra", com canta *La Internacional*. Tots els grans noms (Bertrana, Carles Rahola o Picasso), totes les grans causes (la pau, Vietnam o la defensa ecològica), han fet moure els pinzells i la boca en una actitud única, com diu, de "disidència i compromís". ■

>> Quin país!

Ramon Carranza · ECONOMISTA

El preu de l'habitatge

Durant els últims dies no paren d'aparèixer estudis que expliquen el que qualsevol pot veure: que l'habitatge està molt car

És trist veure com, d'assump-tes de cabdal importància, no més se'n parla quan arriba l'estiu i sembla que no hi ha més notícies interessants amb què omplir els diaris. Que l'habitatge està molt car a Catalunya i a l'Estat no és cap novetat, que l'esforç per comprar un pis a Espanya és el més alt d'Europa també és conegut per tothom. No cal fer gaires estudis sobre la matèria. El que cal és posar solucions damunt de la taula.

El Govern de l'Estat ha pres diverses decisions: millorar la fiscalitat dels lloguers (però encara no ho ha concretat) o reduir les dimensions dels pisos per a joves a unes mesures que l'opinió pública ha considerat massa reduïdes. Però no ha entrat en un dels aspectes bàsics del problema: el parc de pisos buits.

No té sentit que els impostos que es paguen per un habitatge no diferenciïn l'ús que se'n fa. D'una

banda, els habitatges que hom adquireix amb la intenció de viure-hi, en uns paràmetres estàndard de 70 a 90 metres quadrats, no haurien de generar cap mena d'impost, ja que s'haurien de considerar un bé necessari.

Així mateix, els habitatges buits, que en la gran majoria dels casos no són res més que un producte especulatiu, haurien d'estar gravats fortament. Ja se'n van fer intents amb el tema de l'impost de béns immobles (IBI), però probablement el que caldria és un nou impost en concordança amb el perjudici social que està provocant actualment la manca d'habitatge.

El problema és complex, ja que durant molts anys el negoci immobiliari s'ha retroalimentat i, d'altra banda, és un negoci clau de l'actual creixement econòmic. Qualsevol mesura que es prengui afectarà l'economia, i segur que ho farà de manera greu. ■

Hospital de Mollet: tothom mira... i calla!

Joan Gómez i Ferrando
SECRETARI D'INFORMACIÓ D'STS-USOC

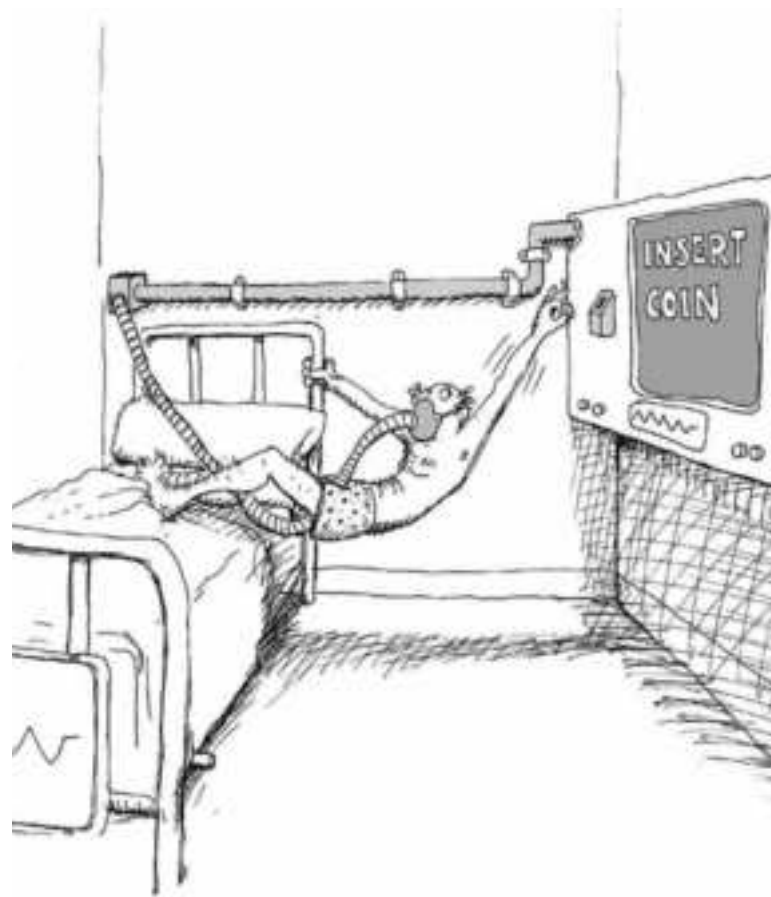
Per més campanyes que es facin a favor d'una sanitat realment pública, és evident que amb l'actual correlació de forces al tripartit això no s'aconseguirà

L'actualitat ens aporta sovint molts indicadors de com l'administració ens encamina cap a un sistema sanitari privat encara que en aparença públic, amb el qual s'afavoreixen determinats i coneguts grups empresarials. El disseny d'aquesta *sanitat pública* recau en el Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), el grup privat amb més influència dins del sistema, que canalitza directament una part molt important de la multimilionària despesa sanitària pública, mitjançant corporacions/consorcis, amb completa autonomia de gestió, opacitat inclosa –la seva naturalesa privada ho permet– i criteris netament empresarials.

Si la sanitat és un exemple de com aquest Govern d'esquerres aplica les polítiques socials, doncs, el president de la Generalitat, Pasqual Maragall, si n'és conscient –i ho deu ser, perquè en té la informació–, té un problema de credibilitat, gràcies a les actuacions del seu actual equip al Departament de Salut, però que, lògicament, es fa extensible a tot el tripartit.

Recomanaria als lectors l'ús de les hemeroteques –les actuals: no cal retrocedir–, per veure com la consellera de Salut, Marina Geli, i el seu equip –els de sempre, amb lleugers canvis de cadira per l'arribada del tripartit al Govern–, han portat i porten els conflictius temes de la Fundació Puigvert i la Policlínica del Vallès, només per citar-ne alguns dels que tenen més ressò.

D'altra banda, tenim l'escandalós afer –molt significatiu, però– de l'Hospital de Mollet, on es veu molt clarament el tipus de política sanitària que es desenvolupa des de Salut. Un hospital, aquest, petit i fàcilment controlable, gens

mediàtic –excepte a la comarca–, amb un comitè d'empresa que per a la direcció de l'hospital és ara més dòcil que mai, després que aquesta acomiadés el seu secretari i president en funcions; un fet que a la direcció no li va suposar haver de suportar cap tipus de repulsa ni acció de protesta per part d'un comitè que va desaparèixer de manera molt sospitosa de l'escena. Un hospital on es pot veure que tot el que genera negoci s'adjudica unilateralment a empreses externes afins al poder establert; vegem, si no, com tot gira al voltant de la mateixa empresa gestora de l'hospital: Gesaworld, que hi va arribar de la mà del seu fundador, Josep Maria Via, un exalt càrrec de l'anterior Govern català, ideòleg del CatSalut i que actualment és el director gerent de Mídat Mutua, que aquest passat mes de juny ha passat a ser també la mútua d'accidents de treball de l'hospital. Com també es preveu que ho sigui Fisio-gestión SA, el president de la qual és Albert Núñez, administrador i accionista de Gesaworld. L'excusa d'aquesta nova

adjudicació a una empresa de l'entorn d'aquesta gestora seria –segons paraules del director de l'hospital, Jaume Duran– les precàries instal·lacions del servei de rehabilitació del centre, i la necessitat de descongestionar-lo. No acaba aquí, però, la llarga llista d'empreses que es reparteixen els recursos de l'hospital. Per citar-ne només unes quantes, també hi són Laboratori de Referència de Catalunya, CTC Ingeniería Dedicada SA, Carlos Rocha SA, Elenpunt SA o Lesan Limpiezas SL.

L'adjudicació de contractes a totes aquestes empreses sense passar per cap licitació pública és descaradament discriminatòria –el finançament de l'Hospital de Mollet surt en un 99% del CatSalut, pel fet de tractar-se d'un hospital de la XHUP–, representa una competència deslleial, no aporta transparència, ni dona igualtat de condicions a tothom, a part d'intuir-se els més que possibles tràfics d'influències.

El que és realment greu i indignant és que tot això està dirigit per una administració que no vol escoltar les crítiques constructives pel que fa al cas que li han fet arribar infructuosament alguns dels agents socials. Encara recordem com eren aquests polítics quan ens demanaven el vot, i com ens venien que lluitarien per aplicar polítiques socials transparents. Serà bo no perdre la memòria i recordar-ho per a futures consultes electorals! ■

S'impulsa un model sanitari privat en aparença públic que afavoreix determinats grups empresarials

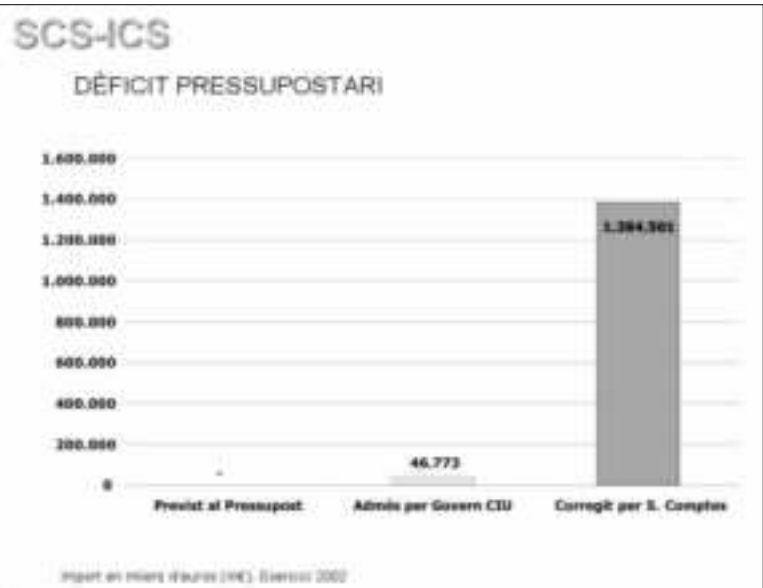
El model català,
a debat (V)

Viladecans

ERC

Els regidors d'ERC de Viladecans, Gavà, Castelldefels i Sant Climent de Llobregat han fet públiques les versions contra-

dictòries que han rebut de Salut sobre l'ampliació (o no) de l'Hospital de Viladecans. La consellera Geli el visita aquest dijous.

→ Comparativa del dèficit sanitari de 2002, abans i després de l'informe del Síndic.

de crèdit, són contractes civils que no tenen la consideració d'operació financera", escriu **Portabella**. Pel mateix motiu, l'interventor també entenia que els contractes de *confirming* que el CatSalut va formalitzar amb diverses entitats financeres pels quals aquestes gestionaven i avan-

Els 'confirmings' contractats per l'SCS per pagar proveïdors van tenir un cost de 30 milions extres

ven el pagament de les factures dels proveïdors al seu venciment –la qual cosa generava un crèdit contra el CatSalut– tampoc no s'havien d'incloure dins l'endeutament a curt termini, en tractar-se també d'un contracte civil. El cost d'aquests *confirmings* va ser de 30 milions d'euros, dels quals 25,3 milions corresponen al servei i 4,7 a interessos de demora. En la seva resposta a l'interventor, el síndic **Agustí Colom** ni tan sols es molesta a contestar el raonament que els *confirmings* i els censos emfitèutics tècnicament no siguin operacions financeres.

La sangonera de l'HGC
Un altre capítol oblidat de la gestió sanitària convergent correspon a l'Hospital General de Catalunya (HGC).

→ La major part de la despesa oculta anava a concerts, la clau del model català.

Amb seu a Sant Cugat del Vallès i nascut de la iniciativa privada l'any 1974, l'HGC no va entrar en funcionament fins al 1985, i alguns anys més tard, el 1993, ja es va veure obligat a presentar suspensió de pagaments amb un passiu de més de 72 milions d'euros (12.000 milions de pessetes). A banda dels quitaments pactats amb els creditors, si el centre privat va aconseguir salvar els mobles va ser en bona part gràcies a la intervenció de l'administració pública. La Generalitat –l'Institut Català de Finances (ICF)– va avalar crèdits per valor de 21.636.000 euros (3.600 milions de pessetes), però el 1999 l'hospital va presentar la fallida voluntària, amb la qual cosa els bancs "van exigir el compliment íntegre de les operacions ga-

rantides". Així, els anys 2001 i 2002, segons l'informe de la Sindicatura, una part de les despeses sanitàries correspon a aportacions del CatSalut a

L'apunt

→ Crèdits a llarg termini

Amb data 31 de desembre de 2002, la sanitat pública catalana devia un total de 680 milions d'euros (més de 113.000 milions de pessetes) en quatre crèdits a llarg termini, dos dels quals amb la Societat Rectora Borsa de Valors (per imports de 260 i 200 milions), amb el Banco de Crédito Local de España (60 milions) i amb l'alemany Bayerische Hypo und Vereinsbank (160 milions).

Endogàmia » Una explicació del perquè del silenci?

Els alts càrrecs responsables del 'forat' continuen a l'administració

V.S. · BARCELONA
Les martingales comptables del Departament de Sanitat (avui, Salut), durant el període 2000-2002, més enllà de la responsabilitat política dels aleshores consellers de Sanitat (**Eduard Rius**) i d'Economia i Finances (**Artur Mas** fins al 2001, i **Francesc Homs** a continuació), no haurien estat possibles sense la *cooperació necessària* dels alts càrrecs que els envoltaven. Es dona la circumstància, però, que com a mínim tres d'aquests encara formen part de les altes jerarquies de l'administració catalana. Així, **Enric Mangas** va ser, entre els anys 2000 i 2003, director general de Seguretat Social del Departament d'Economia i Finances, la qual és la responsable del control de la despesa del de Salut. Al gener de 2003 va ser

nomenat director general del Servei Català de la Salut (SCS), fins que amb el canvi de Govern va ser substituït per **Carles Manté**, però recol·locat com a director gerent del Consorci Sanitari de Barcelona, la regió sanitària més important de l'SCS. L'actual número dos d'aquest consorci i gerent adjunt de **Mangas** a la regió Centre és **Josep Ganduxé**, el qual l'any 2002 era

Enric Mangas, Josep Ganduxé i Miquel Argenté gaudien de la confiança de CiU i ara la tenen del PSC

director general de l'Institut Català de la Salut (ICS). D'altra banda, **Miquel Argenté**, que era el director de l'àrea econòmica de l'SCS, continua avui exactament en el mateix càrrec. Posats a ser malpensats, un dels principals beneficiaris del model sanitari convergent ha estat el Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), del qual pegen bona part dels hospitals i centres sanitaris concertats i mitja dotzena de societats anònimes. El seu director general durant 20 anys va ser **Carles Manté**, avui director general del CatSalut, i responsable, per tant, que **Mangas**, **Ganduxé** i **Argenté** continuïn ocupant càrrecs de responsabilitat a l'administració sanitària (més informació sobre l'endogàmia sanitària a EL TRIANGLE 702). Val a dir, però, que altres alts càrrecs del període 2000-2002 sí que

→ D'esquerra a dreta: Enric Mangas, Esperança Martí (Fundació Puigvert), Ramon Massaguer i Josep Ganduxé, en una foto de l'any 2002.

han deixat l'administració de la Generalitat. És el cas de **Ramon Massaguer**, secretari general del Departament de Sanitat entre els anys 1999 i 2003, i avui gerent d'urbanisme de Barcelona, o de **Josep Prat**, el qual durant aquest mateix període va ser el director general del Servei Català de la Salut. Casualment, però, **Prat** torna a estar en l'òrbita del CHC, del qual ja havia estat directiu als anys 90, ja que, segons la seva pàgina web

(www.chc.es), forma part del consell d'administració del Consorci Hospitalari de Catalunya SA, una d'aquestes societats anònimes que pegen del CHC.

Mullader ínfim
Davant d'aquest desori, el mullader ha estat ínfim. Crítiques d'un dia de **Joan Boada** (ICV), d'**Uriel Bertran** (ERC) o de **Jordi Terrades** (PSC), tots ells membres de la comissió parlamentària de la Sindicatura de Comptes, algun titular també d'un dia, i para de comptar. Cap editorial, cap columnista estrella, cap tertúlia, cap portada, per descomptat cap comissió d'investigació. Per **Terrades**, el qual es va molestar a fer un *power point* amb les principals dades de l'informe (del qual reproduïm dues imatges), aquest posa de manifest que CiU feia servir "instruments que són legals, però claríssimament opacs, per desplaçar deutes cap a exercicis futurs". "En l'etapa d'**Artur Mas** com a conseller en cap –hi afegeix– el Govern tenia la mà foradada". El 22 de juny la comissió de la Sindicatura de Comptes va aprovar un dictamen en el qual expressava "la seva preocupació per la gestió dels comptes de la Generalitat durant els períodes analitzats" (que inclouen altres organismes a més de l'SCS i l'ICS) i instava el Govern a seguir les recomanacions de la Sindicatura, les quals, en aquest cas, es resumeixen a ser més endreçat i rebaixar els costos financers. Moció aprovada... i cas tancat. ■

Microxip

Iniciativa popular

16

El Parlament de Catalunya ha aprovat la Llei d'iniciativa legislativa popular, que permet, entre altres coses, que sigui vàli-

da la signatura dels joves a partir dels setze anys. Hi han votat a favor les forces del tripartit i CiU. El PP, és clar, s'hi va oposar.

»» Reservat

Les expectatives de negoci del nou estadi, causa de la guerra Lara-Dani

Aquest dimarts 7 se sabrà si **Daniel Sánchez-Llibre** continua presidint l'Espanyol o si, per contra, és substituït per l'alternativa que lidera **Claudio Biern**, amb el suport explícit del primer accionista de l'entitat, **José Manuel Lara Bosch**. La campanya ha estat marcada per una agressivitat inusualment explícita, sobretot tenint en compte que l'equip no va malament, com tampoc el seu principal projecte extraesportiu: la construcció d'un nou estadi a Cornellà. Però precisament, segons expliquen els entesos en el món periquito, és aquí on s'ha de buscar una bona part de les causes d'aquesta guerra oberta entre els dos sectors: en primer lloc, perquè **Lara**, que fa temps que sent una aversió creixent i indissimulada per **Sánchez-Llibre**, no pot permetre que aquest sigui recordat com l'artífex del nou estadi i ell com l'enterrador de Sarrià, però sobretot per una qüestió d'expectatives de negoci. Al voltant del nou estadi es construiran hotels, restaurants, una zona comercial, cinemes, habitatges... i la clau de tot aquest potencial la tindrà la junta directiva que governi l'Espanyol durant els pròxims anys. Les forces entre tots dos estan igualades, però es creu que el petit accionista acabarà decantant la balança a favor de **Dani**.

Adjudicació d'or de Carles Manté (CatSalut) a la seva antiga casa (CHC)

Servei d'Emergències Mèdiques (SEM), empresa pública d'ambulàncies que depèn del Servei Català de la Salut (CatSalut), ha adjudicat un contracte d'assistència tècnica integral a la gestió operativa a una unió temporals d'empreses (UTE) formada pel Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) i International Health Services Argentina, per un import de 4,4 milions d'euros. L'adjudicació—a la qual únicament ha fet referència *Diario Médico*—ha causat sorpresa en cercles sanitaris, ja que l'oferta d'aquesta UTE va ser la més ben puntuada malgrat que hi havia propostes més econòmiques d'empreses amb més experiència, com la de Siemens o la de Telefónica. I es dona la circumstància que el director general del CatSalut, **Carles Manté**, havia estat abans, durant molts anys, director del Consorci Hospitalari de Catalunya.

Les preguntes sobre viatges institucionals es posen de moda

Algunes de les polèmiques recents, l'oposició les ha creades gràcies a les dades sobre despeses en viatges de membres del Govern català que ha proporcionat el mateix Executiu en respostes parlamentàries. Aquest és el tipus de dades que CiU mai no donava, però ara s'han convertit en un autèntic filó. En l'últim butlletí del Parlament, **Daniel Sirera** (PP) pregunta pel cost dels recents viatges de **Mara-gall** al Marroc i del conseller **Rañé** a Wolfsburg, mentre que **Núria de Gispert** (CiU)—sens dubte, la més preguntaire de la Cambra—ho demana tot (durada, cost, objectiu...) sobre els viatges que hagin pogut fer tres alts càrrecs de Justícia els anys 2004 i 2005.

Miró i Ardèvol s'enfronta a López Schlichting a la COPE per l'Estatut

Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians, és assidu a la tertúlia de *Las tardes con Cristina*, que condueix la periodista **López Schlichting**, una exponent de la *caverna* més furibunda. La setmana passada, l'exconseller d'Agricultura, que és la «quota catalanista» de l'emissora, va gosar discrepar del discurs de **López** arran de l'Estatut. Tot i les profundes discrepàncies de **Miró** envers el projecte estatutari, sobretot en el que afecta a temes morals, la diatriba de la periodista en referir-se al secretisme que havia envoltat les negociacions i al finançament va molestar l'exconseller, que va voler entrar a defensar la posició catalana en el pla financer. Quan **Miró** va dir «*estás equivocada*», **López** es va alterar de forma ben audible i només un tall de publicitat va evitar que la cosa anés a més.

Església » És l'única residència geriàtrica al Barri Gòtic

Els caps de San Vicente de Paül volen tancar un asil

L'arquebisbat de Barcelona intenta mantenir-se al marge de la querella per estafa presentada per l'entitat catalana contra els dirigents espanyols

Pep Martí • BARCELONA

Les Conferències de Sant Vicenç de Paül de Barcelona han presentat una querella criminal contra la Sociedad de San Vicente de Paül en España, tal com vam informar la setmana passada (vegeu el núm. 764). Els acusen d'haver-se apoderat del patrimoni de les Conferències. Els suposats delictes són per estafa i apropiació indeguda, falsificació en document públic i privat i encobriment. Les maniobres dels responsables de la Sociedad han suposat vendre's set immobles de la ciutat de Barcelona. Però un dels casos més feridors afecta una llar d'avis.

La Casa Familiar del Barri Gòtic és l'única residència geriàtrica que funciona en aquest barri de Barcelona. Acull una vintena de persones grans en un immoble del carrer de Sant Sever, número 4. El centre depèn de la Fundació Benigno Sampederro, que es va constituir a la fi dels anys vuitanta amb la finalitat de construir la residència.

Avis al carrer

La fundació estava formada per membres de les Conferències de Sant Vicenç de Paül, i va ser registrada a nom de la Sociedad, amb l'acord explícit que l'immoble estaria destinat a residència per a persones de la tercera edat. Ara, els responsables de la Sociedad han decidit vendre l'immoble, i la residència es tancarà. És una casa que pertanyia a l'Església de Barcelona des del segle XV i va ser rehabilitada per la gent de les Conferències el 1988.

Al juliol passat, **Rafael Fernández de Clerk**, vicepresident i apoderat de la Sociedad, i **María Luisa Téllez Álvarez**, apoderada, van efectuar la venda de l'immoble a favor de la immobiliària Orangine SL. Segons els que-

→ L'immoble del carrer de Sant Sever venut pels 'paüls' espanyols.

rellants, l'operació té una clara voluntat especulativa; però, a més, és fruit d'una voluntat de revenja contra les Conferències de Barcelona, que estan en franca oposició a la deriva centralitzadora i autoritària de San Vicente de Paül en España.

Venjança

La residència d'avis funciona força bé, i l'estat de la finca és bo, però la Sociedad ha declarat la guerra a **Ramon Maria de Veciana**, president de la Fundació Benigno Sampederro i membre destacat de les Conferències, oposat als caps espanyols de l'organització. **De Veciana** explica a aquest setmanari que «aquí el que ha succeït és que un grup de persones s'ha apoderat de la Sociedad, veient que té molt de patrimoni i que és plena de gent molt gran, i que seria fàcil controlar-la. El seu comportament és clarament contrari a l'ordenament jurídic, i fan exactament el contrari del que prediquen».

De Veciana, un antic professor de dret de la UB, no té gaire confiança en l'arquebisbat: «Un bisbe té obligacions jurídiques i pastorals. **Martínez Sistach** va beneir la seu de la residència quan era bisbe auxiliar, però no crec que es mulli». A alguns, l'Evangeli no els dona coratge. ■

Una associació internacional en males mans

Les Conferències de Sant Vicenç de Paül van ser fundades a França el 1833 amb l'objectiu de practicar la caritat des de la discreció més absoluta. A vegades han hagut de defensar la seva personalitat davant intents d'integrar-les en altres organitzacions catòliques. Així ha passat enfront de la pretensió que fossin absorbits per Càritas. Ells diuen que un 95% dels seus ingressos es destinen als pobres, ja que les Conferències pràcticament no tenen organització administrativa.

Són una organització internacional amb una estructurada federal. Malauradament, però, els *paüls* catalans no poden apel·lar a la intervenció de la direcció internacional perquè el seu cap és un dels querellats, **José Ramón Díaz Torremocha**, expresident de la Sociedad a Espanya i un dels protagonistes d'una història que sembla una pel·lícula de gàngsters. ■

Els querellants voldrien la intervenció de Martínez Sistach, però no creuen que es produeixi

Microxip

Esmenes

1.928

Els diferents grups parlamentaris han presentat un total de 1.928 esmenes als Pressupostos de la Generalitat per al 2008. Qui

més n'ha aportat és CiU, amb 1.409. La resta són del PP (395), del Grup Mixt (118) i sis de conjuntes entre PSC, ERC i ICV-EUiA.

» Reservat

A Reus s'ho passen d'allò més bé amb les peripècies dels seus polítics

Les famílies benestants de Reus «resaven» aquests dies per **Josep Labelló**, el seu exalcalde, exdiputat socialista i actual president del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), una agrupació que aplega una seixantena de centres sanitaris vinculats a administracions locals. Bé, això de «resar» és perquè es va aixecar un murmurí, això sí, fluixet, que corria de boca a orella, sobre la momentània desaparició de **Josep Abelló Padró**, que no s'ha de confondre amb el seu cosí segon, el madrileny **Juan Abelló Gallo**, també d'ascendència reusenca. Tranquils! **Josep Abelló** està sa i estalvi i més content que unes pasqües des que, segons explica un dels seus íntims, ha donat un gir a la seva vida i se n'ha anat a viure amb un amor de joventut. Felicitats! Però a Reus encara corren més comentaris jocosos sobre les seves figures polítiques, en especial de **Miquel Àngel López Mallol**, regidor del PP i vicepresident primer de la Diputació de Tarragona, l'artífex que ha fet possible que CiU conservi aquesta corporació. Doncs bé, quan es va separar **López Mallol**, la va exdona va entrar a treballar a l'Hospital de Sant Joan de Reus, del consell d'administració del qual era i continua sent membre. Per cert, els anteriors presidents són el republicà **Ernest Benach** i **Josep Abelló**.

La legalització d'estrangers passarà a la Generalitat abans de final d'any

El Govern de la Generalitat negocia de manera discreta el traspàs de la legalització de la mà d'obra estrangera. En les converses participen quatre ministeris –Interior, Assumptes Exteriors, Treball i Administracions Públiques– i tres conselleries –Interior, Treball i Governació. Els negociadors pretenen arribar a un acord abans del 31 de desembre. Els papers dels estrangers es descentralitzaran de la Delegació del Govern –on provoquen enormes cues– i es faran a les oficines de treball de la Generalitat. Amb aquesta operació, el Govern català podrà presentar-se davant els ciutadans al principi de l'any amb un traspàs important i el PSOE podrà dir que «Zapatero compleix». En la propera legislatura, s'enllestirà el traspàs de la Inspecció de Treball.

Jordi Pujol pateix d'Alzheimer en el seu llibre 'Memòries (1930-1980)'

El primer volum de les esperades memòries de l'expresident **Jordi Pujol**, corresponent al període 1930-1980, ha desconcertat més d'un veterà polític que ha conegut de prop els avatars del fundador de CDC. Sobta, per exemple, que només dediqui una brevíssima pinzellada a dos dels militants de primera hora que més van ajudar-lo a «fer política»: **Miquel Esquirol** i **Miquel Sellarès**. Especialment sagnant és el cas d'**Esquirol**, que va fer milers de quilòmetres com a xofer voluntari al costat de **Pujol**. Diu d'ell: «**Esquirol** era una antiga coneixença dels moviments catòlics de la joventut» (pàgina 270). I això és tot. S'ha de ser desagraït o tenir Alzheimer per matar d'aquesta manera un col·laborador tan incondicional.

Oleguer Pujol Ferrusola mitjança en la compra d'oficines del Santander

Oleguer Pujol Ferrusola, el fill petit de l'expresident de la Generalitat, ha mitjançat en l'operació de venda de la xarxa d'oficines del Santander d'**Emilio Botín**, segons informa el butlletí *elconfidencial.com*. Un grup de fons d'inversió integrat per Drago Real Estate Partners, Sun Capital Partners i Pearl Group pagaran 2.040 milions d'euros per 1.152 oficines. D'aquesta manera, **Botín** es ven els locals, amb una plusvàlua de 860 milions, tot i que ara li tocarà pagar els lloguers d'aquestes oficines bancàries. Un dels compradors, Drago Real Estate Partners –empresa radicada a les paradisíques illes del Canal– està gestionat per Mare Nostrum Capital Managers, una empresa vinculada a l'empresari madrileny **Luis Iglesias** i amb la qual col·labora el caganíu **Pujol Ferrusola**.

Política » El líder de CDC presenta el «dret a decidir» com a eix

Mas va agafar les idees d'Ibarretxe per al seu pla

Duran i Lleida va donar suport als plantejaments del dirigent de Convergència i va rebutjar que els seus missatges tinguin res a veure amb els dels bascos

R. T. • BARCELONA

El líder de Convergència Democràtica de Catalunya, **Artur Mas**, ja ha fet el cim amb la conferència pronunciada davant més de 2.500 persones al Palau de Congressos. Les expectatives dipositades en l'esdeveniment eren grans i el dirigent convergent ha matisat algunes de les propostes que, en línies generals, ja eren conegudes. Així, les principals novetats han estat l'aposta pel dret a decidir i la petició d'un govern d'unitat per defensar l'Estatut si aquest és retallat brutalment pel Tribunal Constitucional o, en el seu defecte, la convocatòria d'eleccions anticipades.

A la rebotiga de CDC, es troba una operació per fer d'aquest partit una mena de Partit Nacionalista Basc (PNB) amb un discurs trencador que delimiti amb claredat l'espai nacionalista i l'espai que podríem anomenar *espanyolista*. Seguint aquesta línia, el missatge de **Mas** ha estat dirigit cap al seu electorat, amb concessions a sectors d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i fins i tot del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) per eixamplar la base del seu projecte.

L'estratègia de **Mas** és caminar cap a una situació semblant a la del País Basc i, en aquest sentit, va fer seva la reivindicació del *lehendakari* **Juan José Ibarretxe** a l'hora de demanar el «dret a decidir». En el seu discurs, el dirigent convergent va ser molt clar: «El catalanisme del segle XXI s'ha de plantejar el dret de la nació catalana a decidir de forma democràtica, lliure i pacífica. [...] El dret a decidir d'un poble és l'exercici de la democràcia en estat pur [...]».

El principal missatge de **Mas** és calcat de l'exposició que va fer **Ibarretxe** en el seu discurs d'investidura, quan va avançar les seves línies

A CDC destaquen que una de les bases per afermar el catalanisme és tenir una majoria sòlida

→ Artur Mas en un moment de la seva conferència.

ideològiques: «el concepte de poble basc com a subjecte polític, la territorialitat d'aquest poble, el concepte del dret a decidir i la necessitat d'establir relacions mitjançant el pacte». **Ibarretxe** va fer moltes al·lusions a la figura dels seus drets. Potser la millor plasmada és la citació que va fer a Gernika al juliol de 2006, quan va reclamar que el poble basc té «el dret a decidir el seu propi futur en igualtat, solidaritat i fraternitat amb els altres pobles de la Terra».

Malgrat algunes similituds, en cercles convergents es nega que el discurs d'**Artur Mas** sigui similar al d'**Ibarretxe**. «En la conferència va deixar molt clar que cal una majoria social per fer avançar el país. Va parlar de convèncer per assolir una majoria sòlida en els temes de país. I va subratllar que cal bastir l'estructura del catalanisme des dels grans consensos, en els temes que poden unir els catalans i no en els que els poden separar», diu una font de CDC.

El mateix **Josep Antoni Duran i Lleida**, sorprenentment, va recolzar el discurs d'**Artur Mas** afirmant que els seus plantejaments no són els d'**Ibarretxe** i va matisar que «el problema dels drets d'un país no és tenir-los, sinó poder exercir-los». ■

Tarradellas va pressionar Jordi Pujol

Les memòries de **Jordi Pujol** ja són al carrer. L'expresident de la Generalitat durant més de 23 anys fa una acurada crítica del seu antecessor, **Josep Tarradellas**, a qui qualifica de gaullista i d'egocèntric. «Des que es llevava fins que se n'anava a dormir, tenia només una feina: mantenir viva la Generalitat a força d'anar-se repetint que ell n'era el president.»

Pujol comenta que «la reserva de **Tarradellas** cap a la meua persona s'inicià quan jo vaig optar per la política activa». També relata que el vell polític exiliat el va pressionar perquè dimitís com a president del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i la seva negativa va acabar de trencar les relacions entre ambdós. Tant que **Tarradellas** va endarrerir «tant com va poder» la presa de possessió de **Pujol** com a president. «Humanament és comprensible», hi afegeix amb sorna **Pujol**. ■

El 'clan de l'avellana' sanitari

La destitució de Francesc José María com a director gerent de l'Institut Català de la Salut posa fi a dos anys de situació molt tensa a l'organisme gestor de la sanitat pública catalana, i posa al descobert els jocs d'interessos i d'influències de grups de pressió vinculats al negoci sociosanitari

Text: E. L. **Foto:** Ivan G. Costa

En el món de la política catalana es coneix per *clan de l'avellana* un sector de dirigents d'ERC –els Carod, Benach, Bargalló...– forjats en terres tarraconines. Però en l'ambient sanitari del país, quan es parla del *clan de l'avellana*, se sol fer referència a un potent *lobby* de professionals del món hospitalari els tentacles del qual s'estenen per bona part del sistema sociosanitari públic i privat.

L'home fort d'aquest altre *clan de l'avellana* és Josep Abelló, alcalde socialista de Reus entre el 1985 i el 1999 que, quan va deixar l'alcaldia, va centrar les seves activitats en el camp de la gestió sanitària, que ja coneixia com a principal responsable de l'Hospital de Sant Joan i de l'empresa local de serveis sanitaris integrals Sagessa (en els consells d'administració dels quals, per cert, va coincidir amb Ernest Benach, llavors regidor a Reus).

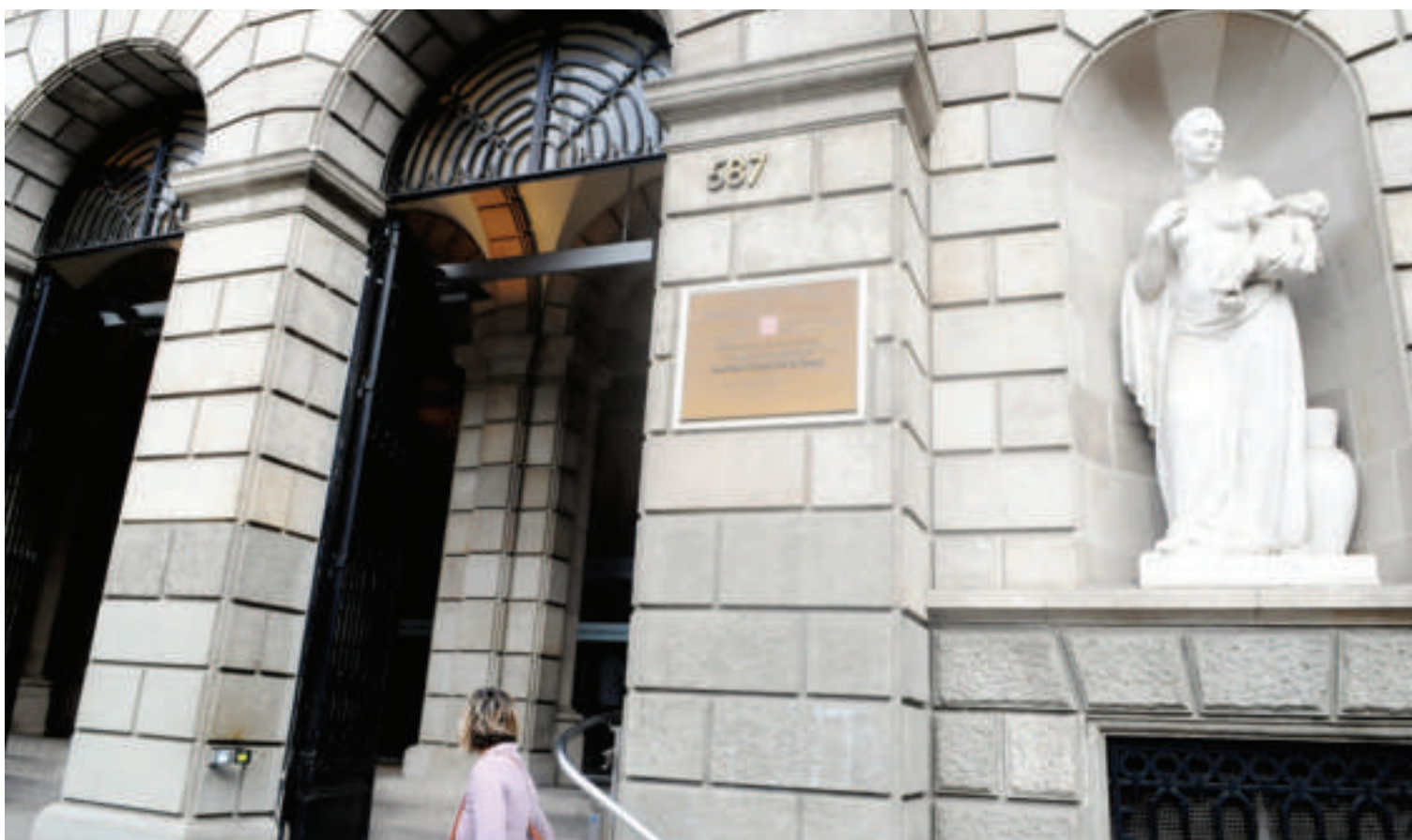
LA BASE OPERATIVA

Des de la base reusenca, Abelló va fer el salt al Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), una patronal que agrupa una seixantena de centres de titularitat local, comarcal o privada i que bàsicament es nodreixen de serveis concertats amb la sanitat pública. L'organisme el presideix des del juny passat Josep Maria Loza (exdirector general de Caixa Catalunya), però qui remena les cireres és Abelló, que n'és conseller delegat. El consorci és la base operativa des de la qual el clan ha anat movent els seus peons.

Bona prova en són els darrers directors del Servei Català de la Salut (SCS): Josep Prat Domènech (1999-2007), exgerent de l'hospital de Reus; Carles Manté (2004-2007), avui vocal del CHC; l'actual gestor, Josep Maria Sabaté, exdelegat de Sanitat a Tarragona. L'SCS és l'organisme dependent del Departament de Salut que finança tot l'aparell sanitari públic català, i que administra un ingent pressupost que nodreix tant els centres públics com els privats concertats.

L'any 2006, l'influent *lobby* tarraconí va fer un pas més en la seva posició de privilegi. Francesc José Ma-

Els tres últims directors del Servei Català de la Salut han estat vinculats al principal consorci d'hospitals privats

Seu de l'Institut Català de la Salut, a Barcelona. La crispació als ambulatoris ha marcat els dos anys de gestió de Francesc José María al capdavant de l'organisme.

PASSAT MAOISTA

■ ■ Francesc José María té, com molts de la seva generació, un passat d'extrema esquerra. Simpatitzant de Bandera Roja en el tardofranquisme, més endavant va arribar a militar en el Partit del Treball de Catalunya, una escissió del PSUC d'orientació maoista, que més endavant es va integrar en el Partit del Treball d'Espanya. Amb tot, no renega del seu passat, ja que fa un parell d'anys va fundar l'associació Pa, Treball i Llibertat, integrada per exmilitants del PTE, que presideix.

El seu substitut a la direcció de l'ICS, Enric Argelagués, té un perfil prou diferent: hematòleg de prestigi i home amb fama de dialogant pels sindicats sanitaris, arrosse-

ga, però, una taca important en el seu expedient: l'incendi de l'hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti), de Badalona, d'aviat farà un any, centre del qual Argelagués ha estat director fins ara.

ria, un altre home estretament vinculat a Abelló i a les vores cap de Relacions Laborals del CHC, era nomenat per la consellera Marina Geli nou director gerent de l'Institut Català de la Salut. L'ICS és el consorci que proveeix els serveis sanitaris de la xarxa de centres d'a-

tenció primària (450 ambulatoris), més els vuit hospitals de titularitat de la Generalitat. És la primera empresa pública del país, amb 39.000 treballadors i prop de 2.600 milions d'euros de pressupost.

En els sectors sanitaris va sorprendre tant el nomenament de

José María com el relleu del seu antecessor, el cirurgià Raimon Belenes, que estava conduint amb força mà esquerra un procés del qual els sindicats recelaven molt: la conversió de l'ICS en una empresa pública. Les males llengües diuen que, quan Geli va ser confirmada pel president José Montilla, va depurar Belenes, que havia sonat amb força com a nou conseller.

D'altra banda, José María no és metge i la seva relació amb els sindicats era cridada a ser tensa, ja que duia anys treballant com a advocat per a empreses sanitàries. O sigui que ja s'havien vist les cares en multitud de conflictes laborals.

I així ha estat: la conflictivitat amb les forces sindicals ha viscut moments incandescent, com ara la conversió, per la via ràpida, de l'ICS en empresa pública o bé l'intent d'ampliar l'horari d'obertura dels ambulatoris, que va ocasionar la vaga més sonada que s'ha vist en la sanitat pública. Diuen que aquest episodi el va distanciar definitivament de Geli.

Però el punt més discutit de la seva gestió ha estat la imposició de jubilació forçosa dels metges de més de 65 anys, que José María pretenia substituir amb professionals importats de l'estranger, per aba-

La jubilació forçosa dels metges de més de 65 anys, declarada il·legal pel TSJC, ha situat l'ICS prop de la fallida

ratir costos. El tret li va sortir per la culata, ja que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va declarar improcedents els acomiadaments. Les indemnitzacions que ara cal pagar –que poden sumar uns 100 milions d'euros– situen l'ICS en quasi fallida tècnica.

Salut confirmava fa alguns dies la destitució de José María, que «s'emmarca en el procés de substitució de directius». És a dir, sense explicar-ne els motius. Però és evident que la seva relació tant amb la conselleria com amb la majoria de quadres tècnics de l'ICS –molts dels quals han plegat durant aquests darrers dos anys– era insostenible. Ell mateix sembla que també marxa molt cremat, molest per haver-se assabentat a través del portal *Diario Médico* del seu cessament i perquè, tal com comenta al seu cercle íntim, en totes les polèmiques decisions que ha pres, no feia res més que complir ordres de la consellera, i ara el fan servir de cap de turc. ©

Un estudi fet a mida posa els hospitals pels núvols

S - SOCIETAT

Divendres, 27 d'octubre del 2000 - Regió 7

MANRESA

El Centre Hospitalari és un dels 20 millors hospitals de l'estat, segons un estudi privat

JOAN PUIGÉ

pressa d'informació

del sistema sanitari català

Regió 7 - Divendres, 27 d'octubre del 2000

IGUALADA - 17

IGUALADA

L'Hospital, entre els millors d'Espanya

El centre assistencial igualadí queda primer en l'apartat dels Hospitals Generals Mitjans

20 - ACTUALITAT

El VALLÈNC, 27 d'octubre de 2000

Dimecres una representació vallenc es desplaçava a Madrid per recollir el trofeu

L'Hospital de Valls encapçala la llista dels millors centres sanitaris d'Espanya

REINACCIÓ/VALLS

final el concili Lluís Bellón va des-

La premsa comarcal ha publicat en els últims dies que els seus respectius hospitals —ja fos el d'Igualada, Manresa, Mataró, Vilafranca del Penedès, Olot, Palamós, Valls, Sabadell i tres centres de Barcelona— estaven entre els millors de l'Estat espanyol. Així ho ha dictaminat un estudi anomenat "TOP 20: els millors hospitals", que ha realitzat Iasist, una consultoria sanitària filial de la nord-americana HCIA-Sachs, que cada any fa rànquings similars als Estats Units. Els directius dels hospitals premiats, acompanyats en molts casos pels alcaldes de les seves localitats, han rebut un guardó del ministeri de Sanitat. No obstant, aquest "top twenty" està aixecant molta polseguera entre els sectors sanitaris. Molts dels hospitals catalans guardonats estan gestionats per CHC Consultoria i Gestió SA, que depèn del Consorci Sanitari de Catalunya. Curiosament, Consultoria i Gestió SA va crear Iasist el 1991 i, sis anys després, se la va vendre a la multinacional nord-americana. Tal com va informar EL TRIANGLE la setmana passada, la directora general d'Iasist, **Mercè Casas**, està casada amb un directiu del Consorci Hospitalari de Catalunya, **Raimundo Belenes**, que justament va ser el primer director general de CHC Consultoria i gestió —quan s'anomenava C. Gest SL—. Per tant, ningú s'ha d'estranyar que en aquest peculiar "top" dels vint millors hospitals espanyols n'hi hagi tants adscrits al Consorci Hospitalari de Catalunya.

Els criteris pels quals s'han seleccionat aquests centres han estat criticats per professionals del sector. El

setmanari *El Vallenc* informava el 27 d'octubre passat que acabava de dimitir el vicepresident i responsable econòmic del Pius Hospital de Valls, **Jesús Giral**. Una mica en conya, aquest setmanari obria la informació recordant que "independentment dels premis que pugui obtenir l'Hospital de Valls —dimecres en rebia un altre a la capital de l'Estat espanyol— és fa difícil amagar la ineficàcia, una vegada més, manifesta pels seus gestors, abanderats pel president del consell d'administració de Gestió Pius Hospital de Valls, **Josep Maria Ollé**". Que consti, aquest "top" es referia a l'eficàcia dels hospitals, no al seu desgavell intern.

Dels vint hospitals guardonats, tretze eren catalans: la Fundació Sanitària d'Igualada, la Unitat Coronària de Manresa, l'Hospital General de Vic, el Parc Taulí de Sabadell, l'Hospital Clínic i el de Sant Pau de Barcelona, el Joan XXIII de Tarragona, la Creu Roja de Catalunya i els hospitals de Mataró, Vilafranca del Penedès, Olot, Palamós i Valls.

Segons l'estudi d'Iasist, els hospitals guardonats tenen un índex de mortalitat un 19% inferior a la resta, així com un percentatge de complicacions 2,6% menor i un cost menor per pacient. No obstant, fonts sanitàries crítiques amb aquest estudi precisen que s'han utilitzat massa indicadors econòmics en detriment dels aspectes assistencials, com el nombre de reingressos o les esperes. L'estudi ha servit, això sí, perquè els hospitals de comarques fessin una mica d'autopromoció. Només s'han de mirar els titulars de la premsa ▲

Els treballadors d'Acesa també reclamen més seguretat per a ells i per als usuaris

Si la setmana passada ens fèiem ressò de la vaga protagonitzada pels treballadors d'Autopistes de Catalunya (Aucat), concessionària controlada per 'la Caixa', aquesta hem de fer el mateix respecte a la protesta dels seus germans grans, els treballadors d'Autopistas Concesionaria Española SA (Acesa), que, no cal dir-ho, també està controlada per 'la Caixa'. Dijous passat un nombrós grup d'empleats d'Acesa protestaven davant la porta de la seu central de la companyia, a Barcelona.

Els treballadors d'Acesa consideren que bona part de la inseguretat vial respon a les subcontractacions, la desprofessionalització i la precarietat laboral, i per això demanen que s'augmenti la plantilla dedicada al manteniment de les autopistes i que se suprimeixin els subcontractats. També reclamen uns plans de pensions similars als que 'la Caixa' té amb els seus treballadors. Donada la nul·la resposta de l'empresa, es preveuen noves mobilitzacions, i més dràstiques.

Aquestes dues protestes coincideixen amb la publicació de les dades dels resultats de les

Així va quedar un dels primers vehicles del servei de viabilitat del RACC, controlat per ACESA.

AIXÒ ÉS CONSEQÜÈNCIA DE:

- LA MANCA DE FORMACIÓ
 - LA MANCA DE PROFESSIONALITAT
 - LA MANCA D'EXPERIÈNCIA
- PER UNA SEGURETAT VIAL "SEGURA"**
- AUGMENT DE LA PLANTILLA DE MANTENIMENT D'ACESA**

Comitès d'ACESA

▲ Això repartien els treballadors d'Acesa.

autopistes catalanes l'any 99. Entre totes van guanyar 28.876 milions de pessetes, de les quals 26.269 corresponen a les d'Acesa (A-2, A-7, A-17, A-19), i 777 a Aucat (A-16) ▲

Les martingales d'Ana Rosa Quintana

Del sensacional cas de plagi protagonitzat per la televisiva posada a "novel·lista" **Ana Rosa Quintana**, ja s'ha explicat pràcticament tot. Tot? No exactament. L'última brama que corre pels ambients periodístics madrilenys a propòsit de la **Quintana** és una conya marinera molt ben pensada sobre la productora responsable del programa "Sabor a ti", que cada tarda de dilluns a divendres emet Antena 3. I és que la productora en qüestió respon a l'original i oportuna raó social "Martingala". La veritat és que els comentaris sobre aquesta curiosa denominació provoquen força incredulitat, però una senzilla comprovació treu de qualsevol dubte. Només cal sintonitzar el programa qualsevol tarda: no és qüestió de ser masoquista i empassar-se les tres hores i escaig; amb els títols de crèdit del principi o del final n'hi ha prou. *Et voilà*, el "Sabor a ti" és produït per Martingala. Volem pensar que és una casualitat. És més, segur que es tracta d'una coincidència no volguda i que Martingala no preveia els futurs maldecaps literaris de l'**Ana Rosa Quintana** quan es va registrar amb aquest nom. Però tampoc no pot negar-se que la denominació ha resultat ser d'allò més apropiada. O premonitòria. O fins i tot profètica ▲

PHITECANTROPUS CORRUPTUS ► PIERINO

Microxip

Pàgines de l'últim

L'últim

Un jutjat penal de Barcelona ha condemnat tres directius de la constructora Vanguard SA a penes de presó per un delictes d'im-

prudència amb resultat de mort, la d'un treballador d'una ETT a finals del 96. L'acció contra l'empresa va anar a carrec de OCOO.

>> Perles

Un condemnat pel cas 'Zona Franca' es desfoga en un llibre

Rafael del Barco

Rafael del Barco es va passar dos anys i vuit mesos entre reixes després de ser condemnat, als anys vuitanta, per col·laboració en l'estafa del Consorci de la Zona Franca, el primer gran cas de corrupció de la democràcia que va tenir com a principal protagonista Antonio de la Rosa, pare de Javier de la Rosa i pròfug de la justícia durant una bona pila d'anys. Malgrat els més de vint anys que han passat des que va esclatar l'escàndol, les ferides no han cicatritzat, com ho demostra el fet que Del Barco hagi decidit ara escriure i autoeditar un llibre titulat precisament "Zona Franca". Es tracta d'un feixuc volum de prop de 900 pàgines en el qual es barregen els noms reals amb els de ficció, la qual cosa el converteix en únicament apte per als molt entesos en la matèria. ■

Alonso-Cuevillas, contradictori

El degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Jaume Alonso-Cuevillas, ha recorregut la decisió del jutge que desestimava la denúncia interposada en contra d'ell per una fantasmagòrica associació, còpia de la que l'advocada Avitès va presentar a fiscalia. Alonso-Cuevillas ha demanat que s'obrin diligències per poder-se defensar i que al final s'acabi arxivant. Una actitud sens dubte poc habitual, com s'admet al propi recurs, però sobretot perquè en el moment de l'arxiu, el 10 de desembre passat, Cuevillas va fer unes declaracions en què es felicitava per la decisió del jutge. ■

LA COMPANYIA RECALCA QUE MAI HA CALGUT ARRIBAR ALS TRIBUNALS

Winterthur fa fora empleats amb càncer i embarassades

Dues dones en estat de l'entorn més pròxim a l'antic president, un treballador amb un tumor a l'estómac i una altra amb una mama extirpada figuren entre les 130 baixes negociades de l'any passat

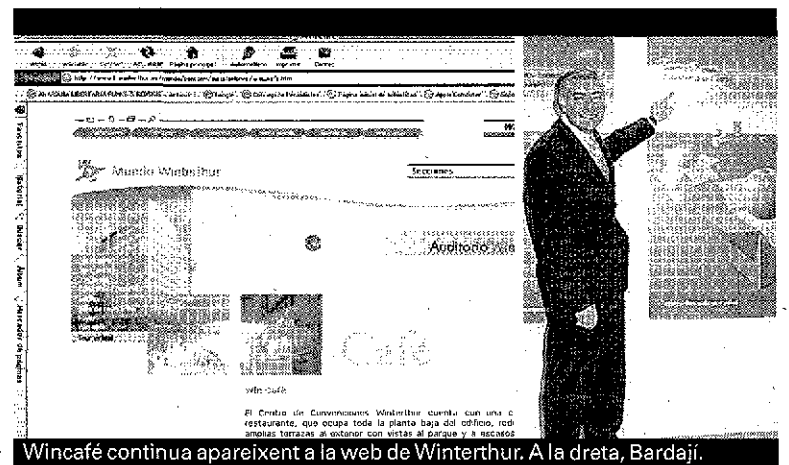
V.S. REDACCIÓ

L'asseguradora Winterthur a Espanya està portant a terme un pla de contenció de la despesa després d'haver registrat pèrdues de més de 317 milions d'euros (55.774 milions de pessetes) en els últims tres anys. Entre les principals mesures, com acostuma a passar, figura la reducció de plantilla. Segons va declarar l'octubre passat el president de Winterthur Insurance, César Bardají, al llarg de 2001 s'han registrat a l'empresa 130 baixes negociades (sobre un total de 2.300). El que no va dir és que en aquest grup hi ha, pel cap baix, dues dones que estaven embarassades i dos treballadors (un home i una dona) que estan sota tractament mèdic a causa del càncer (d'estómac i de mama). Per totes elles serà una mica més difícil que per la resta trobar una nova feina, però la nova direcció de la multinacional suïssa no s'està per romanços.

El cas de les dues embarassades té una segona vessant. Totes dues formaven part del que es podria dir l'entorn més proper de l'antic president, Jo-

sep Cercós, que va ser relegat per la casa mare (Credit Suisse) a una presidència honorífica ara fa un any i que el setembre passat va decidir abandonar definitivament la companyia en la que havia treballat durant 38 anys: es tracta de la seva antiga secretària i de la dona del seu antic director de comunicació, el qual també va ser despatxat per Bardají a les poques hores d'assumir el càrrec de CEO (*Chief Executive Officer*). Winterthur també ha suprimit algunes activitats que considerava superflues per al negoci principal, a més de deficitàries. Entre aquestes figura el "quioskwir" i el "wincafé", un quiosc (que s'ha rellugat a un tercer) i un restaurant situats a l'illa Diagonal i que, casualment, regentava l'exdona de Cercós.

A preguntes d'EL TRIANGLE, Winterthur ha admès l'existència d'aquests acomiadaments, però ha recalcat al seu favor que en tots els casos s'ha trobat una sortida econòmica negociada i que no ha calgut mai arribar als tribunals ni hi ha cap litigi pendent. La direcció de la companyia no ha cregut necessari recórrer a un ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) per reduir planti-

Wincafé continua apareixent a la web de Winterthur. A la dreta, Bardají.

lla, però en tot cas ha permès que l'amenaça de l'acomiadament col·lectiu es palpés en l'ambient, la qual cosa ha facilitat, sens dubte, les baixes incentivades. Fa uns mesos, va circular pels ordinadors de la companyia un missatge anònim en el qual es criticava "el despotisme del Cèsar" [Bardají] i es deien coses com que "les llargues llistes d'acomiadaments fetes per jefecillos acollonits per salvar-se ells primers i els seus amics proven que la por i l'ar-

bitrarietat ja estan a Winterthur, i si no, per què especular amb fer fora persones necessàries i no els paràsits de luxe?". Segons sembla, aquesta por està sobretot instal·lada entre el personal femení en edat fèrtil, estiguin o no aparellades i tinguin o no intenció de tenir descendència. El missatge també posava en dubte que amb aquestes mesures es millorin els resultats, ja que suposen un empitjorament del servei; però això, el temps ho dirà. ■

L'estudi sobre la qualitat dels hospitals catalans és un camelo

REDACCIÓ

El comitè de treballadors del Consorci Sanitari del Maresme ha emès un informe en el qual es desqualifica el suposat estudi d'una consultora nord-americana segons el qual onze dels vint millors hospitals espanyols són a Catalunya. Al comunicat es donen prou arguments com per desconfiar d'aquest estudi, que va ser difós a mitjans del passat mes de desembre i que va servir per donar una notícia positiva sobre la sanitat catalana pre-

cisament en un moment de fortes mobilitzacions entre els treballadors dels hospitals concertats (XHUP). La Vanguardia, sense anar més lluny, ho va publicar en portada.

Entre els arguments aportats pels treballadors sanitaris del Maresme destaca el fet que l'autora de l'estudi, Iasist (filial de Solucient Internacional), fos una empresa que fins a l'any 97 havia estat vinculada al Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), un grup privat presidit per Ramon Bagó (exalcalde convergent de Calella i exdirector general de Tu-

risme i recentment guardonat amb la creu de Sant Jordi) que, a través de CHC Consultoria i Gestió SA i

L'autora de l'estudi va estar lligada fins al 1997 a CHC, que gestiona bona part dels 'millors' centres

amb una mínima infraestructura, gestiona un bon nombre d'hospitals. De fet, Iasist només avalua els centres que abans li compren un determinat programa informàtic, i es dona la circumstància que entre els suposadament millors centres catalans, la major part estan gestionats per CHC. A més, un alt executiu de CHC, Raimundo Belenes, està casat amb la directora general d'Iasist, Mercè Casas.

Els treballadors també recorden que, segons la mateixa agència, l'any 2000 Catalunya tenia catorze dels 20 millors hospitals estatals (una dada que els diaris no van apreciar), i critiquen els indicadors utilitzats per l'avaluació dels centres, que es centren en la rendibilitat econòmica, però, per exemple, no tenen en compte el nombre de reingressos ni la mitjana de temps que els pacients s'estan en una llitera abans de poder accedir a un llit hospitalari. ■

Lliure pensament | Ivori

>> Porta Oberta

Agustín Aguirrebeñoa
CONSEJERO DE SANIDAD DEL GOBIERNO DE ESPAÑA

Balcanització?

Fa més d'un any de les eleccions d'Euskadi i cada dia ens llevam amb una nova notícia de la premsa associada al poder centralista espanyol. La situació s'ha polaritzat tant que ja no s'amaguen per cap de les dues parts els models d'Estat que defensen.

L'acord d'Ajuria Enea escenificava una realitat molt distinta. S'havia aconseguit unir tots els partits polítics en contra de la violència, llevat d'HB, i es plantejava la solució final dialogada del conflicte. Amb el pacte de Lizarras trenca el consens i s'arriba a un altre escenari, que en un principi il·lusiona els demòcrates de bé. La situació de treva i de diàleg semblava imparabla, el símil amb Irlanda era evocat continuament. Només dos sectors l'atacaven visceralment: el de Mayor Oreja i el de Redondo Terreros.

La manca de resultats i la tornada d'ETA a les armes mata definitivament la il·lusió generada per Lizarras. El més greu comença a prendre cos. En aquest últim any el boicot de l'Estat a l'Executiu basc ha estat manifest. Les mesures preses pel Congrés espanyol han anat dirigides a neutralitzar qualsevol possibilitat de sortida dialogada. L'estratègia d'unir el futur de Batasuna al del nacionalisme basc està donant resultat. Però el que el Govern espanyol no es plantejava era un Govern basc exigint totes les competències i amb un lehendakari parlant de fer una consulta per un estat basc lliure associat a Espanya i a Europa.

Per la seva banda, l'estratègia d'ETA continua sent la de «compitió, millor». S'ha proposat enverinar les relacions institucionals i tornar a la situació d'enfrontament civil. L'objectiu: que s'anul·li l'Estatut d'autonomia i que la situació es faci irrespirable. Això suposaria la balcanització del conflicte, forçant la presa de posició de la comunitat internacional.

És cert que s'està lluny d'aquest escenari, però amb l'estratègia d'Aznar cada dia ens hi acostam més. I qui hi surt perdent és la societat civil, la qual, paradoxalment, ni està crispada ni vol estar-ho. Pensam que, si se la deixa opinar i es respecta la seva opinió, la solució està més pròxima que mai. Però per això la classe política i totes les parts del conflicte s'han de seure a dialogar...

La privatització de la sanitat: tan terrible com real

Ramon Serna i Ros
DELEGAT DE CATAC-CTS IACI

Amb anys de retard, i després de destrossar els seus principis fundacionals, el Govern català vol finalitzar la Reforma de l'Atenció Primària de la Salut

L'anunci que diverses Àrees Bàsiques de Salut (ABS) serien gestionades per "entitats alienes" ha provocat accions de protesta que, en el cas de Cerdanyola del Vallès, han aconseguit aturar el traspass de la gestió a una entitat privada. El personal de l'Hospitalet de Llobregat també sembla decidit a impedir que dues ABS vagin a un consorci i el Govern ha contestat amb la cançó preparada a l'efecte: "No es tracta de privatitzacions perquè qui gestionarà els serveis és una entitat pública". Però qualsevol persona que no visqui totalment desvinculada d'aquest món pot veure que el Govern menteix.

El canvi de nom d'usuari pel de client, com si donés més garanties de millor atenció, com si l'afany de lucre portés implícita l'oferta d'un millor producte, respon a la sobrevaloració de l'esfera privada sobre la pública. És un fet simbòlic al costat de les idees descaradament classistes que han agafat cos en el model sanitari català: "Hem

d'oblidar la idea que tothom té les mateixes necessitats sanitàries", diuen. Pels teòrics del sistema, els rics precisen millor atenció que els pobres. Ja se sap de sempre, tenen la pell més fina. Justifiquen l'externalització de serveis en l'especialització de les empreses, raonament que sorprèn quan es dona la gestió de l'hospital d'Alzira a una UTE dominada per Aigües de Barcelona, o la nutrició parenteral domiciliària a Carburos Metàlics, o quan subcontracten empreses creades expressament per presentar-se a l'adjudicació, com observa el nostre estudi sobre la sanitat catalana.

Igualment sobta que, en una suposada economia de mercat, l'entitat gestora de la seguretat social a Catalunya hagi passat a autoanomenar-se "Grup ICS" mentre col·labora activament en el seu propi desmantellament cedint els seus centres, els nostres recursos, a altres empreses o entitats. I posant el personal que no pot acomiadar, com voldria, en un curiós parany: si vol cobrar el que li pertoca, ho ha de fer il·legalment (això sí, amb la garantia que no el perseguiran) fent-se càrrec dels compromisos privats d'aquestes entitats que se'ns presenten com a públiques.

La negociació oficial de la privatització es fonamenta en fets totalment superficials: "Les empreses públiques són de capital 100% públic, en els consorcis hi ha participació d'organismes públics, les fundacions privades són presidides per l'alcalde de la corresponent població". Passen per alt que es regeixen pel dret privat, que en qualsevol moment es poden posar a la venda, i l'alt grau d'incidència dels interessos privats, fins al punt que asse-

guradores privades presenten impunement centres públics com a propis. Quan la privatització no es pot negar, com en el cas de les mútues o de les "entitats de base associativa", les disfressen d'autogestió o de cooperativisme quan en realitat es tracta de pur i dur corporativisme que s'alimenta de mesures d'estalvi en personal i en atenció al pacient, de societats limitades amb repartiment de beneficis, de sous de lliure mercat, grans pels socis i gestors, petits per a qui simplement treballa. Pena fa que càrrecs públics justifiquin aquest corporativisme d'elit dient que els metges, i en general els gestors, guanyen poc dins del sistema.

A part de l'escarni que suposa pel personal, metges inclosos, que s'hi deixa la pell treballant i que rebutja o no pot formar part d'aquesta elit, demostren algunes de les complicitats d'aquesta reforma. Les creixents discriminacions entre treballadors/es van paral·leles a una compatibilització buscada, més que permesa, d'activitat pública i privada que traspasa la legalitat i que dona millor servei a qui més diners paga. No parlem ja del servei hotel·ler sinó del servei assistencial bàsic. Llàstima que el també lamentable funcionament de la justícia s'estigui demostrant totalment incapaç de tallar els excessos. Les inútils denúncies contra les il·legals iguals o conductes que es paguen en el nostre medi rural es van saldar amb el suport oficial a una "tradicició catalana".

Globalment, la negociació del procés de privatització és del tot absurd. A qui se li escapa la tendència mundial al neoliberalisme? L'Organització Mundial del Comerç té dissenyat l'Acord General de Comerç dels Serveis, al qual els nostres governants han donat la plena aquiescència. Els "ajuts" del Banc Mundial i de l'FMI es donen en funció de la liberalització dels mercats i de la privatització dels serveis públics. Empreses creades i capitalitzades amb fons públics (Consultoria i Gestió, del CHC) porten anys treballant activament en projectes privatit-

zadors al tercer món. Si s'aprofiten de les desgràcies de qui pateix la màxima misèria, per què haurien de ser més humanitàries amb nosaltres? Que ningú no s'enganyi.

A partir de la malintencionada confusió entre descentralització i diversificació de la gestió, el model sanitari català s'ha convertit en una barroera xarxa d'amiguisme i de complicitats. Complicitat entre partits polítics que amb l'excusa de la descentralització es reparteixen el pastís de la gestió, entre càrrecs públics i privats que s'intercanvien els rols de manera constant pel conegut sistema de la porta giratòria (ara xuclo des de dintre i ara des de fora), dels dos sindicats majoritaris i de la coalició sindical corporativista que, a canvi d'alliberaments sindicals, beneficis monetaris i càrrecs, donen l'aparença d'un control democràtic inexistent. I, més que de la complicitat, de la butxaca sempre oberta de gestors que volen cobrar més estant en molts consells d'administració.

Tot un entramat capaç de transcendir un inesperat canvi polític, de complicar la possibilitat que un dia, per expressa voluntat popular, tot plegat hagi de fer marxa enrere. Tot un panorama de corrupció generalitzada, al més pur estil Bush. D'això va el món ara. Ens estan enganyant descaradament. Estem en presència d'un fenomen de privatització subtil que tendeix a concentrar el poder estratègic i de decisió en poques mans i a allunyar els centres de decisió del control públic. Una subtilesa que combina la tendència a la concentració empresarial amb la creació de petites "botigues de salut" que aviat ens faran sentir el gust amarg que tan bé reflecteix *La cuadrilla* de Ken Loach. Ara, a més de les farmacèutiques, tenim nous grups empresarials potenciat des del poder polític que demanien a crits el nostre control. Acceptem el repte. Malgrat tots els impediments, encara som vius, encara resistim.

El model sanitari català no és més que una xarxa d'amiguismes i complicitats entre partits i sindicats

Drets Socials

Ambulacions

427

En plena ressaca de la polemica sobre l'euro per visita mèdica, la consellera Geli ha anunciat la inversió de 427 milions d'euros per la creació o reforma de vuit nous ambulatoris a Barcelona.

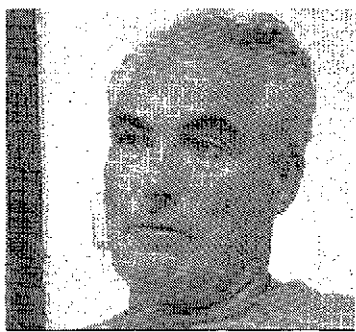
Laboral » Expert Polimers, a l'Arboç

Una protesta acaba amb un detingut i quatre ferits

REDACCIÓ

El conflicte laboral a l'empresa de components de l'automòbil Expert Polimers, a l'Arboç (vegeu EL TRIANGLE 692), s'ha enveninat completament. Dimecres de la setmana passada, la intervenció de la guàrdia civil per permetre l'entrada de dues treballadores d'ETT, a qui el piquet informatiu havia barrat el pas, va donar peu a una batalla campal que es va saldar amb quatre ferits (un dels quals va necessitar una ambulància) i la detenció del secretari general de la CGT al Baix Penedès, **Pedro Duque**, posteriorment posat en llibertat amb càrrecs.

Els fets són molt diferents segons qui els explica. D'acord amb la versió de la guàrdia civil, les persones que formaven el piquet, al voltant de trenta, no només impedièren el pas de les treballadores, sinó que van proferir diversos insults als agents (de l'estil: "La época de Franco ya acabó, fascistas!"), la qual cosa va provocar que aquests sol·licitessin reforços. Mentre intentaven entrar, primer Duque i després tot el piquet s'hau-

→ Pedro Duque, CGT Baix Penedès.

rien abraonat sobre els agents, "escupint, donant patades, trepitjades i agafades".

Per la seva banda, la CGT nega que hi hagués cap provocació, extrem que coincideix amb dos informes dels vigilants de l'empresa que van presenciar la càrrega. En un comunicat, el sindicat afirma que la subdelegació del Govern a Tarragona els va assegurar que no tenia cap notícia del que havia passat fins que van rebre la trucada de la CGT, i demana la separació del cos dels agents implicats. Per aquesta setmana, han convocat noves jornades de vaga i una manifestació. ■

Sanitat » La transversal socionvergent continua controlant el sector

Malestar al tripartit per la proposta de l'euro sanitari

La paternitat de la idea s'atribueix al director del Servei Català de la Salut, Carles Manté, durant deu anys representant d'una patronal hospitalària

REDACCIÓ

La idea, llençada per la consellera de Salut, **Marina Geli**, de pagar un euro per visita mèdica, que s'afegia a la del centim sanitari de la benzina, ha provocat un fort malestar en membres dels partits del Govern i molt especialment en el PSC. El partit no ha donat un suport explícit a la proposta, però sí a la consellera, davant l'enuig que la polèmica ha provocat en l'entorn del president de la Generalitat, **Pasqual Maragall**. Segons fonts socialistes, al partit s'ha arribat a la conclusió que "el problema" no és ella, sinó el seu equip, en part heretat de l'administració convergent.

Aquestes fonts apunten que l'equip que ha hagut d'assumir Geli és la flor i nata de l'anomenada transversal sanitària sociovergent, personificada en l'actual director del Servei Català de la Salut (SCS), **Carles Manté**. Considerat l'ideòleg de l'euro per visita, durant deu anys Manté va ser el director general del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), patronal que agrupa els hospitals municipals de Catalunya, i que presideix l'exdiputat socialista i exalcalde de Reus **Josep Abelló**. Per sota d'aquest, hi ha un insigne convergent: **Ramon Bagó**, exalcalde de Calella i exdirector general de Turisme, presideix la societat que agrupa les empreses del CHC: Consorci Hospitalari de Catalunya SA. Bagó és també president del Grup Sehrs, que proveeix de serveis a molts d'aquests hospitals municipals (càtering, neteja, etc.). De fet, Bagó forma part d'un reduït grup d'empresaris vinculats o propers a CDC que ha gaudit d'una relació privilegiada amb el departament de Sanitat. Entre aquests, **Carles Sumarroca** (General Lab, Hospital General), **Jaume Roma** (Codeh), **Josep Maria Via** (Gesaworld), **Albert Núñez** (Fisiogestió) i **Jordi Setoain** (Cetir).

"Els qui abans venien de visita ara tenen despatx, i els qui abans tenien despatx ara vénen de visita"

→ A dalt, Marina Geli i Carles Manté. A sota, Josep Abelló i Boi Ruiz.

Com a director general de CHC, Manté ja havia proposat que els pacients paguessin pel menjar mentre estiguessin ingressats o fins i tot que abonessin cinc euros al dia per estada a l'hospital. Ara, com a número dos del departament de Salut, havia convençut la consellera, metge de professió i amb escassa experiència en el món econòmic, que l'euro sanitari rebria el suport no només del CHC sinó també de l'altra gran patronal, la Unió Catalana d'Hospitals (CHC), que dirigeix **Boi Ruiz**, un bon amic de Manté, i del mateix Col·legi de Metges, la cúpula del qual sempre s'ha considerat molt propera a l'entorn convergent. La variable que Manté no havia considerat era la resposta de la societat civil. Això ha moltestat especialment el conseller d'Economia, **Antoni Castells**, a qui havien assegurat el ple suport del sector sanitari, i que, després de Geli, és a qui més està desgastant la polèmica sobre la manera com resoldre el déficit sanitari.

D'altra banda, **Josep Abelló** manté una bona amistat amb l'avui president del Parlament de Catalunya, el republicà **Ernest Benach**, que va ser regidor de Reus i president de l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus. Potser això explica la reacció inicial del líder d'ERC i també íntim de Benach,

Josep Lluís Carod-Rovira, el qual d'entrada va declarar que era una mesura a estudiar, si bé després ha preferit no tornar a referir-se a l'assumpte.

'Reus connection'

Una de les prioritats de Carles Manté en el seu nou càrrec va ser buscar una sortida al seu predecessor, **Enric Mangas**, a qui va nomenar director del Consorci Sanitari de Barcelona, una manera d'assegurar-se que rebria un tracte equivalent davant d'un eventual canvi polític. Aquesta manera de fer no és cap novetat en el sector. El director de ISCS anterior a Mangas, **Josep Prat**, és avui assessor de l'Ajuntament de... Reus. Així no és estrany que pels passadissos de la conselleria s'escolti dir que "aquí no ha canviat res, els que abans venien de visita ara tenen despatx, i els que tenien despatx són els qui ara vénen de visita".

Mentrestant, els diputats del tripartit més experimentats veuen amb preocupació com la consellera de Salut s'està cremant amb mesures impopulars, a la vegada que sembla incapaç d'afrontar altres propostes que podrien moltestar el poderós llobbi sanitari i farmacèutic, com la receptació de medicaments per unitats o la fi dels contractes exclusius a determinats proveïdors. ■

»Perles

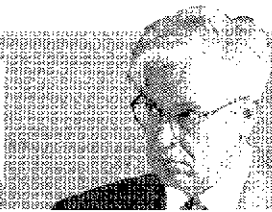
Beques per "barons catòlics" que no tinguin "defectes físics ni psíquics"

Un lector d'EL TRIANGLE ens comunica que ha rebut una oferta de beques amb unes condicions que, aparentment, vulnereu la legalitat per tots cantons. Les ofereix el Real Colegio de España a Bolònia, i són en exclusiva per a varons catòlics; "de conducta irreproachable" i que no pateixin "enfermedad ni de-

fecto físico o psíquico incompatible con el ejercicio de las funciones correspondientes" (www.bolninos.it). En una altra web (www.becas.com) això es rebaixa a "enfermedad crónica o contagiosa". El rector d'aquest Real Colegio es diu **José Guillermo García Valdecasas**, uns cognoms que fan que tot encaixi. ■

El model català, a debat (II)

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, i els seus tinentes d'alcalde socialistes, Xavier Casas i Josep Cuervo, són metges i tots tres

han passat per la presidència de l'IMAS. Una dada que reflecteix l'enorme pes de la gestió sanitària en la política local i nacional.

Salut » El republicans volen més transparència, ètica en la gestió i control democràtic

Geli diu que els proveïdors ja no dicten la política sanitària

ERC demana que es doni publicitat als concerts entre la Generalitat i els hospitals de la XHUP, als contractes d'aquests amb tercers, i a les retribucions i patrimoni dels directius dels centres

V.S. / C.R. - BARCELONA

El debat sobre el model sanitari català ha tornat al Parlament, de la mà del grup d'ERC, el qual el passat dia 14 va interpellar la consellera de Salut, Marina Geli, pel que era, va dir el diputat Uriel Bertran, "un ritme no tan dinàmic com voldríem" en els canvis de fons que s'han d'implantar en aquest model, i que en el seu moment els tres socis de govern van perfilar en el pacte del Tinell. Geli va defensar-se dient que els canvis s'estaven produint. "Hi havia un problema de falta d'autoritat política, de no haver aclarit que qui ha de planificar i decidir quines són les prioritats, què es fa a cada lloc i amb quins diners és el departament de Salut i no els proveïdors". Implicàment, doncs, la consellera va reconèixer la influència que amb els governs de CiU han tingut determinats proveïdors, el mateix que denunciava EL TRIANGLE 697.

ERC ha presentat una moció, que encara ha de ser votada, en la qual es demana, entre altres coses, que es facin públics tots els concerts entre Sa-

lut i els hospitals de la XHUP o altres centres privats, i que la contractació de serveis per part d'aquests -amb diners públics- s'ajusti a la llei de contractes de les administracions públiques; això és, que passin per concurs i es conegui l'import de l'adjudicació i el nom de l'adjudicatari. Geli va anunciar que s'estan revisant els grans convenis de compra d'activitat al sector privat, i va posar els exemples de rehabilitació, radiologia, laboratori i transport sanitari, els quals aviat sortiran a concurs i on serà Salut ("i no els proveïdors", va insistir) qui determinarà el que s'ha de fer a cada lloc.

Incompatibilitats

A la seva intervenció, Bertran va parlar del "clientelisme" que ha generat un model caracteritzat per la separació entre qui compra els serveis sanitaris (SCS) i qui els presta (ICS i XHUP), i va insistir que "la transparència, l'ètica en la gestió i el control democràtic (...) són condicions imprescindibles perquè el sistema esdevingui eficient i de qualitat, i, per tant, just i equitatiu". Bertran també

→ La ministra de Sanitat, Elena Salgado (esquerra), i la consellera Marina Geli.

es va referir als qui va anomenar "els gestors del passat", i va dir que, amb més motiu, si són aquests els que han de fer la transició entre l'antic model i el nou, "cal que no hi hagi una ombra de dubte en la gestió de tots ells".

Si en l'aspecte de parar els peus als proveïdors hi va haver una clara sin-

tonia entre Geli i Bertran, en un altre punt de la moció presentada per ERC no sembla que r'hi hagi tant. Els republicans demanen que es revisi el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs i s'estableixi l'obligació de declaració pública del patrimoni i les retribucions dels directius de les empreses

on la Generalitat tingui una participació majoritària. "Evitem que pugui haver-hi conflicte d'interessos", va dir Bertran. En el torn de resposta, la consellera no es va referir directament a la qüestió, si bé es deuria donar per al·ludida, ja que va dir que té "una seguretat clara en la gent del meu equip". ■

Hospital de Mollet » Contractes als amics i tracte deshumanitzat

Al carrer un sindicalista que denuncia irregularitats

V.S. - BARCELONA

L'hospital de Mollet constitueix un exemple pràctic de les perversions del model convergent. El seu propietari és la Fundació Privada Hospital de Mollet (el patronat del qual el formen sis membres de la Societat de Socors Mutus, dos del Catsalut i dos de l'Ajuntament de Mollet); la seva gestió està externalitzada, la porta des de l'any 2000 la consultora Ge-

saworld (fundada per Josep Maria Via i que té entre els seus principals accionistes Roser Vicente, esposa del tinent d'alcalde de Barcelona Josep Cuervo), i el seu finançament, per tractar-se d'un hospital de la XHUP, surt en un 99% del Servei Català de la Salut. Qui té l'última paraula en les decisions importants? La propietat, els gestors o els qui paguen?

Aquest recargolat *modus operandi*, aplicable a molts altres centres de la

XHUP, es converteix en un mur infranquejable a la transparència, com ha pogut constatar Joan Gómez Fernando, sindicalista de STS-USOC i secretari i president en funcions del comitè d'empresa de l'hospital.

L'any passat, l'USOC, juntament amb els altres sindicats amb representació al comitè (CCOO, AMIC i SAE), va començar a denunciar que, des de l'arribada de Gesaworld, s'havia procedit al canvi de determinats

proveïdors sense justificació aparent, i que els nous, contractats a dit, tenien "com a denominador comú ser empreses simpatitzants, afins, associades o satèl·lits" de Gesaworld. En diversos comunicats, van lamentar que l'hospital s'estigués "gestionant amb criteris industrials i no pas sanitaris", o que el clima laboral s'estigués deteriorant per "manca de comunicació, autoritarisme en general, i coacció i humiliació del personal per part d'una direcció general poc dialogant i aïllada". Gómez era l'alma mater d'aquests escrits. Portava 20 anys al centre com a cap de compres, i fins al canvi de gestió no havia tingut mai inquietuds sindicalistes. El gener de 2003 va impulsar la secció sindical de STS-USOC, i el 24 de febrer de 2004 li van comunicar que l'acomiadaven perquè s'havia procedit a externalitzar el departament de compres.

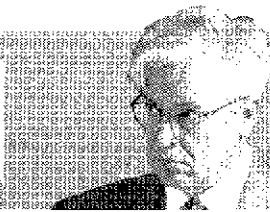
Des d'aleshores, a Mollet s'ha iniciat una intensa campanya per la readmissió de Gómez, com prova que

Explica'ns el que saps

A causa de l'impacte que ha causat el reportatge sobre sanitat publicat al número 697, EL TRIANGLE ha decidit fer un seguiment especial d'aquesta matèria. En aquest sentit, encoratgem els professionals perquè, com ja han començat a fer altres, comparteixin amb nosaltres el seu coneixement del sistema des de dins. Envieu-nos missatges a: redaccio@eltriangle.info Garantim confidencialitat.

al seu judici, que va tenir lloc el passat dia 13, hi assistissin representants de diversos sindicats i la plana major del seu. A banda, Gómez ha prosseguit amb la seva tasca fiscalitzadora. A començaments d'octubre, va denunciar els possibles tràfics d'influències que s'estan produint a l'hospital davant del director general de l'ICS, Carles Manté. De moment, no hi ha hagut resposta. ■

El model català, a debat (II)

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, i els seus tinentes d'alcalde socialistes, Xavier Casas i Josep Cuervo, són metges i tots tres

han passat per la presidència de l'IMAS. Una dada que reflecteix l'enorme pes de la gestió sanitària en la política local i nacional.

Salut » El republicans volen més transparència, ètica en la gestió i control democràtic

Geli diu que els proveïdors ja no dicten la política sanitària

ERC demana que es doni publicitat als concerts entre la Generalitat i els hospitals de la XHUP, als contractes d'aquests amb tercers, i a les retribucions i patrimoni dels directius dels centres

V.S. / C.R. - BARCELONA

El debat sobre el model sanitari català ha tornat al Parlament, de la mà del grup d'ERC, el qual el passat dia 14 va interpellar la consellera de Salut, Marina Geli, pel que era, va dir el diputat Uriel Bertran, "un ritme no tan dinàmic com voldríem" en els canvis de fons que s'han d'implantar en aquest model, i que en el seu moment els tres socis de govern van perfilar en el pacte del Tinell. Geli va defensar-se dient que els canvis s'estaven produint. "Hi havia un problema de falta d'autoritat política, de no haver aclarit que qui ha de planificar i decidir quines són les prioritats, què es fa a cada lloc i amb quins diners és el departament de Salut i no els proveïdors". Implicàment, doncs, la consellera va reconèixer la influència que amb els governs de CiU han tingut determinats proveïdors, el mateix que denunciava EL TRIANGLE 697.

ERC ha presentat una moció, que encara ha de ser votada, en la qual es demana, entre altres coses, que es facin públics tots els concerts entre Sa-

lut i els hospitals de la XHUP o altres centres privats, i que la contractació de serveis per part d'aquests -amb diners públics- s'ajusti a la llei de contractes de les administracions públiques; això és, que passin per concurs i es conegui l'import de l'adjudicació i el nom de l'adjudicatari. Geli va anunciar que s'estan revisant els grans convenis de compra d'activitat al sector privat, i va posar els exemples de rehabilitació, radiologia, laboratori i transport sanitari, els quals aviat sortiran a concurs i on serà Salut ("i no els proveïdors", va insistir) qui determinarà el que s'ha de fer a cada lloc.

Incompatibilitats

A la seva intervenció, Bertran va parlar del "clientelisme" que ha generat un model caracteritzat per la separació entre qui compra els serveis sanitaris (SCS) i qui els presta (ICS i XHUP), i va insistir que "la transparència, l'ètica en la gestió i el control democràtic (...) són condicions imprescindibles perquè el sistema esdevingui eficient i de qualitat, i, per tant, just i equitatiu". Bertran també

→ La ministra de Sanitat, Elena Salgado (esquerra), i la consellera Marina Geli.

es va referir als qui va anomenar "els gestors del passat", i va dir que, amb més motiu, si són aquests els que han de fer la transició entre l'antic model i el nou, "cal que no hi hagi una ombra de dubte en la gestió de tots ells". Si en l'aspecte de parar els peus als proveïdors hi va haver una clara sin-

tonia entre Geli i Bertran, en un altre punt de la moció presentada per ERC no sembla que r'hi hagi tant. Els republicans demanen que es revisi el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs i s'estableixi l'obligació de declaració pública del patrimoni i les retribucions dels directius de les empreses

on la Generalitat tingui una participació majoritària. "Evitem que pugui haver-hi conflicte d'interessos", va dir Bertran. En el torn de resposta, la consellera no es va referir directament a la qüestió, si bé es deuria donar per al·ludida, ja que va dir que té "una seguretat clara en la gent del meu equip". ■

Hospital de Mollet » Contractes als amics i tracte deshumanitzat

Al carrer un sindicalista que denuncia irregularitats

V.S. - BARCELONA

L'hospital de Mollet constitueix un exemple pràctic de les perversions del model convergent. El seu propietari és la Fundació Privada Hospital de Mollet (el patronat del qual el formen sis membres de la Societat de Socors Mutus, dos del Catsalut i dos de l'Ajuntament de Mollet); la seva gestió està externalitzada, la porta des de l'any 2000 la consultora Ge-

saworld (fundada per Josep Maria Via i que té entre els seus principals accionistes Roser Vicente, esposa del tinent d'alcalde de Barcelona Josep Cuervo), i el seu finançament, per tractar-se d'un hospital de la XHUP, surt en un 99% del Servei Català de la Salut. Qui té l'última paraula en les decisions importants? La propietat, els gestors o els qui paguen?

Aquest recargolat *modus operandi*, aplicable a molts altres centres de la

XHUP, es converteix en un mur infranquejable a la transparència, com ha pogut constatar Joan Gómez Fernando, sindicalista de STS-USOC i secretari i president en funcions del comitè d'empresa de l'hospital.

L'any passat, l'USOC, juntament amb els altres sindicats amb representació al comitè (CCOO, AMIC i SAE), va començar a denunciar que, des de l'arribada de Gesaworld, s'havia procedit al canvi de determinats

proveïdors sense justificació aparent, i que els nous, contractats a dit, tenien "com a denominador comú ser empreses simpatitzants, afins, associades o satèl·lits" de Gesaworld. En diversos comunicats, van lamentar que l'hospital s'estigués "gestionant amb criteris industrials i no pas sanitaris", o que el clima laboral s'estigués deteriorant per "manca de comunicació, autoritarisme en general, i coacció i humiliació del personal per part d'una direcció general poc dialogant i aïllada". Gómez era l'alma mater d'aquests escrits. Portava 20 anys al centre com a cap de compres, i fins al canvi de gestió no havia tingut mai inquietuds sindicalistes. El gener de 2003 va impulsar la secció sindical de STS-USOC, i el 24 de febrer de 2004 li van comunicar que l'acomiadaven perquè s'havia procedit a externalitzar el departament de compres.

Des d'aleshores, a Mollet s'ha iniciat una intensa campanya per la readmissió de Gómez, com prova que

Explica'ns el que saps

A causa de l'impacte que ha causat el reportatge sobre sanitat publicat al número 697, EL TRIANGLE ha decidit fer un seguiment especial d'aquesta matèria. En aquest sentit, encoratgem els professionals perquè, com ja han començat a fer altres, comparteixin amb nosaltres el seu coneixement del sistema des de dins. Envieu-nos missatges a: redaccio@eltriangle.info Garantim confidencialitat.

al seu judici, que va tenir lloc el passat dia 13, hi assistissin representants de diversos sindicats i la plana major del seu. A banda, Gómez ha prosseguit amb la seva tasca fiscalitzadora. A començaments d'octubre, va denunciar els possibles tràfics d'influències que s'estan produint a l'hospital davant del director general de l'ICS, Carles Manté. De moment, no hi ha hagut resposta. ■

El model català, a debat (II)

63%

El 63% dels centres hospitalaris de la xarxa pública de Catalunya estan vinculats al Consorci Hospitalari (CHC). Això representa el 33% dels llits i el 46% dels professionals de la xarxa pública, segons es diu en un document del mateix CHC.

LA SALUT
NO ES
UN NEGOCI

→ Pancarta de la plataforma en defensa de la sanitat pública.

gerent de coordinació d'empreses públiques i consorcis de l'ISCS, va adjudicar a l'empresa Gesaworld, de Josep Maria Via, i que aleshores només tenia un any d'existència, els contractes de gestió i consultoria de l'hospital de Mollet i del Consorci del Parc Taulí. Mangas també va treballar colze a colze amb l'exconseller Francesc Homs quan aquest va negociar amb el Govern del PP un nou sistema de finançament per a Catalunya, aquell que aleshores es va vendre com un gran èxit i respecte al qual avui els socialistes no estalvien crítiques. I si el Govern de CiU va ocultar el déficit sanitari real, si va manipular les dades de les llistes d'espera, ¿no és una mica incoherent mantenir alguns dels seus alts càrrecs?

Opacitat total

Una altra particularitat de l'elit gerencial sanitària és la poca transparència respecte a la seva gestió. Per exemple –i a diferència dels assessors del Govern– s'ignora el que cobren, ja que formalment estan en nòmina d'entitats privades que no estan obligades a revelar aquesta dada. Recentment, un col·lectiu de metges li va preguntar al seu nou gerent pel seu salari –ja que s'havia filtrat que el del seu predecessor era d'uns 150.000 euros anuals–, i la seva resposta va una rotunda negativa a revelar-lo. Amb el mateix argument, tampoc faciliten informació econòmica sobre els contractes amb proveïdors, malgrat que la demani un comitè d'empresa en ple, com ha passat recentment a l'hospital de Mollet (veure pàgina 5).

Obediència cega

Un altra regla no escrita del sistema l'explica el cap de servei: "Aquí es tracta de no donar mai maldecaps al teu superior. La merda circula sempre en direcció única, de dalt a baix. Aquell qui vol progressar sap que ha de callar i esperar el seu torn, mentre el professional independent que s'intenta enfrontar amb determinades decisions de seguida s'adona que ha begut oli". Això pot ser així, afegeix, perquè "a diferència del personal de l'ICS, els que treballem per algun hospital de la XHUP no tenim la plaça en propietat, no som funcionaris, sinó contractats, i això facilita enormement les eventuais represàlies". ■

Endogàmia >> Alguns dels 'gestors' de la xarxa sanitària catalana*

	SERVEI CATALÀ DE LA SALUT (SCS)	INSTITUT CATALÀ DE LA SALUT (ICS)	HOSPITALS CONCERTATS (XHUP)	CONSORCI HOSPITALARI (CHC)	EMPRESSES PROVEÏDORES I ALTRES
Enric Agustí	 Subdirector SCS (2004 -) Responsable de finançament, responsable de qualitat i compra de serveis 1997-2000		Subgerent de l'Hospital de Calella (2001-2002) Gerent del Consorci Sanitari de Terrassa (2002-2003)	Vocal de la comissió de control de CHC (2002-2003)	
Raimon Belones		Director gerent (2004 -)	Gerent de l'Hospital de la Creu Roja de l'Hospitalet (1986-88) Vicepresident de la Corporació Sanitària de Barcelona / Conseller delegat de l'IMAS (2001-2004)	Exdirector general de la consultora CGest	Laboratori de Referència de Catalunya / Director dels hospitals de l'Aliança (1994-1996) Agbar Salut PricewaterhouseCoopers
Ricard Bosch		Director gerent (anys 80)	Gerent de l'Hospital del Sagrat Cor (l'Aliança) (1997-98) Gerent de Mútua de Terrassa	Directiu? [en cercles sanitaris es parla de la seva pròxima incorporació al grup CHC]	
Jordi Colomer			Hospital de Viladecans Hospital de Mataró (1996-1998) Gerent de l'Hospital de la Vall d'Hebron (1998-2003) Gerent de Sant Pau (2004-)		
Carles Constante	 Director de l'àrea sanitària de l'ISCS (1999), on va substituir Eduard Rius. Abans, ja ocupava un alt càrrec en aquesta àrea.		President del Consorci Sanitari Integral (Hospital de la Creu Roja) 1999-2004 / Parc Sanitari Pere Virgili (2004-)		Militant de CiU
Josep Fité			Gerent de l'Hospital de l'Esperança / Gerent de l'IMAS (1992-1999) / Conseller delegat del Consorci Sanitari Integral (2004-)	Director general de Consultoria i Gestió (1999-2004)	
Josep Ganduxé	 Subdirector del Consorci Sanitari de Barcelona i gerent adjunt de la regió centre (2004 -)	Director gerent (2003)	Gerent i director mèdic de l'Hospital de Sant Joan de Déu (1998-2003)		
Manuel Jovells		Director gerent (1997-98)	Gerent de l'Hospital de Manresa (2004)		Secretari general de Benestar Social (1999-2003) / Vocal de la Corporació Sanitària Parc Taulí
Enric Mangas	Gerent del Consorci Sanitari de Barcelona i de diverses regions sanitàries (2004-) Director general (2003) Gerent d'empreses públiques i consorcis (2000)		Gerent de l'Hospital de l'Alt Penedès (1998) Gerent de l'Hospital d'Igualada (1999)		Conseller de l'IMAS / Vocal Corporació Sanitària Parc Taulí Interventor de l'Aliança
Carles Manté	 Director general de l'ISCS (2004-) Vicepresident de l'IMAS		President de l'Hospital de Mataró (1979-1984)	Director general de CHC i gerent de CHC SA 1984-2004	Exintend d'alcalde i regidor de Mataró (1979-84)
Ramon Massaguer	 Director general (1996-1999) Secretari general de Sanitat (1999-2003)	Director gerent (1994-96)			Gerent d'Urbanisme de Barcelona (2004-)
Josep Prat	 Director general (1999-2003)			Directiu (anys 90)	Gerent de Sagessa (1989-?)
Jaume Roma	 Director de l'àrea econòmica (1992-1993) Director general de l'ISCS (1993-94)				Conseller de Política Territorial (1994-95) / Energètica d'Instal·lacions Sanitàries SA / Hospital General de Catalunya / CODEH
Josep Maria Via	 Director de l'àrea sanitària (1993-95)			Administrador de CHC SA	Secretari del Govern de la Generalitat (1997-1998) / Soci de Gesaworld (1999-2004) / Fundació Edat i Vida (2001-2004) / Dir. gral Midat Mutua (2004) / Membre de la Comissió de Savis

*Les negretes indiquen l'ocupació actual

Investigació | El model català, a debat (II)

Administració » "Això és el joc de les cadires, però sempre amb una de més", comenta un cap de servei

L'elit gerencial sociovergent continua controlant la sanitat

Les mateixes persones que durant dos decennis han ocupat els principals càrrecs del sistema de salut públic a Catalunya segueixen movent els fils del sector. Els moviments dels últims mesos han representat, més que un canvi, un intercanvi

V.S. / C.R. • BARCELONA

Aquí, els qui abans venien de visita, ara tenen despatx, i els qui abans tenien despatx, ara vénen de visita". Aquesta frase, sense paternitat coneguda però que, deu mesos després de l'arribada de la nova consellera, **Marina Geli**, encara es fa escoltar pels passadissos del departament de Salut de la Generalitat, sintetitza força bé el que ha representat "el canvi" en la política sanitària catalana: les persones que gestionen els més de 6.400 milions d'euros anuals que mou la sanitat continuen sent, en essència, les mateixes, si bé amb altres càrrecs. Més que canvi, el que hi ha hagut és un intercanvi... de cadires. "Això fa molts anys que dura, jo en dic el joc de les cadires, el que passa és que la manera normal de jugar-hi és que a mesura que avança hi hagi una cadira de menys, i a la sanitat catalana sempre sembla que r'hi hagi una de més", explica el cap de servei d'un hospital concertat amb vint anys de professió.

El quadre de la pàgina 4 intenta reconstruir els itineraris laborals seguits per alguns dels principals gestors de la política sanitària de Catalunya, i el que s'hi observa és com, mentre fa anys uns eren a l'Administració (Servei Català de la Salut o Institut Català de la Salut) i altres a la xarxa d'hospitals concertada (XHUP), en l'actualitat és a la inversa. El nomenament del gerent d'un hospital concertat ni depenia ni depèn del departament, sinó de la propietat del centre. Però això és la teoria. En realitat, l'opinió dels polítics ha tingut un pes determinant des del moment que tenien el control dels recursos financers. Així, doncs, el gerent d'un hospital concertat mai no ha deixat de

'Mani'

El sector sanitari és una mina de conflictes laborals. La setmana passada, els delegats de CATAC-CTS es van manifestar pel centre de Barcelona en protesta perquè l'ICS ha repartit 22 milions d'euros entre els seus metges en concepte de productivitat variable i especial rendiment. El sindicat va presentar prop de 5.000 reclamacions de treballadors de l'ICS que se senten discriminats, ja que entenen que la productivitat dels metges no hauria estat possible sense la resta del personal, que no ha estat recompensat.

ser un home de confiança més del conseller o del director general de torn, o, si més no, així s'ha interpretat sempre en el sector. La columna vertebral del sistema és la mateixa, i això explica l'escepticisme respecte al canvi que es detecta entre els professionals sanitaris. "S'han mogut moltes coses, però res no ha canviat. Jo no he vist ningú que estigui nerviós perquè se li acaba el mòdiu", explica un especialista amb molts anys d'experiència en el món de la consultoria hospitalària.

Rotació de caps

L'extraordinària mobilitat gerencial del sector —pràcticament es podria parlar de rotació— és una característica de l'actual sistema català. Casos com el de l'Hospital Clínic (l'exgerent del qual,

Joan Grau, hi va ser durant dinou anys, i el director general, l'hepatòleg **Joan Rodés**, hi és des del 1985) són completament insòlits avui dia. Els gerents es "cremen" a molta més celeritat, però no triguen a trobar acomodament en algun altre racó del sector. En els últims vint anys, per exemple, l'IMAS (Institut Municipal d'Assistència Sanitària) ha tingut quatre gerents, i l'hospital del Mar (que pertany a l'IMAS, juntament amb el de l'Esperança i alguns CAP), vuit directors.

Per posar un exemple, el nou conseller delegat del Consorci Sanitari Integral (que gestiona els antics hospitals de la Creu Roja de l'Hospitalet i Barcelona, a banda d'alguns centres d'assistència primària, CAP) és **Josep Fité**, el qual havia estat ja a les ordres

de **Carles Manté**, el nou director general de l'ICS, quan tots dos eren directius del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC), la patronal dels hospitals municipals i que en gestiona uns quants a través d'un holding empresarial. Fité substitueix **Carles Constante**—mà dreta de l'exconseller **Eduard Rius**, i que ja s'ha recol·locat al futur Parc Sanitari Pere Virgili—, i en el seu moment va ser també gerent de l'IMAS, on va ser substituït per **Raimon Belenes**, avui director general de l'ICS i que antigament també havia governat l'hospital de la Creu Roja, avui comandat per Fité, i dirigit una consultoria del grup CHC.

De fet, no cal anar tan lluny. Com explicàvem a **EL TRIANGLE** 697, els dos màxims responsables sanitaris de

l'últim govern de CiU, **Enric Mangas** (exdirector general de l'ICS) i **Josep Ganduxé** (exdirector general de l'ICS), continuen al departament, com ho fa també **Miquel Argenté**, exactament el mateix càrrec (el de responsable de l'àrea econòmica de l'ICS) que ocupava ja als anys 80, quan el conseller de Sanitat era **Xavier Trias**. Abans d'ingressar a l'Administració, **Ganduxé** era el gerent dels hospitals de Sant Joan de Déu, el mateix càrrec que ocupa avui **Xavier Pomés**, exconseller d'Interior i de Sanitat de CiU. Pel que fa a **Mangas**, les seves anades i tornades entre l'ICS i els hospitals concertats li han permès donar contractes a persones que en algun moment van ser els seus superiors, com quan l'any 2000, sent

→ Concentració del personal no facultatiu i del personal no sanitari de l'ICS, davant la seu d'aquesta institució, amb uns rucs del Priorat.

L'exconseller **Pomés** dirigeix els hospitals de Sant Joan de Déu, i abans ho feia qui avui és un alt càrrec